

"Yeşil Yol"a dur de!

"Devlet kimmiş, vali, kaymakam kimmiş, ben halkım" diye haykıran Hava Analar cüreti örgütlüyor...

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Temmuz 2015

Yeşil Yol'a hayır

Kenan DAĞAŞAN

Kapitalizmin doğa talanında kullandığı önemli buluşlarından bir tanesi, yaptığı talanın boyutunu örtbas etmek amacıyla projelerine verdiği isimle talanı makyajlamasıdır. AKP hükümetinin talan ve katliam yasasını ismini hatırlarsınız: Tabiat ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanunu. Türkiye tarihinde doğaya bu kadar çok zarar veren bir yasa henüz görülmemiştir. Şimdi yine aynı oyunla karşı karşıyayız. Karadeniz'in büyük bir kısmını kapsayacak, yüz binlerce ağacın ve canlı türünün katliamına yol açacak, tamamen rant ve kar amaçlı bir proje hayata geçiriliyor. Eşsiz doğal güzelliğin ortasına 2600 km'lik beton yol yapılıyor ve adına "Yeşil Yol" deniyor. *Devamı 13.sayfada*

Hatay ve seçimler

Selda ÖZGÜR

2014 yerel, cumhurbaşkanlığı ve 2015 genel seçim derken yoğun bir sandık trafiğini atlattık. Bu seçim trafiğinde sonuçları merakla beklenen sınırda bir kent Antakya. Cihatçı katillerin katliamlar için eğitilip donatıldığı, Ortadoğu dengelerinin değiştirildiği ve savaşın gidişatının ildeki operasyon odalarında belirlendiği, Suriye'ye komşu bir kent.
Gezi ayaklanmasında sokakları uzun bir süre terketmeyen ve üç şehit veren, yanı başlarında akrabalarının katledilmesinden rahatsız, bomba ve savaş uçakları sesleriyle yaşama alışmış bir halk. Ve seçimler.
Hatay'a sınırı olan Suriye'nin İdlip şehrinin Fetih ordusu tarafından düşürüldüğü... *Devamı 6.sayfada*

Söz, yetki, karar; Halk Meclislerine!

Şmdi, Halk Meclislerinin özgür iradeleriyle ortaklaşarak kuracakları bir demokratik cumhuriyetin zamanıdır!

Ortaklaşan halk güçleri, sokaklardan sonra sandıklarda da kendi seçeneğini inşa etti. 7 Haziran, HDP'de gerçekleşen bu ittifakın bir zaferi oldu.
Artık, 6 milyonluk bir toplumsal gücün "Ben, varım" dediği bir ülkede yaşıyoruz.
Ama, hiç bir şey bitmedi, her şey yeni başlıyor.
Şimdi, seçim zaferini arkasına alan halk güçlerinin, daha güçlü ve daha cüretli hareket etmesi, daha yüksek hedeflere yönelmesi gerekiyor.
Şimdi, henüz fethedilmemiş yeni alanlara yayılmak zamanıdır.
Şimdi, sokaklar, özgürleşme mekanları olarak doldurulmalı, halkın iradesinin sesiyle çınlamalıdır.

Halkın meclislerini kuralım

AKP, yenilgiyi kabul etmiyor ve erken seçim yaparak yeniden tek başına iktidar olmanın peşinde. Erdoğan, başkan ya da sultan olmaktan vazgeçmiş değil.
CHP, bir çıkmaz içinde olduğunu bir kez daha gösterdi. Ama, hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Yüz kere daha seçim olsa, hiç birisini kazamayacağını herkes biliyor.
MHP, oyunu arttırsa da, içinde olduğu sıkışmışlıktan çıkamıyor. Öyle ki, bin yıl daha geçse, aynı şeyleri söyleyecekler.
Bir erken seçim neyi değiştirecek ki? Bunların hangisi umut veriyor?
Şimdi, "Devlet kimmiş, vali, kaymakam kimmiş, ben halkım halk" diye haykırarak talana açılan yaylalarını koruyan Karadeniz'in cesur kadınlarının peşinden gitme zamanıdır.
Onlar, bize yol gösteriyorlar.
Kapitalist sistem dünya çapında krizde ve bir çıkış yolu henüz bulunamadı.
Türkiye'de, siyasal rejim henüz bir anayasal zemine bile oturamamış durumda. Siyasal partiler sistemi tıkanmış ve o çıkmazda sürekli kendisini tekrar ediyor.
Oligarşik-totaliter diktatörlük, bin yıllık despotik devlet düzeyinde bile zorlanıyor.
Şimdi, bu tıkanıklığa, halkın kendisini kendi çıkarları doğrultusunda örgütleyip yönettiği bir "Demokratik Cumhuriyet" mücadelesiyle müdahale etmeliyiz.
Egemenlerin çıkmaza girmiş ve krizdeki sistemi, devleti, rejimi; hepsi, onların olsun!

Demokratik Cumhuriyet'e doğru

Halk Meclislerinde kendisini örgütleyerek özgürleşen halk, egemenlerin diktatörlüğüne karşı kendi iradesini dayatabilir.
Evet, valilik ve kaymakamlık gibi saltanatlık makamları kaldırılsın!
Söz, yetki, karar; Halk Meclislerine!
Şimdi, Halk Meclislerinin özgür iradeleriyle ortaklaşarak kuracakları bir demokratik cumhuriyetin zamanıdır!

AKP'nin çıkmazları

Gittikçe daha korkak, daha dengesiz ve daha **2** saldırgan bir hale geliyorlar.

7 Haziran'dan sonra

Toplumsal güçler HDK ile ya da o olmadan Halk **4** Meclislerini-kurabilmeli.

Kürtlerin rotası

Tel Ebyad hamlesiyle mevcut konumu oluşan yeni **7** denklemde daha üst boyutlara sıçrattı.

Özgürlükçü futbol

Ömer Naci Jr.

Türkiye Futbol Federasyonu'nun (TFF) mevcut yönetiminin, hükümet tarafından memleketin futbol dünyasına "intizam" getirmesi ve bunu yaparken, ülkenin şu an için tam kullanılamayan en büyük rantının olduğu bu sporda, atılan her adımdan yurttaşlardan para alınmasının sağlanması amacıyla görevde olduğu, şu ana dek aldıkları kararlarda görüldü.
Türkiye'nin futbol dünyasında nadir görülen, devlete, iktidara ve kolluk kuvvetlerine karşı tepkinin, Haziran İsyanı öncesinde kendini çeşitli çatışmalarda gösteren, Gezi Parkı direnişinde alevlenen... *Devamı 15. sayfada*

Yunanistan krizinin jeo-politiği

Yunanistan krizi çok boyutlu bir mahiyete büründü. Farklı katastrof olasılıklarına karşı, halkın kendi geleceğini fethetmesinden başka çaresi yok.

Volkan YARAŞIR

Yunanistan krizi, çok boyutlu ve çok yönlü bir karaktere büründü. Kriz ekonomik, siyasi ve jeo-politik boyut kazandı. AB'nin kapitalist entegrasyon düzeyi krizin bulaşma riskini yükseltiyor. Krizin etkileri başta Avrupa'nın Akdeniz havzası olmak üzere, Avrupa'nın dominant ülkelerini sarsmaya başladı.
AB'nin iç dengeleri zorlanıyor. Süreç AB'nin homojenleşmesini aşındırdı. Kriz giderek Balkanlardaki jeo-politik statükoyu etkileyecek aşamaya geldi. Artık Yunanistan'daki gelişmeler çok geniş siyasi, ekonomik spekturuma sahip. En zayıf halka, AB gibi, finans kapitalin"entegrasyon mezbahasının" gücünü, kırılganlığını açığa çıkarıyor.

Zincirin en zayıf halkası ve zincirin gücü

2009'dan beri Avrupa, kapitalizmin yapısal/genelleşmiş krizinin odak coğrafyası oldu. Yunanistan bu coğrafyanın en zayıf halkası olarak öne çıktı. Borç çevriminin kırılması ülkeyi iflas noktasına getirdi. Yunanistan'da borç krizi, AB'nin birinci periferisi olan Güney Avrupa'da/Avrupa'nın Akdeniz havzasında hızla senkronize bir etki yarattı. Başta İspanya, Portekiz, İtalya, Kıbrıs Cumhuriyeti, İzlanda ve İrlanda borç ve bankacılık krizi içini girdi. Hatta kriz Fransa'da sarsıcı sonuçlar doğurdu. Almanya kısa bir ekonomik durgunluk yaşadı. İhracaat sorununu, Uzak Asya'ya açılarak çözdü. *Devamı 11. sayfada*

İşimiz seçimlerle bitmedi, asıl simdi başlıyor.

AKP'nin çıkmaz sokakları

7 Haziran'dan hemen sonra bu kadar sarsılmalarının, şaşkın olmalarının ve durumu kavrayamamalarının sebebi; karanlık bir gelecek onları beklediği içindir. Gittikçe daha korkak, daha dengesiz ve daha saldırgan bir hale geliyorlar.

Meral ÇINAR

Dünya finansal bir çöküşün kıyısında... Kapitalizminin girdiği bu kriz öncekilere göre daha da derinleşerek ilerlediği için, sürekli bir durgunluğun devam ettiği ve bunun karşısında halkın çıkarlarının sisteme kendini dayattığı bir süreç yaşanıyor.
Bu krizin, merkez ülkelerden daha kırılgan ekonomileri olan çevre ülkelere -Güney Afrika, Brezilya ve bunların içinde de en kırılganı olan Türkiye'ye- yayıldığı ve hiç de teğet geçmeyeceği, ekonomide şişirilen balonlar günü gelip sönünce daha iyi anlaşılacak.
Ekonomik krizin Türkiye'ye etkileri, lokal düzeyde ya da ortaklaşarak görülen, ama sermayeye sarsıcı etkilerde bulunan işçi direnişlerinin (MESS'e diz çöktüren metal işçileri gibi...) tarih sahnesine çıktığı; Gezi direnişi ile belirginleşen halkçı-antikapitalist dinamiklerin de sokakları sardığı bir biçimde kendini gösteriyor.
Yanı başımızdaki Ortadoğu'yu savaş coğrafyasına dönüştüren egemenlerin hegemonya savaşlarının içinden Rojova Devriminin yükselmesi, ardından gelen Kobane Direnişi de, Türkiye'yi yakından ilgilendiriyor ve etkiliyor.
Ah, elbette bir de 7 Haziran öncesi hızla faşizme doğru giden bir AKP iktidarı gerçekliğimizi de unutmayalım. Hiç bitmeyecekmiş gibi geçen 13 yıl ve kan kusturan bir hükümetten bahsediyoruz.
Lafın kısası, Gezi isyanıyla bir devri kapatıp yeni bir tarihsel dönemi açtığımız, bir türlü durulmayan sular gibi güncel ve tarihsel politik gelişmelerin yaşandığı, siyasi ve toplumsal dengelerin bozulduğu ve yeni dengeler kurmanın gittikçe daha da zorlandığı hızlı ve gergin bir dönemi tarifliyoruz.
Böylesi bir dönemin en büyük aktörü olan AKP için ise, işler iyice sarpa sarıyor.

Her iktidar bir gün bitermiş

Hiç bitmeyecekmiş gibiydi oysa... Ama her iktidar bir gün biter... Sen bitirmezsen o seni bitirir.
AKP tam olarak iktidarının bittiğinin farkında mı bilinmez, ama büyük bir şok etkisi yaşadığı gerçek. Şaşkın, dengesiz, basireti bağlanmış gibi sağa sola saldırma peşinde.
İç politikadaki gerginlikler ve Ortadoğu merkezli dış politikada yapılan hataların getirdiği yalnızlık, AKP›nin 13 yıllık iktidarını temellerinden sarsmaya ve gittikçe hata payı artan politik hamleler yapmaya itti.
Gezi ve 6-7 Ekim olaylarıyla "katil", 17 Aralık operasyonuyla "hırsız" bir iktidar olduğu açığa çıktı.
Kendi içinde önce Cemaat kanadının kopması ve sonrasında da bir türlü kendisini yeniden konsolide edememesi ise, daha büyük hataların önünü açtı.
Gelelim 7 Haziran'ın hemen öncesine...
AKP, Ordu- Sermaye merkezli eski rejimi tasfiye ettikten sonra, kurduğu sermaye merkezli yeni rejimi anayasal güvenceye kavuşturmak için istediği "Başkanlık Sistemini" kuramayacağını görünce aptalca hamleler yapmaya başladı. Kurucu elemanları birbirine girdi, Arınç ve Gökçek'in seviyesiz tartışmalarını, Davutoğlu'nun onlara verdiği ayarı hep birlikte izledik. Kurucu bazı öznelerin ayrılışını da... Dengir Mir Fırat gibi...
"Devrimci Halk Savaşı" süreciyle başlayan, Rojova ve Kobane Direnişi ile devam eden; parlamenter alanda HDP ile kazandıkları güç alanıyla Erdoğan ve AKP Hükümetine sert tokatlar atan KÖH de, bu aptalca hamlelerden payına düşeni aldı.

Çözüm süreci

Seçimlere giderken "Çözüm Sürecine" saldırmalar, kaybedilen insiyatifi kazanmak uğruna patlayan bombalar, kontrgerilla güçlerinin devreye sokulması, şimdi de Suriye'ye müdahale planları, çok açık ki, giden başkanlık hayalleriyle gerilen güç dengelerinin açığa çıkardığı bir durum.
İşte, sonuçta, AKP ve yeni rejim, sermayeyi rahatsız edecek bir konuma kadar geldi.

Ateş topuyla oynarsan sonunda tutuşursun

7 Haziran'dan hemen sonra bu kadar sarsılmalarının, şaşkın olmalarının ve durumu kavrayamamalarının sebepleri, bahsettiklerimizle doğrudan alakalı. Karanlık bir gelecek onları beklediği için gittikçe daha korkak, daha dengesiz ve daha saldırgan bir hale geliyorlar.
Öyle ki; herkes kendisini kurtarma peşine düştü, diğerinin kuyusunu kazıyor. Erdoğan da bu çapsızlıktan payına düşeni alıyor.
Erdoğan'sız bir AKP söylemlerinin seçimlerin ertesi günü konuşulmaya başlanması, Gül'ün bundan faydalanmak adına beceriksizce (Asistanının çıkardığı Gül'ü "aklara" boyayan kitabı gibi...) yaptığı hamleler, "dört bakanı yargılayarak" yolsuzluklarını aklama isteği olanlar vd.
Erdoğan, parti içinde kaybettiği inisiyatifi, kendi güç alanını yeniden yaratarak kazanma derdinde.
Biz çocukken "Dallas" adında bir dizi vardı. Sonrasında, "Dallas", hep böyle durumlar için kullanılan bir deyime dönüştü. Oralarda olup bitene de, "AKP Dallası" demekte bir beis görmüyorum.
Şimdi, işledikleri cinayetlerin ve hırsızlıkların faturasını ödemektense, gerekirse "iç savaş" çıkartıp, binlerce askerin ölmesinden bile çekinmezler.
En nihayetinde basit bir iktidardan düşme olmayacak onların ki...
Finansal Times'ın seçimlerden hemen sonra attığı manşeti hatırlayalım. "Deprem... Ne tercih ederse etsin AKP Hükümeti ve Erdoğan için bu bir kumar olacak."
Bir erken seçim hayaliyle paçalarını kurtarma derdine düştüler de, şunun farkında değiller...
7 Haziran öncesi AKP'yi sarsan tüm dinamikler hala ayakta...
Şimdi sokakları yeniden saracak bir ateşin desteğiyle meclise girmiş olmak, yani Gezi›yi, Kobane'yi ve işçi direnişlerini merkezine alarak ilerleyecek bir Meclis grubu, ellerindeki ateş topunun onları yakması için bir fırsata dönüştü.
İşimiz seçimlerle bitmedi, asıl şimdi başlıyor.

'Yeni' CHP eski sonuç

CHP içindeki "denge"nin, KÖH ve yükselen işçi sınıfı karşısında "sol" görünümde "sağ" bir güç alanı oluşturmaya çalışabilir.

C. MALATYA

Cumhuriyet Halk Partisi (CHP), 2015 genel seçimlerinde 11.518.139 seçmenin oyunu alarak %24,95 oy oranıyla 132 milletvekilliği kazanarak ikinci parti oldu. CHP, 2011 yılındaki seçime göre 362.167 seçmenin daha oyunu alsa da seçmen sayısı arttığı için oy oranında %1,03 azalış yaşayarak 3 milletvekilliğini de kaybetti.
Seçimlere "büyük" sloganlarla giren CHP'nin, geçen seçime göre "matematiksel" gerilmesinin yankısı örtbas edildi. Bunda AKP'nin tek başına hükümet kuramayacak olması ve bundan dolayı bakanlık yarışına giren CHP'lilerin payı büyük.
Sermayenin merkezine dönüş
Seçim söylemlerine özellikle "ekonomi" alanında ağırlık vermesine rağmen, CHP'nin beklenen karşılığı alamamasından en büyük neden gerçek bir alternatif yaratamaması. Sunduğu ekonomik program ve başında Kemal Derviş'in olduğu ekonomi kadrosu aslında AKP'den pek farklı bir politika izlemeyeceğinin göstergesiydi. Nitekim AKP döneminde yoksullaşan, iş cinayetlerinde hayatlarını kaybeden ve sürekli hak kaybı yaşayan emekçi çoğunluk bu farksızlığı görmüş durumda.

Sistem içi manevralar

Seçim sonuçları, CHP'nin sistemin yedek lastiği olma durumunu tekrar tescilliyor ve CHP'nin olası bir durumda iktidar için yeterli olmadığını da bir kez daha gösteriyor. CHP, sistem için, devrimci hareketlerin yükseldiği zamanlarda, kitleleri sistem içine çekmek için kullanılacak önemli bir alet. Fakat yükselen işçi hareketi ve Gezi İsyanı›nın devam eden dinamiğinin CHP tarafından sisteme tümüyle içerilememesi, "alet"teki sıkıntıyı gösteriyor.
Nitekim, başta Deniz Baykal'ın yeniden ortaya çıkarak görüşmelerde bulunması ve AKP ile koalisyon yapılması için yükselen sesler, "Yeni" CHP'deki karmaşık durumu gösteriyor. Ayrıca, sermayenin AKP-CHP koalisyonu isteği de CHP'yi hızla sistemin merkezine doğru çekiyor.

CHP'nin dengesi

Bu istek, sermayenin, sistemin ve rejimin sıkışmışlığını bir süre AKP-CHP koalisyonuyla yatıştırmayı, ardından oluşacak koşullara göre AKP ve/veya CHP ile devam etmeyi hedeflediğini gösteriyor. Tabii ki, CHP ile devam edilmesinin en büyük koşulu, devrimci-halkçı hareketleri kendine çekebilme becerisi. Bunun için de, CHP bir taraftan merkeze çekilirken, diğer taraftan "sol" yumruğunu kaldırarak yemin edenleri de dışarıda bırakmayacak şekilde bir özel "denge" oluşturulmaya çalışılıyor.
Önümüzdeki süreçte CHP içindeki bu «denge"nin, güçlenen Kürt Özgürlük Hareketi ve yükselen işçi sınıfı hareketi karşısında "sol" görünümde "sağ" bir güç alanı oluşturmaya çalışacağı gözüküyor. Bu suni ve sahte "denge"nin geleceğini ise, emekçilerin ve halkların mücadelesi belirleyecek.

Yeni dönemde CHP çubuğu nereye bükecek?

CHP emanetçiliği

Fakat sermaye düzeninin "sol" yedek lastiği CHP, yine de hatırı sayılır sayıda devrimci-demokrat kitleyi çevresinde tutmaya devam ediyor. Yemin törenindeki "sol" yumruklar, bu kitleyi tutmak, gidenlerin gözlerinin de ayrılmamasını sağlamak için kaldırıldı.

C.MALATYA

Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) barajı geçmesi sonucunda başlayan "analizlerde" dile getirilen söylemlerden birisi de CHP'den gelen emanet oylar. Bazı analistlere göre, bu oylar HDP'ye barajı aştıracak kadar çok sayıda!

Emanetler yerine döndü

12 Eylül faşist askeri darbesiyle birlikte getirilen yüzde on barajı, devrimci-demokratların parlamento düzeyinde mücadele etmemesi için konulan en önemli engellerden biriydi. Bundan kaynaklı devrimci-demokrat kesimlerin bir kısmı başta CHP olmak üzere sosyal-demokrat görünümlü partilere oy vermekteydiler. Kitlelerin bu partilere oy vermeleri, halkın sistem dışına yönelmemesini isteyen sermayenin çıkarlarıyla da uyuşmaktaydı. Dolayısıyla, "sosyal-demokratlar" ile sermaye arasında üstü kapalı bir anlaşma bulunmaktaydı.
Devrimci-demokrat örgütlerin ittifakları ve desteğiyle HDP'nin barajı aşması, bu gidişe nokta koydu. Böylece devrimci-demokrat kitlelerin CHP'deki emanet oyları HDP'ye gitmiş oldu.
Kitlelerin, genel olarak seçimlerde "sol" görünümü nedeniyle yöneldiği CHP'ye bu sefer yönelmemesinden en büyük nedenlerden biri, CHP'nin "deşifre" olması.
Seçim öncesi ekonominin başına Kemal Derviş'i getirileceğinin açıklanması ve büyük ekonomik projelerde emeğin değil sermayenin isteklerinin öncelenmesi, "sol" maskenin arkasındaki sağcı-sermaye yanlısı gerçeği açığa çıkarttı.
Yine, aday belirlemede ön-seçim uygulamasının aslında kontenjan adaylarının meşruluğunu sağlamak için kullanılması da parti-içi demokrasinin gerçekliğini gösterdi.
Bunlarla birlikte, esas olarak gerçek bir devrimci-demokrat alternatifin HDP biçiminde ortaya çıkmasıyla, CHP'de duran devrimci-demokratların "emanet" oyları gerçek yerine döndü.

"Sol" yumruğa dikkat

Fakat sermaye düzeninin "sol" yedek lastiği CHP, yine de hatırı sayılır sayıda devrimci-demokrat kitleyi çevresinde tutmaya devam ediyor. Yemin töreni esnasındaki "sol" yumruklar, bu kitleyi tutmak ve gidenlerin gözlerinin de ayrılmamasını sağlamak için kaldırıldı.
Şayet HDP ana yönelimini demokratik cumhuriyete doğru çevirirse, o sahte yumrukların hiç bir kıymet-i harbiyesi kalmayacak ve CHP'deki esas erime o zaman başlayacaktır.

Cüret edelim yeter. Direnişi kuşatmaya çevirecek cesur adımlar atalım yeter.

İktidar krizi derinleşirken, ne yapmalı?

Tam da şimdi, sokağın ritmi seçim atmosferinde daha da politikleşerek hızlanmışken, sokak sokak seçimlerde girdiğimiz her alanı daha da genişleterek kalıcılaştırmalıyız. Her adımımızda hali hazırda hareket halinde olan halkçı güçleri bir adım daha ileri taşımaya talip olmalıyız.

Perihan KOCA

Öngörüldüğü gibi 7 Haziran seçimleriyle, "sandığın matematiğini" de aşan yeni bir toplumsal momente sıçrandı. Gezi ayaklanması, Kobane direnişi (ve direnişi toplumsallaştıran 6-8 Ekim serhildanı) ve şimdi 7 Haziran ile, somut bir kazanımla taçlanan üçüncü bir momentin ayakları örülmeye başladı...
Gelinen noktada, mevcut durumun kendisi ve HDP ile kazanılan 6 milyonluk oy, Türkiye ve Ortadoğu halklarına nefes aldırmış, sol/sosyalist güçler ve halkçı dinamiklerin hareket alanlarını genişletmiştir. Her halükarda lehimizedir, hayırlıdır.
Bir başlangıç olarak;
Toplumsal bir reddedişin sandığa yansımasıyla burjuvaziye mevzi kaybettirildi.
Erdoğan AKP'sinin ayakları altından parlamento zemini halk güçleri tarafından "bir daha asla eskisi gibi olmayacak" şekilde çekiliverdi.
Evet, bu hala bir başlangıç!
Ancak, güçlü bir başlangıç.

Seçim sonrası tablo

Evet, seçimlerin üzerinden bir ay geçti. Lakin iktidar krizi derinleşerek sürüyor…
AKP'nin tek parti iktidarı dönemi kapandı. 8 Haziran sabahı itibariyle Ankara'da tıkanan parlamento trafiği, meclis başkanlığı seçimleri, koalisyon kulisleri ve bugünlerde daha da öne çıkarılan erken seçim ihtimalleri ülke gündeminin nabzını tutuyor.
Bir aydır ardı ardına partilerden gelen koalisyon hükümeti açıklamalarını, azınlık hükümeti tartışmaları ve erken seçim öngörülerini, Baykal'ın yeniden hortlatıldığı ve Gül'ün devreye sokulduğu senaryoları seyir halindeyiz…
AKP ile koalisyona CHP'nin daha istekli davrandığı, şimdilerde hafiften kendini geri çektiği, MHP'nin pazarlık marjını yüksek tuttuğu, lakin meclis başkanlığı seçimlerinde AKP'ye el yükselttiği ve daha da yakınlaştığı bir tablo var karşımızda…
AKP, MHP ile mi CHP ile mi koalisyon yapacak yoksa erken seçim ihtimallerini mi zorlayacak, her gün herkes bu sorunun önüne sonuna getirilmiş başka eklerle birlikte hesap kitap yapmaya, öngörülerde bulunmaya çalışıyor.
Erdoğan, türlü zamana yayma politikaları nihayetinde çok şükür(!) 10 Temmuz itibariyle hükümeti kurma görevini devrik Başbakan Davutoğlu'na vermiş bulunuyor. Dolayısıyla kırk beş günlük koalisyon süreci resmen başlamış oldu.
Ve, malum gündem bulanıklığı, aynı tartışmalarla 23 Ağustos tarihine kadar politik gündem sürekli güncellenecek şekilde devam edecek gibi görünüyor.
Ancak şunu bir kenara yazmak gerekir ki, CHP ya da MHP fark etmez, koalisyon hükümeti kurulsa bile uzun erimli bir hükümet ihtimali pek ufukta görünmüyor…

Erdoğan'ın akibeti belirsiz

Zira, Erdoğan ve şürekasının da akıbeti pek parlak değil.
Geleceği tartışılan, her an yargılanma ihtimali olan, toplumsal meşruiyetini yitirmiş, beslendiği "istikrar" ve "refah" söylemleri elinden alınmış bir Erdoğan ve fevkalade bir çürüme sürecine girmiş AKP paradigması gerçekliği var karşımızda…
AKP, deyim yerindeyse ateş topunun üzerinde oturuyor, çıkmaz sokakları giderek genişliyor… Dolayısıyla şekilsiz ve bulanık bir siyasi atmosfere doğru sürüklenirlerken, Erdoğan'ın çubuğu her an daha fazla "maceracılık" çizgisine bükmesi ihtimaller dahilinde…
T.C askeri Suriye sınırına dizildi, her gün biraz daha şiddetlenerek Suriye'ye girildi-girilecek haberleri güncellenmeye başladı. Bakur hattında ateşkes ihlalleri gün gün yükseltiliyor, tasfiye politikaları derinleştiriliyor. AKP savaş argümanlarını devreye sokuyor…
2008'den beri Dünya konjonktüründe büyüyen ekonomik kriz, şimdilerde bu belirsiz Türkiye atmosferinde sertleşerek buralara geldiğinin alarmlarını vermeye başlıyor, tabir-i caizse "ben geliyorum, hazır olun" diye bağırıyor. Paralel olarak, özellikle 2013 sonrasında lokal düzlemde başlayan ve metal direnişi ile artık ortaklaşarak patlamaya yüz tutan sınıf isyanı tetikleniyor.
Kadınlar, özellikle Özgecan eylemleri ardına, sokakları öfkeyle zapt etmeye mücadele grafiğini yükselterek devam ediyor.

İdare etme dönemi bitti

Şimdi çubuğu kendimize bükecek olur isek, Ortadoğu coğrafyasında her an patlamaya hazır bir kasırganın artçılarına, sınıfın bilenen öfkesinin isyanına ve her an her yerden patlayabilme potansiyeli taşıyan toplumsal isyan dinamiklerine hazır mıyız, diye içerden kendimize sormamız gerekiyor.
Gelip geçici bir anın içinde değiliz evet, zaman kendi rutinini alaşağı ederek akıyorken, "biz" yeni dönemi karşılamaya ne kadar hazırız?
Sorunun esasına yoğunlaşmak ve evet artık kendi işimize odaklanmak zorundayız.
Seçim atmosferine girerken, "sandığı sokağa bükelim" demiştik. Öyle de oldu. "Biz" olma potansiyelimiz, halklaşma/toplumsallaşma kabiliyetimiz ve birlikte "güç" olma olanaklarımız arttı.
Şimdi, kazandığımız seçim zaferi ardına, sorumluluğumuz parlamentoya taşıdığımız 80 vekilin konumlanmasının desteklemesi ile asla sınırlı olamaz. Parlamento ve sokak arasındaki duvarları yıkmak da görevimiz elbet. Lakin ivedilikle parlamento dışı alanlarda somut mevziler yaratmakla mesulüz.
Tam da şimdi, sokağın ritmi seçim atmosferinde daha da politikleşerek hızlanmışken, sokak sokak mahalle mahalle seçimlerde girdiğimiz her alanı daha da genişleterek kalıcılaştırmalıyız. Her adımımızı sokağa gözünü dikmiş, orada nefes alan yeni hamlelerle harmanlayarak, hali hazırda hareket halinde olan halkçı güçleri bir adım daha ileri taşımaya talip olmalıyız.
Şimdi «Halk Meclislerini», daha da ilerisine gözümüzü dikersek «Demokratik Cumhuriyet» hattını, ayakları yere daha da sağlam basan bir yerden inşa etme ve bunun öncülüğüne soyunma vakti.
Evet, cüret edelim yeter.
Direnişi kuşatmaya çevirecek cesur adımlar atalım yeter...

'Biz'ler sokağa, halk meclislerini kurmaya

Seçim sonuçları dipten gelen halkçı-devrimci seçeneğin var olduğunun ispatı. Bu seçeneğin parlamento koridorlarında ve meclisin iç tüzüğünde sıkışmamasının garantisi HDP değil. Güvencemiz, kendisini en iyi ifade edebileceği ve merkezi sokak olan meclis zeminidir, halk meclisleridir.

Juliana GÖZEN

Sesleri duyuyor musunuz? İktidarın içinden geliyor, çatlama seslerini. Kulak verin o halde...
Kurulduğu yıl iktidar olan ve kendi örgütsel birliğinin garantisini "iktidar" gücünden alan AKP için çalan çan sesleri, 7 Haziran'la birlikte bizim de duyacağımız kadar yükseldi. Örgütsel birliğinin tutkalı olan "iktidar gücü" sarsılınca, halkın önünde ellerinde patlamasından korktukları suç balonlarını birbirlerine atmaya çalışan bir suç şebekesine dönüşüverdiler.
Türkiye'nin siyaset sahnesine bir komedi filmi gibi giren ve hızlıca biten Genç Parti sayesinde oy oranını beleşten arttıran AKP, yolun sonuna geldi. E, bedavadan ikbalin elbet bir sonu olacaktı değil mi?
AKP'nin sonu, çıkmazları, gidişatı bir tarafa; biz "Bizler" e dönelim. Zira şimdilerde iç politikanın belirleyicisi, düşmanın rüyasını kabusa döndüren "Biz' iz. Dolayısıyla gözler ve oklar üzerimizde.
7 Haziran seçim sonuçları, Türkiye'deki halklar, ezilenler ve demokrasi mücadelesinde yeni bir dönemin açılacağının habercisi. Mevcut siyasi güç dengelerini, %13.2 oyla 12 Eylül'ün barajını yerle bir ederek değiştirdi HDP.
İlmik ilmik örülen ve Erdoğan'lı başkanlıkla taçlandırılacak sürece son veren HDP'nin önü, bombalarla, tehditlerle ve provakasyonlarla kesilmeye çalışılsa da engellenemedi. Tüm saldırılar bumerang misali tersine dönüp saldıranı vurdu.
Sonuç ortada, geçmiş olsun!
İktidar, koruyucu meleği ana akım medya ve her defasında "et sanıp patlıcan börkü çıktı" hesabı her şeye atlayıp hayal kırıklığına uğrayan liberaller tarafından, HDP'nin başarısı "karizmatik lider", "emanet oy", "renkli seçim kampanyası" yla geçiştirilmek isteniyor. Gerçekte, HDP'nin başarısının ardında Gezi İsyanı'nın özgürlük arayışçıları ile kırk yıldır bedeller ödeyerek muazzam bir siyasallaşmayı inşa eden Kürt Özgürlük Hareketi arasında kurulan köprü olduğunu artık cümle alem biliyor.
Zaten iktidarın korkulu rüyası değil miydi bu iki gücün birleşmesi?

Başardık ama nasıl?

Bir süredir basiretsizliğin ve acizliğin filmini çeken CHP, seçimlere AKP'nin kurduğu rejimi sürdürmekte de bir o kadar iddialı olduğunu göstererek girdi. Yıllardır yoksul Alevilerin umutlarını sistem içerisine sürükleyerek körelten ve sömüren CHP, nihayetinde 7 Haziran ile birlikte Alevilerin tarihsel kopuşunu başlattı. Ama henüz bitmedi, küçük bir çoğunluğu HDP'ye oy verirken halen büyük çoğunluğu AKP'nin sınırlarında oynayan uslu çocuk CHP'ye oy verdi.
Bu henüz bitmeyen süreci görmemiz ve o tarihsel kopuşun tamamen gerçekleşmesi için üzerimize düşen görevi yerine getirmemiz gerek.
7 Haziran'da barajı yıkıp parlamenter güç dengelerini lehimize çeviren; AKP'li Kürtlerin HDP'ye kaymasıdır. Roboski, 6-7 Ekim, Ağrı provakasyonu, Amed katliam denemesi... Daha nice, Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye edip diz çöktürtmeyi amaçlayan icraat, bu kopuşu belirledi. Bir zamanlar Kürdistan'da tabela partilerinden farkı olan AKP, artık onlar gibi.
Belirleyici olanın yoksul Aleviler ve AKP'li Kürtlerin kopuşu olduğu anlaşılıyor. 7 Haziran seçimleriyle bu kopuşların bir kısmı gerçekleşse de, halen değip dokunulamayan, sesi olunamayan Türk ve Arap Alevileri sistem içerisinde kendilerine bir yer edinmeye çalışıyor.
Demokratik mücadelenin önünü açmak, ulaşılamayan kesimlerin ittifak alanı içerisinde olmasını sağlamak ise, ancak onların taleplerine cevap olabilmekten geçiyor.
Kopuşlar HDP ve demokrasi mücadelesi lehine yaşanırken, eli armut toplamayan iktidar ve rejim güçleri, tüm oklarını HDP'ye ve devrimci demokratik halk güçlerine çevirdi.

Çubuğu sokağa ve halk meclislerine bükelim.

Sokaklardan meclise halk demokrasisi

Şimdi HDP'yi daha zorlu ve çetrefilli bir süreç beklemekte. Sistem ve rejim güçleri tarafından her hareketi manipüle edilen HDP savunma pozisyonuna çekilmek isteniyor. Bu oyunu önceden görüp, belirleyen olmak için harekete geçmek lazım!
Rejim bekçileri tarafından "zararsızlaştırılacak" bir HDP'ye karşı, toplumsal muhalefetin tüm kesimleriyle ilişkili, gücünü sokaktan alan bir HDP inşa etmek ya da edememek, önümüzdeki sürecin ne yöne doğru akacağını belirleyecektir.
Seçim sonuçları, dipten gelen halkçı-devrimci seçeneğin var olduğunun ispatı. Bu seçeneğin parlamento koridorlarında ve meclisin iç tüzüğünde sıkışmamasının garantisi HDP değil. Güvencemiz, kendisini en iyi ifade edebileceği ve merkezi sokak olan kongre-meclis zeminidir, halk meclisleridir.
7 Haziran günü rejim güçlerince kurulu tüm dengeleri alt üst etmenin özgüveni ve kurma iradesi ile demokratik halkçı dönemin az aralanan kapısına sokaklardan yüklenmeli, o kapıyı tam olarak açmalıyız.
Var olan pozisyonundan gerileyen ama hala belli mevzileri tutan, kendi içerisinde de ayan beyan saflaşan AKP, esecek rüzgarın daha sert olacağının haberini veriyor. Aldanmamak lazım bu sert rüzgara, zira bu sefer rüzgar bizden yana esiyor.
Şimdi tam da çubuğu parlamento koridorlarından sokağa ve mahalle meclislerine bükmek için kolları sıvamalı, harekete geçmeliyiz.
09.07.2015

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Tehlike büyük, iktidarın zirvesinde sinirler gergin, belli ki korku dalgaları geziniyor ve hatta kimileri batan gemiyi terk etme hazırlığında.

7 Haziran'dan sonra

Şimdi, sanki hep onların olacakmış gibi sımsıkı yapıştıkları iktidarın zirvesinden yuvarlanma riski güçlenince, şaşkın gözlerle inanamayarak etraflarına bakıyor, kabullenemeyerek ya da hala anlayamayarak git-geller yaşıyor, kimi kez küsüyor, bazen pişkinlik yapıp yüzsüzlüğe vurarak hiçbir şey olmamış gibi şişiniyor, bazen de öfkeyle ve aptalca bağırıp çağırıyorlar.

Seçim dizisinin ilk ikisinde rakiplerinden sıyrılıp ipi önde göğüsleyen AKP, üçüncü de kuyruğundan yakalandı. Şimdi, sanki hep onların olacakmış gibi sımsıkı yapıştıkları iktidarın zirvesinden yuvarlanma riski güçlenince, şaşkın gözlerle inanamayarak etraflarına bakıyor, kabullenemeyerek ya da hala anlayamayarak git-geller yaşıyor, kimi kez küsüyor, bazen pişkinlik yapıp yüzsüzlüğe vurarak hiçbir şey olmamış gibi şişiniyor, bazen de öfkeyle ve aptalca bağırıp çağırıyorlar. Elbette, soğuk gerçeği bir süre sonra netçe görecek, kenarına geldikleri mutlak iktidarın ulaşamayacakları bir uzaklığa uçup gitmesine de alışacaklar. Üstelik her şey yeni başladı, zaman aktıkça kim bilir neler yaşanacak ve günün sonunda acaba kim nerede olacak, henüz belli değil. Açık ki, işlenen onca suçun bir faturası var ve ilk fırsatta önlerine koyulacak. "Emri ben verdim" pervasızlığıyla işlenen onca cinayet, "ben yaparım, bir şey olmaz" tarzında yapılan onca yolsuzluk, bölgede ne kadar katliamcı çete varsa hepsine akıtılan para ve silahlarla yürütülen savaş kışkırtıcılığının hesabı sorulabilir. Tehlike büyük, iktidarın zirvesinde sinirler gergin, belli ki korku dalgaları geziniyor ve hatta kimileri batan gemiyi terk etme hazırlığında.

Sefilliğin tablosu

İktidarın gücünün arkalarından çekilme olasılığı bile bazı gerçekleri su yüzüne çıkarmaya başladı. Korkak, çapsız, birbirinin kuyusunu rahatça kazabilecek fırsatçılardan oluşan bu sinsi ve bayağı güruh, bütün çirkinlikleriyle hoplayıp zıplıyorlar. Öyle ki, burnunuzu tıkamadan yanlarından geçerseniz pis kokudan bayılabilirsiniz. Arınç'ın, seçim gecesinde, yaşadığı korkuyu açığa vuran şaşkınlık, öfke ve dehşetle karışmış ve "bir an önce kaçma" isteğinin tablo gibi yüzüne yansıyan olağanüstü görüntüsü ve sonraki günlerde ne olduğu anlaşılmayan ve birbirini dışlayan sayıklamaları, hiç de rastlantı ya da bireysel bir tutum değil. Arınç'ın yüzüne vuran bozgunun aksine, Davutoğlu'nun "cenazede zurna çaldığı" seçim gecesi konuşması ve " bu kargaşada bir fırsat bulup da acaba kendime bir alan açıp Erdoğan'ın gölgesinden çıkabilir miyim" arayışları, bir tiyatro sahnesinde oynanıyormuş gibi akıp gidiyor.

Yeni güç dengeleri

Gül'ün tapon mal peşinde ve "armut piş, ağzıma düş" beleşçisi fırsatçı- "tok" tüccar gibi yaptığı sinsi hamleleri, bu sefil oyunun başka bölümünü oluşturuyor. Ama aslında sahne daha geniş ve başka oyuncular da kendi rollerinin hakkını vermeye çalışıyorlar. En başta da Erdoğan, parmaklarıyla yoklayıp burnuyla koklayarak "oluşan yeni güç dengelerinde nasıl yeniden üste çıkabilirim" arayışı içinde. Tam "sultan" olacakken, en iyisinde yasal görevi üst düzey bir protokol görevlisini biraz aşan bir cumhurbaşkanlığı ile- en kötüsünde suçlarının cezasını çekeceği bir mahkum durumuna düşme arasında salınan "yeni kaderini" yırtıp atmak için bir çıkış yolu arıyor. Erdoğan, artık iyi bildiğimiz gibi, kendine özgü hile ve entrikalarla ve devlet gücüyle yol almaya çalışıyor. İlk vurgunun acısı geçince, yeniden diklenmenin bir fırsatını bulabileceğini düşündüğü anlaşılıyor.

Öyle ya, neden olmasın?

Bölgedeki olağanüstü koşullar, ülkenin bir kez bozulup bir türlü yeni dengelere yerleşemeyen toplumsal ve siyasi süreçleri, zamanın akışı içinde Erdoğan'a bolca fırsatlar verecektir. Şayet yıkılmadan ayakta kalabilirse, yeniden öne çıkma hamleleri yapabilir. Erdoğan ve çevresi, şimdiye dek izledikleri hattı daha da güçlendirerek, gerekirse Diyarbakır mitinginde denedikleri gibi toplu cinayetler ve katliamlar işleyerek, Kürt gerillalarıyla savaşı yeniden başlatarak ve hatta bölgede yaşanan ve sonu gözükmeyen savaşın içine aptalca bir gözü dönmüşlükle atlayarak iktidarda kalmanın yollarını arıyorlar. Şimdi, günü kurtarma zamanıdır. Ah bir de günün gerçekleri, oluşan yeni güç dengeleri ve YPG-YPJ olmasa!

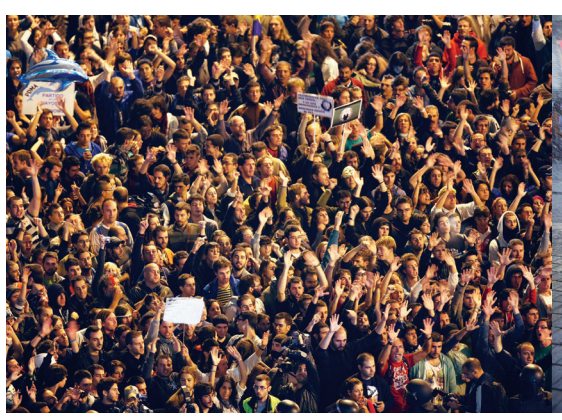

Çıkmazdaki CHP

Seçenekler, CHP'nin zavallı bataklığında çırpınarak katliama sürüklenme ya da direnişçi bütün halk güçleriyle ortaklaşarak özgürleşme olunca ve "zamanın ruhu" cesaret ve cüret saçarken, hangi komün gücü köleliği tercih eder? Alevi-Kürt, Zaza komününde yaşanan "kopuş", tarihsel bir derinliğe sahip ve genişleyerek bütüne yayılma eğiliminde.

Onca yıl sonra Baykal yeniden sahne ışıklarının önüne çıkıverdi. Duyduğu sevinci hiç saklayamadan en çiğ biçimde gösteren Baykal, Erdoğan'ın sultanlık heveslerinin ya da Erdoğan'lı AKP'nin yeni koşullarda ayakta kalabilmesi için gereken ara dönemin yüzü ya da mızrak ucu olmayı, sahnede yeniden yer almanın bedeli olarak görse gerek. Eh, burjuva siyasal arenasında ilke, onur ya da şerefin kaç paralık değeri var ki? Öyle anlaşılıyor ki, şayet işler onun istediği gibi giderse, Erdoğan'ın gerekli gördüğü süre boyunca, Baykal'ın pişkince sırıtan çehresini göreceğiz. Güçsüz olduğu ve istendiği zaman çekileceği için finans-kapital tarafından CHP'nin başına paraşütle indirilen Kılıçdaroğlu, gerçekten de "etkisiz eleman" olarak gönderildiği yerlerde gözüküp-söylemesi istenilenleri dillendirme konusunda oldukça yetenekli çıktı.

Ama, memleketi Dersim'de yediği tokadın derin anlamını acaba anlamış mıdır?

Öylesi zavallı bir umutsuzluk abidesiydi ki, günün şartlarında kendilerini yeni katliamların beklediği bir çıkmaza sürüklendiklerini sezen Alevi Kürtlerin, Zaza'ların özgürleşme hamlesine yönelmelerinin önündeki CHP engelinin etkisini zayıflattı. Egemenler, şimdiye dek olduğu gibi, mesela Hikmet Çetin ya da Kamer Genç gibi, Kılıçdaroğlu'nun da, başka hizmetlerinin yanı sıra, umut yaratarak ya da kimi arpalıkları dağıtarak, özellikle Alevi-Kürt komününün-emekçilerinin egemen sistem içinde tutulmasına hizmet edeceğini hesaplamışlardı. Ama, "evdeki hesap çarşıdan döndü".

Hesaplar bozuldu

Hesabı bozan, şimdiye dek olmayan bir emekçi-halkçı seçeneğin varlığıydı. Kılıçdaroğlu, belki önceki dönemde başarabileceği "görevini" yapabilmek için çırpınsa da, bir çeşit "arpalık" olarak Alevi adaylara ön açarak kendi benzerlerini çoğaltmaya çalışsa da, sunduğu "kimliğini inkar" seçeneği itibar görmedi. Tersine, Kürt Özgürlük Hareketinin etrafında yarattığı güçlü çekim alanı ve Gezi isyanının halk güçlerine yüklediği özgürleştirici, ön açan ve "yapabilme" inancını güçlendiren ivmenin ortaklaştığı günümüz ortamı, ikircikli olanları güncel özgürleşme atmosferi içinde "kopuş" yönünde cesaretlendiren bir etki yarattı.

Eh, seçenekler, CHP'nin zavallı bataklığında çırpınarak katliama sürüklenme ya da direnişçi bütün halk güçleriyle ortaklaşarak özgürleşme olunca ve "zamanın ruhu" cesaret ve cüret saçarken, hangi komün gücü köleliği tercih eder? Alevi-Kürt, Zaza komününde yaşanan "kopuş", tarihsel bir derinliğe sahip ve genişleyerek bütüne yayılma eğiliminde.

İktidar gücü olma

Kılıçdaroğlu'nun, CHP'yi eski statükoyu savunan klasik Kemalist yapıdan koparıp AKP eliyle kurulan Yeni Rejim'e uyumlu bir yapıya dönüştürme sürecindeki rolünü iyi oynadığını saptayabiliriz.

O "başarının" ama iktidar gücü olma ya da en azından AKP'den kaçanlara sığınacak liman olma kapasitesi bile yok.

Öyle değil mi, eğer sadece Kılıçdaroğlu CHP'sine kalsaydı, bazı sermaye güçleri tarafından arkadan yapılan onca ittirmeye, ses ve görüntü efektlerine/köpüğüne rağmen, AKP iktidarının sürüp gitmesine yardımcı olmaktan öte gidilebilir miydi?

Seçimlere parti olarak girme kararı alan HDP, bu sürekli kendini tekrar eden kısır döngüyü parçalayıp attı.

MHP ne yapmaya çalışıyor?

MHP, 12 Eylül sonrasında oluşan yeni koşullarda, anti-komünist özünü koruyarak ve PKK-Ordu savaşında yaşanan gerilimlerden ve özellikle de asker cenazelerinden kendisine güç devşirip ırkçı-şoven dokusunu derinleştirerek kitleselleşmeye çalıştı.

Bahçeli ise, AKP ve CHP'den kaptığı oylarla, kendi gerçek oy tabanının oldukça üstünde konumlanabildiği son dönem grafiğini sürdürdü. Bahçeli, bayağı ve itici kişiliğine rağmen, faşist geleneğin günümüzde var olabilmek için yerleşmesi gerektiği konumu görebildiği ve MHP'yi oraya az çok yerleştirebildiği için, liderliğini sürdürebiliyor. MHP, 12 Eylül sonrasında oluşan yeni koşullarda, anti-komünist özünü koruyarak ve PKK-Ordu savaşında yaşanan gerilimlerden ve özellikle de asker cenazelerinden kendisine güç devşirip ırkçı-şoven dokusunu derinleştirerek kitleselleşmeye çalıştı. Varlığını koruyarak sistemin ve rejimin "nimetlerinden" arpalanmak, Mamak "kazığını" hatırlayıp gizli devlet güçlerinin doğrudan ve sıradan basit bir aleti olmamak, kendince bir siyasal ağırlık kazanmak ve mümkünse siyasal dengelerde ağırlık oluşturup hükümet ortağı olmak, yeni konumlanışın zeminiydi. Askeri olmaktan çok toplumsal ve politik alanda konumlanan bir faşist hareket olmaya çalıştılar. "Askeri" uzantılarını daha çok devletin uygun konumlarına yerleştirerek iş görmeyi tercih ettiler ve kimi Mafia gruplarında devletle ortaklaşarak mevzilendiler. Sermayenin egemenliğinin sürüp gitmesini sağlayan düzenin devamı ve toplumsal gericiliğin, ırkçılığın ve şovenizmin sürekli yeniden üretilip kökleştirilmesi yönünde çabalıyorlar. Ve, emekçi halkların özgürleşme ve kardeşleşme girişimlerine karşı düşmanca bir konuma yerleşerek, kendilerine iş düştüğünde bir anda "titreyip" eski günlerine dönerek sokaklarda provakasyonlar düzenleyip kendilerini güçlendirmeye çalışıyorlar.

Kurttan kuzu olur mu?

Ancak, bir faşist hareket olarak, "fıtratları gereği", "sivil" bir toplumsal-siyasal hareket olmayla kendilerini sınırlayamazlar. Yeniden yükselme eğilimine giren demokratik halk hareketlerine ve elbette Kürt halkının özgürlük arayışına karşı, eski günlerindeki alışkanlıklarına rahatça dönerek saldıracaklardır. O arada, şimdiki koşullarda, ülkedeki gerici-faşist gidişe destek verme konusunda AKP ile uzlaşacaklar, şayet koşulları oluşursa ortak hükümet olma konusunda istekli olacaklardır. Zaten, polis içinde "Fettullahçı" "parelellere" karşı operasyon yürüten Erdoğan'ın başvurduğu kadroların herkesçe bilinen MHP'li kimliği, kısmi bir koalisyon sayılmaz mı? Aralarındaki fark, şimdiki güncellikte, gerici-faşist inşa sürecinde AKP daha "maceracı" bir faşist çizgi izlerken, MHP devletin klasik tutumları üzerinden yol almaya çalışıyor olması gibi görünüyor..

MHP'nin dengeleri

Ama, ne gam, her an ikisi üst üste düşebilir ya da birbirlerinin konumuna yerleşebilirler. İşte, Bahçeli, onca renksizliğine, silikliğine ve karizma yoksunluğuna rağmen, MHP'nin şimdiki konumunun inşasına öncülük edebildiği ya da bu konuma uygun bir kimliği temsil ettiği içindir ki, yerinde durabiliyor. Koşulların MHP'lileri daha fazla sokağa çekmesi halinde, parti içi bir saray darbesiyle yerinden edilmesi güçlü olasılıktır.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Hareket halindeki bütün toplumsal güçler, ihtiyaç duydukları yerlerde HDK ile ya da o olmadan Halk Meclisleri kurabilmelidir.

Sermayenin restorasyon çabası

"Restorasyon", AKP'yi tek başına iktidar olma olanağından mahrum bırakan seçim sonuçları tarafından destekleniyor. Koalisyon, Erdoğan'ı terbiye etmek ya da eğer "sultan" olmakta ısrar ederse Erdoğansız bir sürecin önünü açmak için kullanılacaktır. En istenir olanı AKP-CHP koalisyonu olsa da, MHP'li koalisyonda da "restorasyon" aleti olarak faşistler kullanılacaktır.

Seçim sonuçları, özellikle de HDP'nin barajı rahatça ve fazlasıyla aşarak AKP'nin tek başına hükümet kurmasını engellemesi, bir yönüyle de, sermaye güçlerinin/finans-kapitalin bir müddettir uygulamaya çalıştığı "restorasyon" projesinin önünü açtı. Şimdi, bir AKP-CHP koalisyonu kurarak bu restorasyona yol vermeye çalışıyorlar. Olası bir AKP-MHP koalisyonunda da aynı süreci zorlayacaklardır. Neden ve nasıl bir restorasyon peşindeler? Sermaye açısından AKP'nin esas görevi, oligarşik egemenliğin zirvesindeki Ordu-Sermaye ittifakını, sermayenin çıkarları yönünde dönüştürmekti. Ordu'nun, Cumhuriyet'in her alanına sızdırdığı özel iktidar alanı tasfiye edilmeli ve oligarşinin zirvesi sermayenin mutlak egemenliğine sokulmalıydı. Açık ki, AKP işini esas olarak başardı. Artık "yük" haline gelen Ordu'nun ayrıcalıklı konumundan kurtulmak isteyen sermaye, kendi egemenliğindeki ulusal sınırlar içinde mutlak hakimiyet kurarak, birikiminin hızını ve yoğunluğunu arttırmak istiyordu. İşte, AKP, bu "göreve" atanmıştı. Evet, AKP becerdi, elinden tutan ve arkadan destekleyenlerin belirleyici etkisi de olsa, önde konumlanarak dövüşüp risk alan AKP idi.

İktidarın boşlukları

Ancak, "işini yapan" AKP, sürecin ilerleyen aşamalarında, kurucu-önderi olduğu Yeni Rejim'in üstünde yük olmaya, yaptığı dengesiz hamlelerle sistemi ve kurduğu rejimi kendi dar ideolojik motivasyon alanına ("ılımlı İslam") sıkıştırmaya, kendisini sistemin ve rejimin "sahibi" gibi görmeye başladı. Kendisini destekleyip öne çıkaran küresel ve yerel sermaye güçleriyle didişiyor ve "kafasına göre" davranmaya çalışarak, sistem ve rejim açısından yüksek riskler yaratıyordu. AKP/Erdoğan'ın, küresel hegemonyada oluşan boşlukları gördüğünü ve o boşlukların yarattığı yeni inisiyatif imkanlarını değerlendirdiğini; ancak, bu imkanların sınırlarını yeterince göremeyerek yüksek risk aldığını ve giderek "maceracı" bir hatta doğru sürüklendiklerini saptayabiliriz. Evet, ABD'nin güç alanı zayıflamışken bir yerel güç olarak çevrenizdeki "yaşam alanınızı" genişletmeye yönelebilirsiniz; ama, hem bu girişimi doğru hamlelerle hayata geçirmelisiniz hem de kendi sınırlarınızı görebilmelisiniz. AKP, her iki konuda da ağır hatalar yaptı ve sisteme "yük" olmaya başladı.

Taşları yerine oturtma...

İşte, "restorasyon", sermaye güçleri açısından, bu yeni "yük" ü sınırlama ve oluşan riskleri temizleme hedefiyle devreye sokulan bir düzenleme faaliyeti ve taşları yerli yerine oturtma çabasıdır. "Restorasyon", AKP'yi tek başına iktidar olma olanağından mahrum bırakan seçim sonuçları tarafından destekleniyor. Koalisyon, Erdoğan'ı terbiye etmek ya da eğer "sultan" olmakta ısrar ederse Erdoğansız bir sürecin önünü açmak için kullanılacaktır. En istenir olanı AKP-CHP koalisyonu olsa da, MHP'li koalisyonda da "restorasyon" aleti olarak faşistler kullanılacaktır. Erken seçim, "restorasyonun" önünü kesmek için Erdoğan tarafından zorlanıyor. Çılgınca bir hamleyle Ordu'yu Suriye'ye sokmak ve oluşacak savaş ortamını olası erken seçimin sonuçlarını garantiye almak için kullanmayı da planlanıyor.

Bazı ana eğilimler

Ortaklaşan halkçı, demokratik ve devrimci güçler, ülke politikasında belirgin bir rol oynadı ve Erdoğan'ın "Başkanlık" hayallerini çöpe atan güçlü bir çıkış yaptılar. Bu çıkışın arkasında oldukça zengin ve ödenen bedellerle dolu bir mücadele tarihi var.

Seçim sonuçları oldukça farklı açılardan bolca değerlendirildi ve neredeyse söylenmesi gereken her şey söylendi. Ama, bazı ana eğilimlerin özellikle öne çıkarılıp vurgulanması gerekiyor. İlk olarak, ortaklaşan halkçı, demokratik ve devrimci güçler, ülke politikasında belirgin bir rol oynadı ve Erdoğan'ın "Başkanlık" hayallerini çöpe atan güçlü bir çıkış yaptılar. Bu çıkışın arkasında oldukça zengin ve ödenen bedellerle dolu bir mücadele tarihi var.

Güncel moment

Seçimler ise, sürüp giden çıkışın güncel momenti oldu. Bu bir başarıdır ve hiç gölgelenmeden parlatılıp sivriltilmesi gerekiyor. Keyfini sürüp, tadını çıkarabiliriz. İkincisi, başarının özneleri, Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) ve Gezi isyanının özgürlükçü toplumsal güçleridir. Bu güçler, seçim zaferiyle, toplumsal meşruiyetlerini arttırdılar, yeni mevziler kazandılar ve ortaklaştıkları takdirde sürekli ilerleyebilecekleri bir demokratik-devrimci yolun önlerinde olduğunu bir kez daha gördüler. Gezi'nin toplumsal güçleri, isyan günlerinin sonrasında sürüp giden sokak merkezli ve hareketli var oluşlarını ve her fırsatta hakları ve özgürlükleri için mücadeleye atılma cesaretlerini, seçimlerde oy atarak yaptıkları bir yeni hamleyle daha da zenginleştirmiş oldular. Üstelik kazandılar ve bu durum, şimdiden sonrasının özgürlük arayışlarına moral ve meşruiyet kazandırıyor. KÖH ise, başka kazançlarının yanı sıra önemli bir hamleyi daha başardı. Demokratik bir Kürt/Kürdistan uluslaşması net bir belirginlik kazandı. Kürdistan'da yaşayan bütün halklar ve toplumsal güçler/ o arada neredeyse bütün sınıflar, yoksul emekçilerin önderliğindeki KÖH'ün istekleri yönünde oy kullandı.

Çatlak ve boşluk oluşturma

Üçüncüsü, kapitalist sistemin yeni siyasal rejiminde, onun ana yapıları olan oligarşik-totaliter ve neoliberal dokularda, onlara uyum sağlamayan ve hatta demokratik bir seçenek olma iddiasındaki bir siyasal duruş/HDP önderliğindeki ittifak alanı, önemli bir çatlak oluşturdu. Şayet devam edilirse, o çatlak büyüyecek ve rejimin alternatifi bir halkçı-demokratik güç alanına, içine yerleşebileceği bir toplumsal-siyasal mekan/zemin oluşacaktır. O çatlak, şayet alternatif bir halkçı demokratik güç alanına mekan olabilecek kadar genişleyebilirse, rejimin arkasındaki gerçek güç alanı olan despotik devleti zorlama ve orada da çatlak yaratma ve hatta boşluk oluşturma potansiyelini taşıyor.

İkili bir iktidar

İkili bir iktidarın ilk patikalarında yürünüyor ve taşları döşeniyor. Eh, sol güçler hep strateji tartıştılar, ama şimdi zaten o işin fiilen içindeyiz ve gün be gün irili ufaklı hamlelerle yol alacak ya da alamayacağız. Tarih, hızlandı ve daha da hızlanacağa benziyor. Dördüncüsü, AKP'nin engellenen iktidarı ve Erdoğan'ın patlatılan "sultanlık" balonu, IŞİD'i destekleyecek ve Suudilerin peşine takılacak kadar sersemlemiş politikaların uygulanma alanını daraltarak, güncel olarak Suriye'de odaklanmış olan Orta Doğu'daki kaotik ortamdaki gelişmeleri de etkileyecek. En başta da, bölgedeki kaotik ortamda laik, halkçı ve demokratik seçeneği oluşturan KÖH'ün Başur ve Rojova'daki (Irak ve Suriye'deki) güçleri moral ve meşruiyet kazandılar, önleri açıldı, ittifak ve manevra imkanları arttı. Bu ise, Barzani'nin engellemesi yüzünden yapılamayan "Ulusal Konferans"ın önünü açacaktır.

Şimdi, HDK ve Halk Meclislerinin zamanıdır!

Toplumsal hareketlerin ortaklaştıkları bir Komünde bir sarmaşık gibi birbirine dolanmasından oluşan bir halkçı-devrimci ağ alanı, hem bir hegemonya gücü hem de doğrudan iktidarı hedefleyen bir güç olarak sisteme ve rejime dayatılacaktır.

Gezi ve Rojava hamlelerinden sonra seçimlerde kazanılan %13.2'lik oy oranı, yükselen bir halkçı-devrimci seçeneğin varlığını gösteriyor. Seçimlerin hemen sonrasında, bütün sistem ve rejim güçleri HDP'ye yönelik farklı algı operasyonları yürüterek onu ehlileştirmeye ve sürekli savunmada kalmaya zorluyorlar. Öyle oldu ki, HDP ne olduğunu değil, ne olmadığını anlatmakla çok daha fazla çaba gösterir bir hale girmek üzere. Ancak, şayet anlamlı bir politik duruş inşa edilmek isteniyorsa, tam tersi yönde ilerlenmeli, faaliyetin esası, kendini olduğu gibi ifade etmeye ve sürekli yenilenip genişleyerek yeniden-yeniden kendisi olmaya yerleşilmelidir. Nasıl mı? "Onlar" ana özne de "biz" kendisini "onlara-sistem/rejim güçlerine" ispatlamak zorunda olan bir "parya" değiliz. Kendimizde odaklanmalı, kendimizi bir temel güç olarak inşa ederek sisteme/rejime dayatmalıyız; "onlar" kendilerini bize göre oluştursun! Böylesi bir zorlu sürecin ilerleyebilmesi için gereksindiği güç alanı ise, 6 milyonu aşan bir toplumsal güç tarafından yeterli biçimde oluşturulmuştur. Bütün toplumsal güçleri kendilerini oldukları gibi ifade ederek ortaklaşacakları bir Meclis-Kongre alanı olarak HDK, sürecin ana öznesi olmaya en uygun örgütlenme aracı/alanı olarak sivriliyor.

Halk Meclisleri

Halk Meclislerinin ana odak olacağı ve merkezileşmenin sadece gereksinim duyulduğu zaman devreye gireceği, ucu açık ve sürekli yeniden kendini oluşturan bir örgütlenme ve eylem/hareket alanı olarak HDK, dost ve düşmanlarını güçlü bir çekim gücüyle etkileyecektir. O, toplumsal güçlerin/hareketlerin bir ortak hareketi olarak kendisini ifade edecek ve sürekli yenilenecek bir alan olmalıdır. Ayrıca, Kobane ve Gezi'de kendisini açığa çıkaran halk güçlerinin komünleşme arayışına cevap olmaya çalışan günümüze özgün bir "Komün" olarak da kendisini ifade edebilmeli, öyle bir duruşa ulaşmayı hedeflemelidir. HDK bir iddiadır ve böylesi bir duruşu keşfedebildiği oranda tarihsel bir derinlik ve kalıcılık kazanacaktır. HDK başaramazsa, hareket halindeki halk güçlerinin bir biçimde böylesi bir komünü inşa etmeleri gerekecektir. Hiç alışık değiliz, değil mi? Evet, öyle! Yoklaya-deneye keşfetmeliyiz! Evet, toplumsal hareketlerin ortaklaştıkları bir mekanda/Komünde bir sarmaşık gibi birbirine dolanmasından oluşan bir halkçı-devrimci ağ alanı, hem bir hegemonya gücü hem de doğrudan iktidarı hedefleyen bir güç olarak sisteme ve rejime dayatılacaktır. Bu yönelim, sokaklarda hareket halindeki toplumsal güçlerin, merkezi iktidarı ve günlük yaşamı kuşatıp zorlaması anlamına geliyor. Bir yandan, Ankara'yı/merkezi iktidarı zorlayacak bir devrimci hamle fırsatı kollanırken, diğer yandan toplumsal yaşamın bütün alanlarının günlük akışında sistemle ve rejimle an be an yürütülecek hegemonya savaşı/"mevzi savaşı" inşa edilecektir. Öyle değil miydi, Gezi isyanında toplumsal dinamiklerin hızla siyasallaştığı ve siyasal faaliyetin toplumsallaştığı bir dönem yaşamadık mı? Ya da, sürekli hareket halindeki Kürt halkı zaten yıllardır böyle bir deneyimi gerçekleştirmiyor mu? İşte, günün görevi, iki özgün toplumsal süreci, KÖH ve Gezi'yi ortaklaşma içine sokmak ve sürekli bir hareketli var oluş içine sokabilmektir.

Demokratik Cumhuriyet

Peki, ortaklaşan toplumsal güçler hangi ana hedefe ortak yürüyebilir? "Demokratik Cumhuriyet", farklı toplumsal güçlerin ortak hedefi olma kapasitesini taşıyor. Bu hedef, aynı zamanda, sisteme karşı duruşu tepkisellikten kurtararak, kendinde/kendini açmada yoğunlaşma ve sadece "yıkıcı" değil aynı zamanda "kurucu" olma yönünde ivmelendirecektir. HDK, önceki dönemlerinde bu özgün duruşu hayata geçirememişti. Üstelik, şimdi güçlü HDP parlamento grubunun Ankara-Meclis odaklı faaliyetinin parlatıldığı ve böylece ehlileştirilmeye çalışıldığı koşullarda, gölgede kalmaya ve kendisi olamamaya daha güçlü biçimde zorlanacaktır.

HDK'nin inşası

Her şeye rağmen, Kürt halkıyla Türkiyeli halkçı-toplumsal güçlerin stratejik bir ortaklaşma alanı ve imkanı olarak HDK, yeniden işe koyulmalıdır. HDK, çoğunlukla yapıldığı gibi, HDP'nin destekçisi bir yan örgüte indirgenmeye çalışılırsa, devrimci-demokratik ve halkçı bir anlam kazanamaz ve boşluğa düşer. Halk Meclisleri, HDK ile sınırlanamaz. Hareket halindeki bütün toplumsal güçler, ihtiyaç duydukları yerlerde HDK ile ya da o olmadan Halk Meclisleri kurabilmelidir. HDK, kurucu-öncü güç olabildiği oranda Halk Meclislerinde hegemonya kurabilecektir. İşte, HDP Meclis grubu da, böylesi bir halkçı komünün inşasının hizmetinde olmalıdır. Oysa, sistem güçleri, HDP Meclis grubunun merkezde ve halk güçlerinin de onun hizmetinde olduğu, HDP'nin de, verili egemen siyasal alanın yapısı ve sınırlarını kabullenerek onun içinde güç olma yarışına girdiği bir durumu yaratmaya çalışıyorlar. HDP ve HDK'nın içinde güçlü biçimde var olan kimi zaaflı anlayışlar da, HDK'nın yola çıkmasını geciktiriyor ve daha kötüsü zayıf ve etkisiz bir "HDP yardımcısı" rolüne itiyorlar. Böylesi bir zaaflı konumlanma gerçekleşirse, komün tarzı bir ortaklaşmayı hedefleyen ve kendisini esas olarak Halk Meclislerinde konumlandıran bir hareketli halkçı duruşu asla inşa edemeyeceği gibi, engel rolünü oynamaya yazgılıdır.

07. *07. 2015*

POLİTİKA

Halk Meclislerini ve dolayısıyla kendi öz örgütlülüğümüzü örgütleme ve büyütme zamanı.

Seçimler ve Arap Aleviler

Şimdi kendi karar mekanizmalarımızı, kültürel, sosyal siyasal, ekonomik talep ve ihtiyaçlarımızı tartışıp ortaklaştıracağımız yer olan Halk Meclislerini ve dolayısıyla kendi öz örgütlülüğümüzü örgütleme ve büyütme zamanı.

Serkan NAR

Küresel aktörlerinin tamamının doğrudan veya vekâleten sahada olduğu coğrafyalardan bir tanesi de Ortadoğu'dur. Farklı bloklardan aktörlerin bu kadar açıkça sahada olmasına ve dayatılıp geliştirilen «kaotik» duruma bakınca, bu coğrafyaya dair yapılan hesapların küresel sermaye açısından ne kadar öneme sahip olduğunu anlayabiliyoruz.
Bölge üzerinden yapılan hesapların güncel olarak kristalize olduğu yer, hiç şüphesiz ki Suriye'dir. Ancak Bölge'ye dair yapılan hesapların, sahada olan bölge güçlerinin almış olduğu pozisyon ve güçlerine bağlı olarak her an değiştiğini de biliyoruz. Tıpkı Kobané , Tel –Abyad ve İdlib'te olduğu gibi. Bu savaşa doğrudan Türkiye'nin de taraf olduğunu, IŞİD'e sağladığı lojistik ve ikmal desteğiyle onlarca kez kanıtladığını gördük. Bu bağlamda çok açık söylemek gerekirse, Türkiye, Suriye'de yaşanan savaşın bir tarafıdır ve katliamlardan birinci derecede sorumludur.
Suriye'de süren bu savaşta, orada yaşayan tüm halklar gibi Arap Alevilerin de hedef tahtasında olduğundan hiç kuşkumuz yok. Bu bağlamda Türkiye'de yaşayan Arap Alevilerin Türkiye'nin "dış politika"sından sadece etkilendiğini söylemek onların tedirginliğini anlamamış olduğumuzu gösterir.

Armutlu ve Akkapı

Türkiye tarihinin en önemli olaylarından biri de hiç şüphesiz ki Haziran direnişidir. Bu direnişin önemli bir bileşeni de, Aleviler ve özellikle de Arap Alevileridir. Türkiye, Ortadoğu'daki çıkarlarını Selefi -Sünni mezhebi blokta görünce, Arap Aleviler yaşamsal kaygılarını ve birikmiş öfkelerini Haziran direnişinin özelliklede sembolü haline gelen Armutlu ve Akkapı direnişiyle Türkiye gündemine taşımış oldu. Uzun yılların birikimiyle gerçekleşen Armutlu ve Akkapı direnişi, Arap Alevilerinin siyasal tarihini yeniden şekillendirecek bir sürecin başlangıç momentiydi. Özellikle de Gezi sonrasında Türkiye'nin her yerinde farklı formlarda yan yana gelen Arap Alevi gençler, yeni bir siyasal sürecinin taşıyıcı misyonunu üstlendiler. Gezi'den sonra "Artık Türkiye'de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" önermesi, Arap Aleviler için de geçerlidir. Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz ve Ahmet Atakan'ı kaybeden Arap Alevileri için artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

Seçimler

Türkiye tarihinin belki de en önemli seçimini yaşadık. Halk iki blok arasında tercih yapacaktı. Ya Erdoğan'ın başkanlık yolunu açacak ve hak ve özgürlükleri ortadan kaldıracak totaliter ve baskıcı bir rejimin anayasasına evet diyecekti ya da Türkiye halklarının ortak umudu olabilecek ve Gezi ile Rojava'yı birleştirecek köprü görevi üstlenebilecek bir seçeneği tercih edecekti.
Bu tercih hiç şüphesiz ki Arap Alevilerinin de önüne geldi ve tercihini halkların kader birliği olan bir seçenekten yana kullandı. Yani "yeni yaşam paradigmasına" göz kırptı. Özellikle de Arap Alevilerin yoğun yaşadıkları illere, Hatay, Adana ve Mersin'e bakıldığında bu tercihin çok açık şekilde sandığa yansındığı biliyoruz.

Halk meclisleri

Arap Alevilerin gözlerindeki sis perdesi dağıldıkça, Bölge›de gelişen süreci daha sağlıklı değerlendirip orada var olan deneyimlerden dersler çıkarmaya başlayacağı bir sürecin içerisinde olduğu aşikâr. Halkların yaşamsal garantilerinin kendi öz örgütlülüğünden geçtiği bu süreçte, Gezi'nin açığa çıkardığı sonuçları da deneyimleyen Arap Alevilerinin önünde duran en önemli görev Halk meclislerinin bir an önce kurulmasıdır.
Şimdi kendi karar mekanizmalarımızı, kültürel, sosyal siyasal, ekonomik talep ve ihtiyaçlarımızı tartışıp ortaklaştıracağımız yer olan Halk Meclislerini ve dolayısıyla kendi öz örgütlülüğümüzü örgütleme ve büyütme zamanı.

Halk meclisleri yola çıkıyor!

Yolumuz uzun, zamanımız kısa

Seçim sonrası atmosferde, kendini savaş karşıtı mücadele ile sınırlamayan öz yönetim meclislerini kurmak daha da elzem.

Mithatcan TÜRETKEN

Yakın vadede kısmi kaosun kalıcı, istikrarın ise düşük bir ihtimal olarak görüldüğü Ortadoğu coğrafyası, küresel düzeyde yaşanan ekonomik-hegemonik krizin merkezi. Bölgedeki istikrarsız durum, savaşın tüm etkenlerinin önünü aynı anda açıyor. Küresel emperyalizmin ve yerel sermayenin talepleri doğrultusunda Suriye'deki cihatçı grupları askeri lojistik anlamda destekleyen AKP/TC de, savaşın mutlak taraflarından biri. Bu dış politika ile başta Suriye halkları olmak üzere tüm bölge halkları tehdit edilirken, önemli bir geçiş noktası olan Antakya'nın da tehdit edildiğini söylemeliyiz.
Seçimlerin ardından gerilimi giderek yükselen ancak kendisi zayıflayan AKP'nin savaş tetikleyici politikaları, zaten geri dönüşü olmayan bir süreci çoktan başlatmıştı. O zaman, günümüzün seçim sonrası atmosferinde, kendini savaş karşıtı mücadele ile sınırlamayan öz yönetim meclislerini kurmak daha da elzem hale gelmiştir. Demokratik Cumhuriyet için praksisi yakalamak anlamına gelen Halk Meclisleri, alternatif yaşam-iktidar alanlarının somut aracı anlamına gelmektedir.

24 Mayıs mitingi

Antakya'da cihatçı katillerin beslenmesi, eğitilip donatılması projesine dur demek için Halk Meclisleri'nin örgütlediği miting, doğru söylem ve pratik başarısı ile ses getirdi. Mitingin planlanması süresince mahallelerde yapılan toplantılar, yerel komitelerin kapı kapı dolaşılıp yaptıkları duyuru ve ajitasyon çalışmaları ve bunun yanında Adana, Mersin, İskenderun ve Tarsus'tan bölgesel katılımın sağlanması, dernekler ve Alevi kurumlarının yanı sıra muhtarların da katılımı eylemi kitlesel hale getirdi.
Yapılan çalışmanın etkisini ifade etmek için alınan güvenlik önlemlerini aktarmak gerek: Kamyonlar ile taşınan 2000 asker, 6 TOMA, yüzlerce çevik polis ve zırhlı kobra tipi askeri araçlar. Tüm gücü ile yürüyüşü durdurmak isteyenler, karşılarında «Tartus'lu Hamza'nın" cüretini kuşanmış bir kitlenin iradesini görünce geri çekildiler. Mitingin hedeflendiği şekilde gerçekleşmesi, meclislerin kurulması noktasında bir manivela ve moral kaynağı olurken, Arap Alevilerinin dağınık öfke patlamalarının örgütlenme diyalektiğine bir damla daha eklemiş oldu. Eylemin zayıf geçeceğinin hesabını yapan bazı siyasi çevrelerin şaşkınlıklarını da saklamamak gerek.
Buna ek olarak ertesi günü Halk Meclisleri sözcülerinden Hasan Özgün'ün gözaltına alınması, aynı gün ifadesinin alınıp mahkemeye çıkarılması ardından ve yurtdışı yasağıyla desteklenmiş bir denetimli serbestlikle bırakılması, jet hızı ile işleyen 'adaletin' de ne anlama geldiği çok açık.

Halk Meclisleri yola çıktı

Temmuz ayının başında 17 ayrı mahalleden temsilciler ve bireysel katılımlar ile ilk kent meclisini toplamaya hazırlanan Antakya Halk Meclisi, yaz planlamasının taslağını çıkardı. Her biri birer uyanışı ifade edecek olan festivaller, paneller, forumlar ve toplantılar hazırlanıyor. Yaz boyunca yürütülecek imza kampanyası ile bütün yerellere eğit donat projesinin iç yüzü anlatılacak ve yaz sonu bütün bu enerji kendisini Türkiye'nin gündemine geçirmek üzere Ankara da savaş karşıtı bir miting ile duyuracak.
Örgütlenmenin tüm araç ve yöntemlerinin aktif ve meşru bir hatta konumlandığı faaliyet, şayet bu kararlılıkla sürdürülürse, etkisi uzun bir dönem hissedilecek devrimci bir inşayı başlatmış olacak.

Sınırdaki kent Hatay ve seçimler

İlk olarak bir vekil çıkarmak mümkünken yukarıda sayılan gerekçelerden bu fırsatın kaçırılmış olması bütün sosyalist, demokratik güçlere, kendi dar çıkarlarına göre değil, halkın, sınıfın çıkarlarına ve sürecin ihtiyaçlarına göre hareket etmek gerektiğini göstermiştir.

Selda ÖZGÜR

1. sayfadan devam
Ve dengelerin değiştiği, İştebrak'ta Alevi katliamının olduğu bir atmosferde seçim tartışmaları başladı ve yol aldı.
AKP, ''Onlar konuşur biz yaparız" dedi, bu kenti daha çok savaşın içine itti. CHP, ''Milletçe alkışlıyoruz" dedi, Antakya Milletvekili adayı ÖSO bayraklarıyla pozlar verdi. MHP, "Bizimle yürü" dedi, Atakya'daki Arapları Türkleştirme öncelikleriydi. HDP, ''Bizler meclise yeni yaşamı örgütlemeye" dedi, halkın çıkarlarını gündemleştirdi. Bu seçim kampanyaları içinde bir seçim daha geçti.

Antakya'da seçim tablosu

Genel sonuca baktığımızda Antakya'da 2011 seçimlerinden farklı bir tablo yokmuş gibi gözüküyor. AKP'den 5,CHP'den 4,MHP'den 1 hepsi erkek toplam 10 milletvekili ile mecliste temsil edilecek.
2011 seçimlerinden farklı olarak HDP'nin seçime parti olarak girişi aslında yukarıdaki genel seçim fotoğrafının ayrıntılarına bakmak gerektiğini söylüyor.
2011 cumhurbaşkanlığı ve 2015 genel seçimi karşılaştırıldığında Hatay'da AKP ve CHP'de kısmi düşüşün, MHP'de kısmi yükselişin, HDP'de ise katlayarak yükselişin olduğunu söyleyebiliriz.
HDP'nin nerdeyse bütün ilçelerde oyunu arttırdığını görüyoruz. Bu artış İskenderun, Erzin, Dörtyol gibi Kürt nüfusun yoğun yaşadığı yerlerde AKP'ye verilen oyların HDP'ye geldiğini; Antakya, Defne, Samandağ gibi Arap Alevilerin yoğunluklu yaşadığı yerlerde Alevilerin HDP'ye yöneldiğini söyleyebiliriz.
13 yıllık AKP iktidarının yanlış Suriye politikalarından ve CHP'nin pasif, ürkek tavrından bıkan Hatay halkı için HDP bir alternatif, umut ışığı oldu.
Özellikle Antakya'da yoğun olan Arap Alevi halkında Suriye'deki savaş ile başlayan sorgulama, Gezi ile politikleşmeye dönüşmüş ve Armutlu sokaklarına rengini vermiştir. Kobane süreci Arap Alevilerle Kürtleri yakınlaştırmış ve bu ezilen iki halkın kader birliğini gündemleştirmiştir. Ki bu süreci doğru okuyan HDP listenin büyük bir bölümünü ve ilk iki sıra adaylarını Arap Alevilerden seçmiştir.
AKP'nin muhafazakar politikalarına karşı, laikliğe sıkı sıkı sarılan, inançlarından dolayı ötekileştirilen Arap Aleviler, inanç özgürlüğünü ve din derslerinin kaldırılmasını savunan HDP'ye yüzünü dönmüştür.
Selahattin Demirtaş'ın ikna edici, Suriye politikalarına dönük çözümcül konuşmaları da oy artışında etkili olmuştur. AKP'yi zayıflatmanın yolunun barajı yıkmaktan geçtiğini düşünüp bir oyla baraja bir taş da ben atayım düşüncesi, oyları artıran diğer bir durumdu.
Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde 28.237 olan HDP oyları, 2015 te 54.456' a yükselmiştir. Yurtdışı oyları eklenince 58 bini geçen oylara birkaç bin daha eklenmiş olsaydı bir milletvekili seçilecekti.

HDP neden bir MV kıl payı kaçırdı?

Oy artışı vardı ancak Türkiye geneli olumlu havayı da arkasına alarak, HDP'nin bir vekil göndereememesi irdelenmesi gereken bir durum.
AKP'nin Suriye politikalarına ses çıkarmadığı ve üstelik bu konuda sözünü söyleyen tek partili kişi olan Refik Eryılmaz'ıda aday göstermeyip halkın tepkisini alan CHP'nin yarattığı boşluğu neden dolduramadı?
Öncelikle HDP ve HDK bileşenlerinin tamamının kapsayıcı, disiplinli ve organize bir faaliyeti örememelerinin bu sonuçta payı vardır. Ayrıca geçmiş süreçlerden bugüne HDK'nin Atakya'da bir türlü örgütlenmemesinin etkisini unutmamak gerekiyor.

Yanı sıra;

- İnsanların kafa karışıklığını giderecek halka değen sandık bazlı seçim faaliyetinin birkaç yer haricinde yapılamaması,

- HDP'li kimi kişilerin yaptıkları konuşmaların manipüle edilerek, özellikle CHP'liler tarafından kullanılmasının önüne geçilmesi için daha yoğun bir çalışmamın içine girilememiş olması,

- Halkın sola yöneliminin olduğu ve yüksek oy beklenen Samandağ gibi yerlerde, CHP'nin halkı Kemalist rejime yedekleme çalışmalarına karşı, daha planlı ve örgütlü çalışmanın yapılamamış olması ve CHP'yi karşısına almaktan çekinmeyen cüretkar bir seçim faaliyetinin örül(e)memesi

- Suriye savaşından en çok etkilenen yer olmasına rağmen seçim çalışmalarında bu konuya daha az yer verilmesi gibi etkenleri sıralayabiliriz.

Çıkarılması gereken dersler

Şimdi bu sonuçlardan ders çıkarmak gerek. İlk olarak bir vekil çıkarmak mümkünken yukarıda sayılan gerekçelerden bu fırsatın kaçırılmış olması bütün sosyalist, demokratik güçlere, kendi dar çıkarlarına göre değil, halkın, sınıfın çıkarlarına ve sürecin ihtiyaçlarına göre hareket etmek gerektiğini göstermiştir.
Arap Alevi halkının Abdullah Cömert'in cenaze töreni ile somutlaşan, rejimden psikolojik kopuş süreci siyasallaşarak ve derinleşerek devam etmekte. Bizlere düşen bu kopuşu doğru okuyup buna denk düşen örgütlenmeleri hayata geçirmektir.
Bir yandan sistem krizi yaşanırken diğer yandan rejim çatırdıyor. Şimdi oligarşik totaliter rejime karşı demokratik cumhuriyetin yerel nüveleri olan halk meclislerini kurma zamanı.

Tel Abyad zaferle taçlanıyor.

Kürtlerin rotası

Kürt Özgürlük Hareketi'nin son olarak Tel Ebyad hamlesi, mevcut konumu oluşan yeni denklemde daha üst boyutlara sıçrattı.

Kayhan NAR

Ortadoğu'da yaşanan kaotik durum hız kesmeden, çeşitlenerek devam ediyor. Suriye'de süren savaşın mütemadiyen devam etmesine bağlı olarak küresel hesaplar ve konum alışlar da değişebiliyor. Düne kadar ABD'nin ''kontrollü kaos'' stratejisinin ürünü olan IŞİD, bugün ABD'nin savaş açtığı bir düşman oluveriyor. Diğer yandan Esad rejimine verdiği askeri ve maddi destekle Rusya savaşta daha aktif bir rol alırken İran da bölgede etkin bir güç olma yolunda ilerliyor.

Suriye'deki savaşın seyrini bütün boyutlarıyla değiştiren ve belirleyen esas güç Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) oldu. IŞİD çetelerine karşı Rojava'da vermiş olduğu özgürlük mücadelesiyle küresel bağlamda meşruiyetini artırdı ve güç dengeleri içerisinde önemli bir yer tuttu. En son Tel Ebyad hamlesi, mevcut konumu oluşan yeni denklemde daha üst boyutlara sıçrattı.

Tel Ebyad hamlesinin önemi

YPG/YPJ, koalisyon güçlerinin hava desteğini alarak ''Komutan Ruhbar taarruzu''yla Tel Ebyad'ı katil çetelerden temizledi. Burası Cizre ve Kobane kantonunu birbirine bağlayan bir bölge olmakla beraber IŞİD'in merkez üssü haline getirdiği güneydeki Rakka'yı Türkiye sınırına bağlıyordu.

Bu taarruzla beraber önemli sonuçlar elde edildi. Birincisi; iki kanton bölge arasında kalan tüm yerlerin denetim altına alınmasını sağlarken Rojava'nın daha güvenlikli bir bölge olmasını sağladı. İkincisi; bütün sınır kapılarında hakimiyetin kurarak Türkiye ile IŞİD arasındaki askeri, ekonomik ilişkilerin ve insan kaynaklarının kesilmesini sağladı. Üçüncüsü; IŞİD'i Rakka'ya sıkıştırarak etki alanını önemli oranda kırdı ve buraya olası bir müdahale IŞİD'in sıfırlanmasının önünü açtı…

Bölge politikasında T.C'nin iflası

Türkiye, Irak'la başlayan ve Suriye ile devam eden politikası nedeniyle Ortadoğu'da önemli oranda izole olmuş durumda.

Özellikle Tel Ebyad zaferinden sonra bu politikaların tuzla buz olduğunu söylersek sanırım abartılı olmayacaktır. KÖH'ün bölgede kazanmış olduğu ivme ile Türkiye'de seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı realite gösteriyor ki artık eski politika bir değer kazanmayacak.

Ama hala tasfiye de ısrar ederek devam etmekteler. Esad karşıtlığı üzerinden eski ittifak gücü olan ABD de bu durumun farkında ve açıktan Türkiye'yi uyarmakta.

Şimdi TC'nin bütün umutlarını bağladığı ve her türlü lojistik destek sunduğu Fetih ordusu var.

Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye koordinasyonu ile güçlendirilen bu katil çeteler büyük oranda başına buyruk ve birçoğunun herhangi bir politik stratejisi bulunmuyor.

Bununla bir kazınım elde edilmesi oldukça zor görünüyor.

Peki şimdi nereye?

Suriye'deki savaşın seyri hem bölgeyi hem de küresel anlamda bütün dengeleri etkileme gücüne sahip. İran'ın çok yoğun bir inisiyatif alarak Suriye'ye yığınak yapması, Hizbullah'ın askeri gücünü burada artırması, ABD'nin çıplak güçle yenemeyeceğini anladığı KÖH ile kısmi ittifak kurarken diğer yandan radikal İslamcı örgütlerin önünü açmaya devam etmesi bundan kaynaklı.

Hangi hesap yapılırsa yapılsın, KÖH'ü dikkate almayan herhangi bir plan büyük oranda kaybedecektir. Bu yüzdendir ki tüm güçler Kürtleri karşısına alacak açıktan bir politika izleyemiyor. Kürtlerin temsiliyet sorununda KDP'nin düştüğü durum da buna işaret ediyor. KÖH'ün yaptığı Kürdistan Ulusal Kongresine yanaşmaması ve yönetim boyutunda tüm ittifak kapılarını kapatması onu sürecin dışına doğru atıyor.

Rojava ile başlayıp Kürdistan ve tüm bölgede esen özgürlük rüzgarı, tüm halkların umut ışığı olmaya devam ederken Tel Ebyad'ın özgürleştirilmesinden sonra başlayan süreç tüm demokrasi güçlerine ilham kaynağı olacaktır. Burada Kürtler'in rotası ne olur dersek, Rojava'ya mercek tutmak gerek…

Alevi halkı bir dönemecin eşiğinde

eçim süreci boyunca HDP'nin Alevi halkın demokratik talepleri yüksek sesle dillendirildi. Ancak yetersiz. HDP'nin açtığı yoldan ilerleyerek yeni yollar açmak zorundayız. Mecliste ise, sadece meclis kürsülerini değil aynı zamanda sokağın gücünü arkamıza almak zorundayız. Mecliste sıkışmış muhalefet, cılız ve ezilmeye mahkum.

Emrah BAL

Türkiye'nin kadim halklarından olan Aleviler, bu topraklarda kendi özgünlüğünü, kimliğini ve inancını koruyarak bugünümüze kadar geldi. Anadolu'nun ve Mezopotamya'nın üzerinde kurulan bütün devletler, imparatorluklar ve siyasal sistemler, Alevi halkı ile hiç bir dönem güçlü ve kalıcı ilişkiler kuramadı.

Aleviliğin bu coğrafyada kurulan bütün sistemlerin içindeki yeri, her daim direnen, devlete karşı gelen ve en genel anlamıyla var olan sistem ile çelişki içinde bir pozisyonda olmuştu.

İşte, Alevi halklarına bakış bu nesnel durumu göz ardı ederek anlaşılamaz.

Kemalizmin Alevilerle dansı

T.C.'nin kuruluşundan bugüne kadar olan dönemi incelediğimizde de aynı gerçek ile karşılaşmamak elde değil. Oysa, Osmanlı içinde katliamdan katliama anılan Alevi halkı, cumhuriyetin kuruluşunu kendi demokratik ve özgür bir yaşamın da kuruluşu olarak görmüş ve Kemalizm'i ve laikliği kurtuluşunun ideolojik dayanağı yapmıştı.

Ancak Dersim katliamı ile başlayan, Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi katliamları ile süren saldırılar, Alevi halkının bilinçlerinde ve yaşamlarında çok korkunç izler ve dönüşümler yarattı.

Artık Alevi halkının Kemalizm ve devletle ilişkisini "Dersim'de Atatürk katletti" veya "Aleviler kendi celladına aşık" gibi sığ tartışmalardan çıkarıp, daha tutarlı ve devrimci zemine çekmek zorundayız.

Cumhuriyet tarihi boyunca Kemalizm ve laiklik melodileri ile dans edenlere, Alevi Halkını bu melodi ile uyutanlara bir sözümüz olmalı. Başka bir dünyanın mümkün olduğunu ve buna karşı sorumluluklarımız olduğunu dayatmak zorundayız.

Meclise sıkıştırılmış muhalefet

Suriye'de IŞİD'in katliamları ve Türkiye'de AKP'nin Alevi halkına dönük katliamcı dili, sözün bittiği yerde olduğumuzun resmidir. CHP'nin ise Alevi Halkı'na dönük politikası ise, aldatıcılığı ve zayıflığı bir yana, ne kürsüde ne de sokakta yer buluyor. Tabanındaki Alevileri kaybetmemek için takla atan ve sadece bu aldatmaca için politika üreten bir CHP cılızlığı mevcut.

Seçim süreci boyunca HDP'nin Alevi halkın demokratik talepleri yüksek sesle dillendirildi. Ancak yetersiz. HDP'nin açtığı yoldan ilerleyerek yeni yollar açmak zorundayız. Mecliste ise, sadece meclis kürsülerini değil aynı zamanda sokağın gücünü arkamıza almak zorundayız. Mecliste sıkışmış muhalefet, cılız ve ezilmeye mahkum.

Sol ve Aleviler

Sol içinde nüfuz yaratmış olan Kemalizm artık miladını doldurdu. Öyle ya da böyle aşılmak zorunda. Cumhuriyetin kazanımları söylemi ile yutturulmaya çalışılan şey, bir tonluk gorili kelebek ağıyla yakalamaya çalışmakla eşdeğer.

Alevi halkı açısından ise bu söylem, eskiyi aramak ve başa sarmaktır. Daha güçlüsünü yaratmak varken daha zayıfına hapsolmak, ahmaklıktır.

Şimdi, halkın kendi mücadelesiyle kuracağı demokratik cumhuriyete yönelme zamanı. Eskiyi, zaten var olan ve sürekli kaybettireni değil, daha güçlüsüne ve bize kazandıracak olana yönelmek zorundayız.

Değişim harekettir, hareket çelişki ile oluşur.

Devrimciliğin halleri

Okla yayın diyalektiği gibidir devrimcilik. Yay ne kadar gerilirse ok, o kadar ileri fırlar. Devrimciler de tarihin, toplumun, bireysel kişiliğinin çelişkileriyle ne kadar gerilirse o kadar önderleşir.

Haydar ARIKUŞU

Deneme yazarı Montaigne, kitabının önsözünde: " Her insanda, insanlığın bütün halleri vardır." Der. Bu tespitinden hareketle, insanın türlü türlü özelliklerine, düşünce ve davranışlarına değinir. İnsanın zayıflıklarını, güçlü yanlarını ortaya koyar. Bireyi toplumsallığı içinde çözümler. İnsandan insanlığa ulaşmaya çabalar.

Her devrimci de de sınıflar savaşının bütün halleri vardır. O,sınıflar savaşının, tarihsel, güncel, bütün acılarını, güzelliklerini kişiliğinde taşır. Çünkü her devrimci kendi tarihinin yolcusudur.

Marksizm, insanın oluşumunu toplumsal ilişkilerin bütününde değerlendirir. Devrimci birey, toplumsal ilişkileri(sınıflar savaşının) gerçekliğinde kişiliğin oluşturur. Sınıflar savaşının içinde irade koyan her devrimci, tarihsel misyonunu yakalar, önderleşir.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı, kendi döneminde devrimcileşen, önderleşen model bir devrimci kişiliktir. Kıvılcımlı kişiliği, Balkan savaşları, göç, birinci dünya savaşı, kurtuluş savaşı, Bolşevik Devrimi tarihselliğindeki toplumsal ilişkilerde şekillenir. İnatçılığı, direnişçiliği, teorik, pratik önderliği yaşadığı koşullarda oluşur. Dönemine irade koyar, çelişkileri kişiliğinde güce dönüştürür.

Devrimcilik hiçliği göze almak

Ahmet Ümit, kendi yazmak eylemini; "Hiç kimse olmayı göze alarak herkes olabilme haline gelebilmek için yazıyorum" şeklinde tarifler. Bu belirleme Hegel'in; Varlık- Hiçlik diyalektiğine ne kadar da benziyor. "Ne gökyüzünde ne yeryüzünde hiçbir şey yoktur ki hem varlığı hem hiçliği kendinde barınmasın."(Hegel) Lenin, Felsefe Defterlerinde(s-87) Alman filozof Hegel'in şu vurgularını öne çıkartır: " Varlık ve 'Hiç'liğin birliği 'Oluş'tur."

Devrimcilik de hiçliği göze almaktır. Hiçlik varlık diyalektiğinde kendi kişiliğini oluşturmaktır. Devrimci, hiçleşerek bireysel özgünlüğünü, varlaşarak, toplumsallığını oluşturur. Çünkü "Gerçekler" devrimciliğin itici gücüdür. Gerçek ise "Hiçlik" ve "Varlığın" insan bilincinde ışımasıdır.

Devrimciler tarihiyle çelişir

Değişim harekettir. Hareket çelişkiyle oluşur.

Devrimciler, tarihi (tarihsel akışı, zamanı) durduramaz. Onunla çelişir, onu değiştirir. Tarihle çelişerek kendisini de dönüştürür. Ne kadar çelişki o kadar emek gerektirir.

Ne kadar çelişki o kadar kişilik oluşturur. Her devrimci çelişkisi kadar kişiliğini konuşturur. Çelişki tarihsel sürecin dinamosudur. Çelişki devrimci kişiliğin oluşum yurdudur.

"Ne demiş uçurumdan açan çiçek Yurdumsun ey uçurum." (C.Sürreya)

Devrimci, tarihini sevmelidir. Aşkla sevmelidir. Aşk ki seveni de sevileni de dönüştüren güçtür. Seven değişir, seven özgürleşir ey devrimci!

Cehennem yürekli bir yiğit

Devrimciler, kaosun, çelişki yumağının içinde "cehennem yürekli " yiğitler olmalıdır. Okla yayın diyalektiği gibidir devrimcilik. Yay ne kadar gerilirse ok, o kadar ileri fırlar. Devrimciler de tarihin, toplumun, bireysel kişiliğinin çelişkileriyle ne kadar gerilirse o kadar önderleşir. O kadar büyük hamleler yapar. Gerilim hamlelerin kor ateş çıngılarıdır ey devrimci!

Son söz

Sözü, Şair Şükrü Erbaş'ın şu dizeleriyle bağlayalım:

"Senden geçiyorsa her şey aşktır."

Sınıf savaşı gerçekliğinden geçiyorsa, her şey aşkla örülen tarihsel devrimci kişiliklerimizdir.

POLİTİKA

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" evet!

Haziran'ın güncelliği

Haziran ruhunu tüm gerçekliğiyle kavrayabilecek olan ve HDP'yi kuşatacak olan, HDP'ye aşağıdan gündem dayatacak olan ve gerektiğinde denetleyecek olan mekanizma HDK'dir.

Hasan DURKAL

Haziran isyanının ikinci yılını geride bıraktık. Öyle bir dalga ki solda mevcut olan "her şeyi ezberden konuşma" hastalığını şiddetli bir şekilde sorgulattı. Kesin bir yargıya varmak için artık iki kez düşünmek gerekiyor. İsyanda sık sık karşılaştığımız "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" duvar yazısı aslında sola da göndermede bulunuyordu. Neler açığa çıkmadı ki bu süreçte… Şabloncu bakış açıları, aşırı karamsar ya da aşırı iyimser yorumlar, kitle hareketinden kopuk ve onlara üstten bakan tarz ile kitle hareketinin her türlü zaafının peşinden giden "kuyrukçu" tarz. Hareketin kendiliğinden oluşturduğu örgütlenme formlarıyla sağlıklı ilişki kuramayan ve içine girdiğinde bu formları darlaştıran tarz. Kitle hareketinin kendisi olmasına müsaade etmeyen tarz. Ve daha bir sürü şey. Peki, ikinci yılını geride bıraktığımız hareketin durumu bugün nedir? Kılıcımızı ilk olarak hareketin geri çekildiğine dair karamsar yoruma sallayalım. Kastedilen milyonların sokağa döküldüğü o günlerin artık birer "anıdan" ibaret olduğuysa, evet bu doğru bir tespit. Ancak sokağa inmeyen her hareket geri çekilmiş midir? Kendiliğindenci bir tarzda gelişen hareketlerde –kastedilen örgütlü bir odak tarafından yönlendirilmeyen ve birikmiş öfkenin dışa vurumu şeklinde ortaya çıkan hareket- kitlelerin bitmeyen bir enerjiyle sokakta olması mümkün müdür? Çatışan ama geri çekilmesini de bilen kitlelerin ruhunu taşıyan ama kitlelere ruhunu da veren bir öncü özneyi kuramayan sosyalistlerin kitle hareketinin zaaflarından sadece dert yanması ve harekete izleyici pozisyonda kalması ne kadar da üzücü değil mi? Kılıcımızın ikinci darbesini aşırı iyimser hava estiren dostlara indiriyoruz. Özellikle HDP'nin seçim başarısıyla ortaya çıkan aşırı iyimserliğin nedenini anlamış değiliz. Haziran ruhunun HDP'ye yöneldiği tespiti büyük oranda doğru olabilir.

Ve HDP'nin başarısını küçümsemek elbette ki haddimize düşmez.

Ancak kitle hareketini parlamenterizme hapsetmek, parlamanter mücadeleyle kitle hareketi arsındaki bağı tersinden kurmak Haziran'ın ruhunu anlayamamaktan gelen büyük bir zaaf.

Haziran hareketliliği

Kapitalizm karşısında oluşan işçi sınıfı merkezli mücadele alanları şimdi büyük bir hareketlilik içerisinde. Ve bu mücadele alanlarının ruhunu bilen ve kendi ruhunu bu mücadele alanlarına benimsetecek olan örgütlenmeleri beklemektedir. Bu örgütlenme 21. yy devrimci partisidir. İşçi havzalarında hareket halinde olan ve büyük bir kımıldanma içerisinde olan kapitalizmin mezar kazıcıları şimdi bir çıkış arayışında. Soyvetler'in dağılmasından sonraki tek kutuplu dünyada burjuvazi olası bir işçi hareketini engellemek için dünya genelinde sert önlemler aldı. En bilinen önlemleri sarı sendikalardı. Türkiye'de sarı sendikanın da ötesine geçen mafya tipi sendika Türk Metal Sendikası şimdi kendiliğinden bir işçi hareketiyle yerle bir edildi. Seçimlerden hemen öncesine denk gelmesi işçi sınıfı açısından bir talihsizlik yaratsa da ortadan kaybolduğu söylenen "Haziran Ruhu"nun nereye kanalize olduğunu kanıtlamaya yeter. Şimdi neoliberal soyguncular, talancılar Gezi'den bu yana hiç de rahat hareket edemiyorlar. Her yerde irili ufaklı direnişlerle karşılaşıyorlar ve bu direnişler süreklileşerek ekolojik örgütlenme ağlarına dönüşüyorlar. Bu ağlar arasında koordinasyon eksikliği var ve merkezi bir odak ihtiyacı kendisini ciddi bir şekilde hissettiriyor. Kadınlar AKP döneminin en çok saldırıya uğrayan kesimdi. Ki Gezi aynı zamanda bir kadın isyanıydı. Ve kadın isyanının etkisini devam ettirdiğini açıkça görüyoruz. Özgecan isyanı ardından gelen kadın isyanı kadın hareketinin gündeminin buralarda yoğunlaştığını görmekteyiz. Şimdi kadınların isyanını örgütleyecek örgütlenmeler kurmak gerekiyor.

HDP'nin başarısı ve Haziran

HDP'nin seçim başarısı Haziran'ın aktığı mecranın yansıması olarak okunmalı. Sahip olduğu program Haziran kitlesinin önemli bir kısmının bu partiye yönelmesini sağladı. HDP şüphesiz arayışta olan toplumun ihtiyaçlarını parlamentoda temsil edebilecek bir parti ve ama görünen o ki sadece orayla sınırlı kalacak. HDP iyi bir mücadele aracı olabilir ancak güncel Haziran ruhunu bu anlayışla temsil edemez. Haziran ruhunu tüm gerçekliğiyle kavrayabilecek olan ve HDP'yi kuşatacak ve aşağıdan gündem dayatacak olan, gerektiğinde denetleyecek olan mekanizma HDK'dir. Despotik devlet geleneğine yönelmiş başkaldırıyı bu devletin çizdiği sınırlar içerisine hapsedilmesini engelleyen, manevra alanını kendi özgün eylemleriyle genişleten, kazandığı mevzileri kalıcılaştıran ve yukarıda tanımladığımız 21. yy devrimci partisine örgütlenme alanı kazandıran bir meclis örgütlenmesi istiyoruz.

Bizim 'Haziran'ımız' ve Birleşik Haziran Hareketi'ne dair

Kritik seçim atmosferinde topyekun karar alamaması, daha şimdiden içerisinde beliren çatlaklar ve şimdilerde bu tarafa doğru biraz daha yakınlaşan kimi bileşenlerinin mevcut tartışmalarından anlaşılacağı üzere, 7 Haziran seçimleri BHH'de gözle görülür bir kırılma yarattı.

Perihan KOCA

Sonda söyleyeceğimi başta söyleyerek başlayayım… Niyetim yersiz bir "sol içi polemik" yaratmak ya da üst bir yerden konuşur gibi yaparak ayar vermek asla değil. Zira haddimiz de olamaz. Tersine, niyetim solun maalesef artık pas tutmuş "özeleştiri- eleştiri" mekanizmasından yola çıkarak, devrimci ilkelerle bezenmiş bir eleştiri kültürünün bir nebze de olsa canlanması temennisiyle, Haziran isyanı ardına iyice şekillenen ve derinleşen "solun ahvaline" ve Haziran ayaklanması ardına oluşan Birleşik Haziran Hareketi'ne dair birkaç not düşmek...

7 Haziran BHH'de gözle görülür bir kırılma yarattı.

31 Mayıs-1 Haziran momenti

Şüphesiz, Haziran ayaklanması "yeni bir toplum" tahayyülünün nüvelerini ve içerisinde yeşeren dinamikleri açığa çıkararak, kendine özgü bir tarihsellik yarattı. Türkiye'nin mevcut gidişatına onulmaz bir delik açarak, kolektif bir tarihsel bellek oluşturdu. Yeni bir siyasal iklime kapı aralayan isyanın ruhu, 2013 Haziran'ı ile, sokakta politikleşen, kazanan, kazandıkça ve yan yana durdukça kendine daha da güvenen bir toplumsal zemini mayaladı. 31 M- 1 ile açılan yeni moment, toplumsal kazanımların yanında, solun kendi ahvaliyle hesaplaşma zorunluluğunu da açığa çıkarmış oldu. Bu tartışmalardan doğan bir konumlanma olarak, Aralık 2014'te Birleşik Haziran Hareketi (BHH) kuruluşunu ilan etti. Deklarasyonlarının hemen ardına; ismiyle, cismiyle ve programıyla haklı çoğu tartışma da beraberinde gelmiş oldu.

İsyanın patenti (!) alınır mı?

Kimsenin isminde, birliğinde yahut ideolojisinde gözümüz yok elbet ya da müdahale etme sınırlarımız da bir yere kadar olacaktır. Lakin, Gezi ayaklanmasının hemen ardına birkaç siyasi eğilim isyanın tüm bileşimini kapsadığı iddiasıyla yola çıkar, kolektif ve "kendiliğinden" gelişen ve tarihe kazınan o muazzam Haziran günlerinin patentini alırmışçasına altına imzasını atmaya kalkarsa, Gezi'nin diğer muhataplarına da söyleyecek birkaç söz düşer. İsim tartışması Gezi kitlelerine yukardan yapılan bir "nanik" niteliği taşısa da, işin teknik kısmı elbet. Ana gövdesini ÖDP ve TKP'lerin oluşturduğu BHH'den sevgili dostlarımız pekala kendilerini "Haziran" ismini kullanmaya muktedir görmüş olabilirler. Zaten solun tarihi, klişe bir isim mirasyediciliğiyle bezeli… Bir yenisine daha, haydi eyvallah. Ancak bu "yüksek siyasetler" kalkıp kendilerini yukardan bir yerlerden tayinle gelmiş gibi salon kürsülerinden "halk hareketi" olarak ilan ederlerse, hiç kusura bakılmasın buna bizim oralarda "köylü kurnazlığı" derler. E hadi buna da eyvallah çekelim… Kuruluş deklarasyonunda "Haziran barikatlarını ileri taşıyacağız" diye beyan eden BHH'nin Gezi günlerindeki barikat pratiğine ve konumlanışına bir bakalım. Hafızalarımızda henüz taze olan Gezi notlarını şöyle bir karıştıracak olursak; Henüz, tarih kitleler tarafından işgal edilen 1 Haziran gecesini gösterirken; bu arkadaşlar, Gezi'nin açığa çıkardığı ruhun kendisini ve içerisinde barındırdığı dinamikleri kucaklayıp "Haziran" dokusuyla hemhal olmak ve orayla harmanlanmak yerine, "barikatları kaldıralım" derdine düşen ve hemen ardından "çadırları kaldırıp, temsili tek çadıra geçelim eğiliminde olan sol/sosyalist grupların başını çekmiyor muydu? Hepimiz hatırlıyoruzdur sanırım, başta ÖDP, TKP, EMEP, SYKP gibi siyasetler olmak üzere, bulundukları "yüksek siyaset" mecralarından, Gezi ayaklanmasının üzerinden atlamaya hazır bir halde, Gezi toplantılarında böyle buyuruyorlardı. Türkçe meali ile, henüz isyan günlerinin başında "Müsait bir yerde inebilir miyiz?" diyorlardı sevgili dostlarımız… Şimdi aynı arkadaşlar mı Haziran barikatlarını ileri taşıyacakmış?

BHH'ye zorunlu birkaç soru

BHH'nin Gezi isyanıyla kurduğu bağ/konumlanış ve kendine yukardan atfettiği misyon bir yana, bir hareketin esasını programı, paradigması belirler elbette. Arkadaşlarımız, yine kuruluş deklarasyon metinlerinde "Türkiye gündeminin en acil sorunu olan gericiliğe karşı seferberlik" çağrısında bulunarak, esasında programlarını ilan ediyorlar. Sonuç bildirgelerinden çıkan yegane şey ise; salt AKP karşıtlığı üzerinden yürütülen bir siyasal hat ve laisizm konsolidasyonu… Tam da burada, Haziran ayaklanmasının temsiline(!) soyunmuş BHH'li dostlarımıza birkaç soru yöneltmek boynumuzun borcu… BHH'nin CHP'ye gösterdiği iltimas hepimizin malumu, zira CHP bileşenlerine hoş görünme güdüsüyle BHH'ye üstten bir "laiklik kalkanı" da giydirilmiş durumda. Ancak laiklik kavramının kendisi devleti içerden besleyen bir olgu değil midir? Yahut, bu arkadaşlarımız esas olarak "ilericilik-gericilik" zemininde mevzilenerek mi yeni dönemi karşılamayı umuyorlar? Ya da "ilericiler-gericiler" perspektifinden siyaset yapmanın mahiyeti, burjuva demokrasisinin mecrasından konuşmak değil midir ve buradan konuşmak burjuva demokratlarının işi değil midir? Veya, şimdilerde laiklik mücadelesinin en cüretkar ve somut biçimini, şimdi Rojava'da IŞİD çetelerine karşı muazzam bir direniş sergileyen ve BHH bileşenlerinin on yıllardır mesafeli ve sorunlu bir ilişki içinde olduğu Kürt Özgürlük Hareketi'nin (KÖH) ta kendisi yürütmüyor mu?

BHH'de kırılma

Yüksek sesle pek söylenmese de, özellikle BHH'nin ana gövdesini oluşturan ÖDP ve TKP'ler, her seferinde boykot cepheleri ve komünizan parlak laflarla sandık mı sokak mı ikilemini ortaya atar, sonra gider CHP'ye oy verirlerdi. HDK'li sosyalist bileşenlere ve KÖH'e gösterilmeyen birlikte olma iradesi, bir türlü kopuşamadıkları Kemalizm ve ulusalcılık güdülerinden doğru CHP'ye gösterilirdi. Elbette ki burada siyasal bir tercih söz konusu. BHH, KÖH'den ve HDK'li sosyalist bileşenlerden gelen seçim çağrıları ve çeşitli görüşmelerin sonrasında, ilk elden havada süzülen yaprak misali nereye konacağı belli olmayan bir seçim deklarasyonuyla sürece karşılık verdi. BHH'nin"AKP karşıtı laikçilik" hattı, salt "ilericilik" duruşu ve KÖH ile mesafeli ilişkisi, belli ki içerisindeki ciddi sorun alanlarından olacaktı. Öyle de oldu. Kritik seçim atmosferinde topyekun karar alamaması, şimdiden içerisinde beliren çatlaklar ve şimdilerde bu tarafa doğru biraz daha yakınlaşan kimi bileşenlerinin mevcut tartışmalarından anlaşılacağı üzere, 7 Haziran BHH'de gözle görülür bir kırılma yarattı. En nihayetinde bu tartışmalar BHH için hayırlı ve alacakları pozisyon, gidişatı açısından yeni bir kritik eşiği tarifleyecek.

Son söz yerine

Sokağın takvimi, içerisinden geçtiğimiz Gezi, Kobane ve 7 Haziran'a tekabül eden üç önemli momentin yarattığı ivmeyle, alışıldık gündelik rutinin kendisini çoktan aştı.

Hareket alanlarımız, nefes alma borularımız genişledi evet ve hatta belki de her zamankinden daha fazla sosyalizm propagandasının önü açılmış durumda.

Lakin karşı karşıya olduğumuz bu yeni süreç, gümüş bir tepsi ile önümüze sunulmayacak.

Eleştirilerimizin sivri ucunu kendimize çevirecek olur isek, esas soru, sokağın yeni dinamikleriyle birlikte yine sokakla hemhal olarak, bu oldukça kaotik ve hassas süreci karşılamaya hazır mıyız?

Zira solun ciddi bir kriz içinde olduğu yadsınamaz sanırım ve bu yeni süreç Dünya ve Türkiye konjonktüründen gelen muazzam bir basınçla bir tasfiye sürecini de beraberinde getirebilir.

Ne o yüksek siyaset mavraları ne de salt KÖH etrafında toplaşma derdimize derman değil.

Velhasıl-ı kelam, tam da şimdi ivedilikle "solun çubuğu kendine bükme" vakitlerindeyiz.

EKONOMİ

Dünya konjonktüründe ekonomi

2015'de Dünya'da emek

Dünya'nın her tarafında işçiler ve emekçiler sermayenin bu açgözlü saldırganlığını acilen frenlemezlerse, çok da uzaklarda olmayan bir gelecekte gezegenimizdeki bütün yaşam cehenneme dönüşecektir.

Alp KAYSERİLİOĞLU

Sermaye nerede egemense, orada ücretli emek ve sömürü vardır. Emeğin sermaye tarafından kâr amaçlı sömürülmesi ise bin bir biçime bürünebilir.
Emeğin durumu, koşullar ve sınıf mücadeleleri izin verdiğinde, sömürünün en ağır ve en vahşi biçimlerinden korunmasına ve hatta sömürünün kendisini de pek hissettirmemesine bile yol açabilir.
70'lerde başlayıp 90'larda Sovyetlerin çözülüşüyle ivme kazanan ve yeni niteliklere bürünen sermayenin saldırısı ('neoliberalizm') ise, çubuğu hep sermayeden yana büktü. Emeğin sömürüsü bin bir biçimlerde derinleştirildi, çalışma ve yaşam koşulları kötüleştirildi. Bu işçi düşmanı eğilim, 2008'de başlayan Küresel Kriz ile bir kez daha derinleştirildi. Neo liberal saldırıların emek nezdinde yarattığı yıkıcı sonuçları, İLO'nun bazı raporlarını baz alarak gözlemleyebiliriz. Bu tarz istatistikler, insanlığın çektiği acıların ve attığı çığlıkların donuk ve buz gibi bir rasyonaliteye bürünmüş ifadesidir.

İşsizlik

İlk olarak, küresel seviyede işsizlik rakamları mutlak ve nispi olarak yükselmiş. 2007 yılında 170 milyon işsiz varken veya işsizlik oranı %5,5'ken, 2014'de 201,3 milyon işsiz var veya küresel işsizlik oranı %5,9'a ulaşmış.
Tabii ki, bu küresel ortalama, gerçeklikteki muazzam eşitsizliklerin ortalamasıdır. Mesela Afrika ve Orta Doğu'nun bazı bölgelerinde işsizlik 30%'a varabiliyor.
Ayrıca, bu istatistiklerdeki işsizler kategorisine, iş aramaktan bıkarak aramayı bırakıp emek piyasalarından çekilen insanlar girmiyor. Yani, 2013'de 23 milyon insan böyle "bıkmış" durumda. Gelişmiş ülkelerde ve özellikle AB'de "bıkmışların" oranı daha da yüksek. "Gelişmiş ülkeler" olarak tanımlanan emperyalist merkezlerde ise, ortalama işsizlik oranı %5,8'den (2007) %7,1'e (2014) sıçramış. Gelişmiş ülkeler kategorisi içinde ayrı bir alt kategori olan AB'de, aynı zaman diliminde işsizlik %7,2'den %9,5'e yükselmiş. Genel olarak, yine küresel bir seviyede, gençlik işsizliği 2014'de %13'e varmış. Öbür yandan, işsizlik daha da kalıcılaşıyor. Mesela AB'nin 27 ülkesinde uzun zamandır işsizlerin toplam işsizler içindeki oranı %50'ye varmış durumda.

Tipik olmayan istihdam

İkinci olarak, sermaye, emeğin çalışma koşullarını ve gelir düzeyini de, kendi lehine ve emeğin aleyhine yönde büktü. Bu konuda sermayenin en yeni pompaladığı moda, "tipik olmayan" iş koşulları oldu. Evet, kayıt dışı istihdam, krizden beri küresel seviyede toplam istihdamın %40-50'si gibi bir oranı buldu. Merkez ve Doğu Avrupa ve CİS devletlerinde ise, bu oran, ülkeden ülkeye değişerek, %15-30 arasında salınıyor. Kayıt dışı istihdam yanı sıra, İLO'nun güvencesiz istihdam olarak tanımladığı bağımsızlar ve aile içi istihdamı var. Piyasaların hareketlerine aşırı bağımlı ve sosyal güvenlik sistemlerinden kopuk oldukları için tehlikeli olarak nitelendirilen bu istihdam biçimleri, 2014'de biraz gerilese de, krizle beraber 3,3 milyon (2011), 5,3 milyon (2012) ve 13,4 milyon (2013) gibi muazzam bir büyüme gerçekleştirdi. Ve, bu kesimin, küresel istihdamın içinde %50 oranında olduğu görünüyor. Bu oran, "gelişmiş" ülkelerde %10 civarında. Kontratlı (yani kayıtlı) çalışan işçilerin artık sadece %42'si süresiz kontrat sahibi. 2008'den beri yaratılan yeni istihdamın çoğu part-time, kısa vadeli ve düşük gelirli. Reel ücretler, 2000'lerden beri zaten küresel seviyede sadece %2 civarında büyüyordu, krizden sonra bu daha da geriledi ve özellikle gelişmiş ülkelerde ise %1-1,5 gibi bir orana düştü.

"Büyüme"

Ancak bu „büyüme" neyi ifade eder ki? İLO'nun rakamlarına göre reel ücretlerin büyümesi, uzun zamandır üretkenliğin büyümesinin arkasında. Yani, aritmetik bir ortalama olarak hesaplanan reel ücret, evet çok düşük bir seviyede büyüyor, ama yarattığı değerler ve mallar onun büyümesinden daha hızlı büyüyor. Eh, ücretler ile üretkenlik arasındaki oluşan ve büyüyen bu makasın artık değerleri kimin eline geçiyor sizce? Aynen öyle, sermayenin!

Kötüleşen yaşam koşulları

Üçüncü ve en son olarak, rakamları geçip kısaca özetlemek gerekirse, emeğin daha dolaysız ve doğrudan ekonomik koşullarının kötüleşmesi bir yana, daha dolayımlı kazanımları olan sosyal hakları üzerinden elde ettiği konumlar ve yaşam standartlarına da saldırıldı.
Fırsatını bulunca gözü dönen sermaye, işçileri git gide cehennem gibi bir yaşama mahkum etti. Ticarileştirilince kamunun aktardığı paralar kesildiği için daha az ve daha kötü kamusal sağlık servisleri, daha geç ve daha az alınan emeklilik maaşları, kesilip biçilen ve hak olarak değil de sanki layık olunduğunda kısa bir süre ve koşullara bağlanarak verilen kamusal işsizlik destekleri, bir yandan pahalılaşan öbür yandan elitleşen ve özelleşen eğitim vs. vs.

Neoliberalizm cehennemi

İşte, neo liberalizm olarak adlandırılan ve aslında Sovyetlerin çöküşüyle beraber muazzam güç kazanan süreç, sermayenin mutlak iktidar arayışının keskin bir ifadesidir. Şu an başını çeken Yunan proletaryası eşliğinde, Dünya'nın her tarafında işçiler ve emekçiler sermayenin açgözlü saldırganlığını acilen frenlemezlerse, çok da uzaklarda olmayan bir gelecekte gezegenimizdeki bütün yaşam cehenneme dönüşecektir.

Troyka'nın yağma, talan, şantaj stratejisi

Yunanistan krizi küresel jeo-politik mahiyete büründü. AB içinde bir merkez kaç gücün ortaya çıkması yanında, yakın gelecekte Yunanistan ve Yunanistan merkezli Balkanlar emperyal öznelerin Rusya, Çin, ABD ve AB'nin nüfuz ve ekonomik alan mücadelerine sahne olabilir.

Volkan YARAŞIR

Yunanistan temürrüde düştü ve iflasın eşiğinde. IMF, Avrupa Merkez Bankası ve Avrupa Komisyonu'ndan oluşan Troyka, 5 yıldan beri uyguladığı yıkıcı ve rijit politikalarla Yunanistan'ı yeniden sömürgeleştirdi. Sistematik sosyal yıkım ve enkazlaştırma politikalarıyla Yunanistan tam anlamıyla bir çökme noktasına geldi. Finans kapitalin yeni av sahasına dönüştü.

Reform değil enkalaştırma

Kriz süreci Yunanistan'ı AB'nin en zayıf halkasına dönüştürdü. 2009 yılından sonra 63 grevin ve 26 genel grevin yaşandığı Yunanistan, finans kapital ve Avrupa emek hareketi açısından bir laboratuvar ülke olarak öne çıktı. Yunanistan bir taraftan finans kapitalin post- kolonyalist kurumları tarafından sistematik yıkıma uğratılırken, diğer taraftan Avrupa işçi hareketinin ayağa kalkışını simgeledi. Troyka neo-liberal karşı devrimci uygulamalarla 5 yıl boyunca Yunanistan'a soğukkanlı bir şekilde saldırdı.
Yunanistan 242 milyar dolarlık GSYİH sahipken, dış borçu 450 milyar dolar. Borcun milli gelire oranı yüzde 185'e ulaştı. GSYİH yıllık 100 milyar Avro düştü. Troyka'nın 2010'da beri gündeme soktuğu yaptırımlar sonucu milli gelirde yüzde 25 oranında daralma yaşandı. Bazı veriler borç oranını bunun çok daha üstünde gösteriyor. Toplam borcun 56 milyar Avro'su Almanya'ya aitTroykanın Yunanistan'a kurtarma paketi adında verdiği borç ise 240 milyar Avro. Yunanistan'ın 30 Haziran'da ödenmesi gereken ama ödenmeyen borçla birlikte, kısa dönemli borç tutarı 6.7 milyar Avro. 2015 yılı sonuna kadar ise toplamda 26.6 milyar Avro ödenmesi gerekiyor.
Bu karşılık ekonomi hızla küçülmüş durumda. Sadece 2013'te küçülme oranı yüzde 7 gibi afaki bir boyuta ulaştı. İşsizlik oranı resmi verilere göre yüzde 27, genç işsizlerde ise bu oran yüzde 55'e ulaşmış durumda. Ayrıca sistematik sosyal yıkım programıyla emekçi yığınlar felç edilmek isteniyor.

Troyka son derece katı bir tutumla ve sistematik hamlelerle Syriza'yı hareketsiz bıraktı.

Troyka'nın Yunanistan'a dayattığı yeni "reform paketi" başta emekliler olmak üzere ücretlerde radikal daralmayı, sistematik esnekleştirme, güvencesizleştirme, mülksüzleştirmeyi ve radikal özelleştirmeleri kapsıyor.

SYRİZA sol liberalizmin sınırı

Syriza 2015 başında büyük umutlarla iktidara taşındı. Sağ popülist Anel'le koalisyon kuran Syriza Troyka'yla kontrollü uzlaşma taktiği izledi. Siyasal varoluşuyla bağlantılı bir biçimde radikal hamleler yapamadı ve önlemler alamadı. Soruna salt diplomatik ve parlamenter varyasyonlarla yaklaştı. Burjuva lejitimasyonu ve finans kapitalin agresyonunu kıracak hiç bir olumlu adım atmadı. Ontolojik olarak atması da zaten olanaklı değildi. Troyka son derece katı bir tutumla ve sistematik hamlelerle Syriza'yı hareketsiz bıraktı.
Syriza küçük burjuva solculuğun sınırına geldi. Zaten bir sol koalisyon niteliğinde olan yapı sistem içi bütün atraksiyonları kullandı ve tıkandı. Kriz sonrası uzun süreli bir ayaklanma sürecine giren Yunanistan, devrimci öznenin yokluğu problemini yakıcı olarak yaşadı.
SYRIZA bu durumun somut sonucu olarak doğdu ve gelişti. Bir tarafta sol adına kendini KKE simgeleyen dogmatik, statükocu ve doktiriner bir çizgi, diğer tarafta küçük burjuva sosyalizmi diye tanımlanabilecek amorf, sol liberal, reel politiker SYRİZA bulunuyordu. Diğer sol yapılar, anarşistler dahil büyük toplumsal dalgalanmayı kavrayacak, içinde yeniden yapılanacak bir hamle gerçekleştiremedi.

AB'nin en zayıf halkası

Yunanistan krizi çok boyutlu bir mahiyet kazandı. En başta kriz, bir zincirleme kriz etkisi yaratarak Akdeniz havzasında özellikle İspanya, Portekiz, Kıbrıs Cumhuriyeti ve İtalya'da sarsıcı sonuçlar doğurabilir. Sarsıntı etkilerini İzlanda ve İrlanda'da göstermesi de yüksek bir olasılıktır. Bu süreç AB'nin birinci periferisinden merkez ülkelere yayılan ekonomik ve siyasi kriz ya da istikrarsızlık dalgaları şekline bürünebilir. Artık AB'nin homojen özellikleri hızla aşınmaya başladı. Öte yandan Yunanistan krizi küresel jeo-politik mahiyete büründü. AB içinde bir merkez kaç gücün ortaya çıkması yanında, yakın gelecekte Yunanistan ve Yunanistan merkezli Balkanlar emperyal öznelerin Rusya, Çin, ABD ve AB'nin nüfuz ve ekonomik alan mücadelerine sahne olabilir.Yunanistan'da kitleler geleceklerini aramaya devam ediyor. Başta işçi sınıfı ve emekçi yığınlar 2009'dan beri son derece önemli pratikler gerçekleştirdi. Bu deneyim ve birikimler kitlelere yol gösteriyor. Yunanistan artık ustura ağzında: Ya katastrof ya da umudun ayaklanması.

Marjinal kaldı.
Ayrıca uzun süreli ayaklanma halinin içinden doğacak ve onun ruhu olacak bir devrimci yapı da ortaya çıkmadı. Syriza'yı, bir anlamda kitlerinin yıkıcı enerjisi yarattı, güçlendirdi. Sistemi alt üst edebilecek potansiyele sahip bu enerjinin devrimci bir potaya akmaması sonucu, enerjinin politik esneklik kabiliyeti olan, sol popülist argümanlarla göz dolduran, kitlelerin acil arayışlarına bir düzeyde yanıtlar veren Syriza'ya yönelmesine yol açtı. Ayrıca Syriza birleşimin kriz sonrası sokakta olması, sokakta şekillenmesi kitlelerin Syriza tercih etmesini ve kitleler içinde itibar kazanmasını beraberinde getirdi.
Kısaca bu enerjinin itici gücüyle son derece önemli şeyler yapabilirdi.
Syriza kitlelerin varoluşunu sağlayan yeri, sokağı ve sokakta politikayı es geçti, sokağı hem Troyka'ya hem de Yunanistan oligarşisine karşı bir basınç olarak bile kullanmadı, burjuva parlamenter sınırlarda kalmakta ısrar etti. Diplomatik atraksiyonlarla ve imajlarla süreci yönlendirmeye çalıştı.
Bu bir anlamda kitlelerin enerjisinin sistem tarafından absorbe edilmesi manasını taşıdı. Syriza'nın referandum hamlesi de bu ufkun, yani bütün çürümüşlüğüne rağmen, burjuva parlamenterizmin sınırında bir politikadır. Ve Lenin'in ifadesiyle parlamenter kretenizmin tipik bir örneğidir. Aslında kitlelerin sınıfsal öfkesini ve yıkıcı enerjisini farklı metotlarla parlamenter kretenizmin bataklıklarına çekmektir. Referandum sonucu ne olursa olsun,* burjuva lejitimasyona hizmet edecektir (referandum sonucunun yüksek oranda "hayır" olması bir çok şeyi ve yönelimi içinde taşısa bu yorumumuzu değiştirmez). Ayrıca Syriza'nın referandum kararına AB yetkililerin Avrupa demokrasisini gerekçe göstererek yaptığı açıklamalarda parlamenter kretenizmin en pespaye örneğidir.
Yunanistan deneyimi bir kez daha devlet, demokrasi ve sınıf bağlamını yani Lenin'in en yıkıcı teorik çalışması olan Devlet ve İhtilal'in önemini ortaya koydu.

DÜNYA

Enternasyonalizmin kendi ülkelerimizdeki parçalarını örgütlemek için vakit kaybetmeksizin harekete geçmeli.

NATO'nun Doğu Avrupa hamlesi

Geçen yıl Ukrayna'da ABD ve AB güdümlü bir hükümet değişikliği ardından yaşanan çatışmalar ve Kırım'ın Rusya ile bütünleşme yönünde bir tutum sergilemesi; ABD önderliğindeki NATO'nun Rusya'nın sınırdaş ülkelerini tepeden tırnağa militaristleştirmesinin temel gerekçesi.

Doğu Avrupa'nın militarizasyonu son aylarda hız kazandı.

Cenk AĞCABAY

Doğu Avrupa'nın NATO tarafından militarizasyonu son aylarda hız kazandı. Sovyetler Birliği'nin çöküşünden beri rastlanılmayan büyük çaplı NATO askeri tatbikatları Rusya'yı çevreleyen ülkelerde art arda gerçekleştiriliyor. ABD sözcüsü tarafından geçen hafta yapılan bir açıklamada, "ABD yönetiminin, Doğu Avrupa'da Estonya'dan Bulgaristan'a yedi ülkeyi tanklar ve ağır silahlarla donatma kararı aldığı" duyuruldu.

Barış dönemi bitti mi?

Financial Times'ın konuyla ilgili yorumunda, "Soğuk Savaş'ın bitiminden bu yana süregelen NATO'nun uyuşukluğunun artık sona erdiği" ifade ediliyordu. Geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen NATO Bakanlar toplantısında, üye ülkelerin silahlanma harcamalarının arttırılması yönünde alınan kararın gerekçesi; artık önceki barış döneminin bittiği yönündeki ortak saptamaydı.

Beş günlük bir Avrupa ziyaretinde bulunan ABD Savunma Bakanı Ashton Carter Doğu Avrupa ile ilgili yaptığı açıklamada, "gelecek, geçen yazdan önceki yıllar gibi olmayacak" sözleriyle, bölgedeki yeni militarizasyon dalgasının süreklileşeceğini vurguluyordu. NATO zirvesinde karara bağlanan 40.000 askerden oluşacak yeni bir "acil müdahale gücü" kurulması, bölgede gelişen NATO etkinliğinin bir başka göstergesi idi.

Alman Savunma Bakanı Ursula von der Leyen'in "askerlerin farklı sınırlara transferini yavaşlatan bir takım yasal engellerin NATO üyesi ülkelerin hukuki mevzuatından çıkarılması gerektiğini" ifade eden açıklaması ise "acil müdahale gücü"nü üye ülkelerin hukuki sınırlamaları dışına çıkartma arzusunun dile getirilişiydi.

Geçen yıl Ukrayna'da ABD ve AB güdümlü bir hükümet değişikliği ardından yaşanan çatışmalar ve Kırım'ın Rusya ile bütünleşme yönünde bir tutum sergilemesi; ABD önderliğindeki NATO'nun Rusya'nın sınırdaş ülkelerini tepeden tırnağa militaristleştirmesinin temel gerekçesi. Doğu Avrupa'nın NATO tarafından militaristleştirilmesi, halklar açısından çok yıkıcı sonuçlar doğurabilecek yeni çatışmalara kapı açıyor. Rusya'yı sofistike silahlar ve nükleer başlıklı füzelerle çevreleme harekatının karşılıksız kalmayacağı, Rusya yönetim sözcüleri ve Putin tarafından son aylarda defalarca tekrarlandı.

Militaristleşme eğilimi

NATO Nükleer Stratejisindeki değişimi içeren yeni yaklaşımı şekillendirecek olan "İttifak Nükleer Planlama Grubu"nun çalışmalara başladığı ve Rusya tehdidi nedeniyle NATO'nun nükleer stratejisinin güçlendirilmesi yönünde kararların yeni bir NATO zirvesinde alınacağı ismi verilmeyen bir NATO yetkilisi tarafından Guardian gazetesine geçen hafta açıklandı.

Güney Çin Denizi'nde tırmanan askeri gerginlik ve Rusya'nın sınırlarında hızla güç kazanan militarizm eğilimi, tüm dünyayı tehdit edecek bir Nükleer çatışma olasılığını güçlendiren gelişmeler. Bu ciddi tehdit karşısında, Halkların Kardeşliği temelinde gelişecek bir enternasyonal barış hareketi tek gerçek çıkış yolu. Devrimcilerin görevi, bu enternasyonal hareketin kendi ülkelerindeki parçasını örgütlemek için vakit kaybetmeksizin harekete geçmek.

Pasifik kuşatması

Uzak Asya'daki bu gelişmelerin etkisini bugün kan gölüne dönen Orta Doğu'da yaşamaktayız.

Murat ÇAKIR

Bilindiği gibi, 1990lı yılların başında kaleme alınan ve bugün ABD'nin devlet aklı olarak nitelendirilebilecek olan "Wolfowitz Doktrini", Sovyetler Birliği gibi stratejik bir rakip olma potansiyelini taşıyan ülkelerin engellenmesini ve kontrol altında tutulmasını hedeflemektedir. Bu doktrin temelinde geliştirilen "Full-spectrum dominance" planı ve Avrupalı müttefiklerin rejim değişikliklerini teşvik etmesiyle Rusya'nın NATO üyesi ülkelerle, Çin'in ise ABD'nin stratejik partneri olan ülkelerle kuşatılmaları öngörülüyordu. AB ve NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişleme politikaları, Ukrayna'daki "Portakal devrimi", 2008 Kafkasya Savaşı ve en son gene Ukrayna'daki faşist Majdan darbesi, bu uzun vadeli stratejinin sonuçlarıdırlar.

Aynı şekilde Pasifik bölgesinde ABD'nin başını çektiği siyasi, iktisadi ve askeri işbirliklerinin geliştirilmesi, "Pasifik Serbest Ticaret Bölgesi" görüşmeleri, AB ile gerçekleştirilmeye çalışılan "Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı" (TTIP) benzeri "Transpasifik Ortaklığı" TPP planları, Japonya anayasasının ve tüm bu adımlarda Çin'in dışlanması da bu uzun vadeli stratejinin parçasıdırlar.

Ancak emperyalist güçlerin yaklaşık 25 yıldır yoğunlaştırarak attıkları tüm adımlara rağmen, Rusya ve Çin'i kuşatma hedefine pek yakınlaşamadıklarını tespit edebiliriz. Dahası, değil Rusya ve Çin'in engellenmesi, her iki ülkenin küresel siyaset ve ekonomide etkinlikleri devamlı artan aktörler hâline gelebilmeleri dahi önlenememiştir.

Burjuva medyasına göre

Almanya burjuva medyasında yer alan kimi yorum, bu durumdan duyulan rahatsızlığı göstermektedir. Örneğin yorumlarda, "Uzak Asya toplumlarının giderek Batı'ya ilgisiz kalmalarından" şikayet edilmekte, bir zamanlar güneşin batmadığı imparatorluk olarak nitelendirilen Britanya'daki parlamento seçimlerinin bölgede Çinli yöneticilerin yaptıkları devlet ziyaretleri kadar haber değeri bulmamasından hayıflanılmaktadır.

Aslına bakılırsa burjuva medyasını, daha doğrusu emperyalist ülkelerdeki sermaye güçlerini asıl rahatsız eden, "Uzak Asya toplumlarının ilgisizliği" değil, Çin Halk Cumhuriyeti'nin artan ekonomik ve askeri gücüdür.

Fortune dergisinin her yıl yayımladığı bir liste, bu rahatsızlığın arkasındaki neden işaret ediyor: Fortune dergisi, dünyadaki en büyük 500 tekelin ülkelere göre dağılımında G 7 ülkelerinde (ABD, Almanya, Britanya, İtalya, Japonya ve Kanada) 310 tekelin yer aldığını belirtirken, 73 tekelin Çin menşeli olduğuna dikkat çekiyor. 1980-2012 yılları arasındaki gelişmeyi temel alan liste, aynı zamanda ABD'nin giderek mevzii kaybettiğini, AB ve Japonya'nın durgunlaşma sürecinde olduklarını, buna karşın Çin'in dünya çapında daha fazla mevzii ve etkinlik kazandığını gösteriyor.

ABD ve diğer emperyalist güçler bu gelişmeye kayıtsız kalmıyorlar elbette. Ellerindeki tüm olanakları Rusya ve Çin'in etkinliklerini sınırlamak, bu amaca uygun "tedbirlere" toplumsal desteği sağlayacak dünya kamuoyunu etkilemek için kullanıyorlar.

Burjuva medyasında bu iki ülkeyle bağlantılı olarak yer alan istisnasız her haber propaganda aracına dönüştürülüyor, FIFA genel kurulu gibi konular dahi Rusya devlet başkanı Putin'i kararla kampanyası olarak kullanılıyor.

Eleştiri

Aynı şekilde Çin ile ilgili haberler söz konusu olduğunda, burjuva medyasında görece var olan haber-yorum ayrımı tamamen silikleşiyor ve insan hakkı olarak lanse edilen özel mülkiyet, serbest ticaret ve rekabet hakları güya özgürlükler olarak ön plana çıkartılarak, muğlaklaştırılmış bir insan hakları söylemi üzerinden Çin eleştiriliyor.

Güney Çin Denizi ihtilafı

ABD emperyalizminin Çin'e reaksiyon olarak geliştirdiği Pasifik stratejisinin ne denli tehlikeli bir gidişata doğru yön aldığını, son aylarda daha da derinleşen Güney Çin Denizi ihtilafı gösteriyor: Çin yaklaşık bir yıldır bu bölgedeki kayalıkları, küçük adacıkları ve mercan adalarını üzerlerine toprak dökerek genişletiyor ve oluşturulan bu adalarda askeri üsler kuruyor. Bununla birlikte Filipinler, Malezya ve Vietnam kıyılarını da içeren geniş bir bölgede "Hava Savunması İdentifikasyon Alanı" ilân etmeye hazırlanıyor. "Savunma Beyaz Kitabını" yenileyen Çin, dünyanın en önemli deniz nakliyat yollarının geçtiği (dünya çapındaki ticaret nakliyatının yüzde 33'ü, konteyner gemilerinin yüzde 50'si ve petrol nakliyatının neredeyse yüzde 70'i buradan geçiyor) Güney Çin Denizini mutlak kontrolü altında olan "Deniz İpek Yoluna" çevirmeyi amaçlıyor. Ekonomileri büyük ölçüde Çin'e bağımlı olan Pasifik ülkeleri, Çin'in bu planlarını engellemek isteyen ABD tarafından baskı altına sokuluyorlar. ABD, Çin "Hava Savunması İdentifikasyon Alanı" ilân ettikten sonra bölgedeki gelişmenin kontrolünün dışına çıkacağını biliyor. Bu nedenle Pasifik ülkelerini Çin'e karşı konumlandırmaya çalışıyor.

Çin'in eğilimleri

Çin'in böylesi bir adıma yönelmesinin ABD'nin ilân ettiği Pasifik stratejine gösterilen bir reaksiyon da olduğu söylenebilir. 2012'de Obama yönetimi Pasifik bölgesini »öncelikli çıkar alanı gördüğünü ve bu nedenle en geç 2020'de ABD donanmasının üçte ikisini bu bölgeye konuşlandıracağını açıklamıştı, ki bu strateji bölgede öngörülen emperyalist işbirliğini askeri açıdan güvence altına almak olarak okunabilir. Aynı şekilde bölgedeki nükleer güçler de bu stratejiye entegre edilmektedirler. Örneğin Hindistan, Almanya'nın desteğiyle deniz kuvvetlerini modernize ederek, uçak gemisini ve savaş gemilerini şimdiden Hint Okyanus'unda ve Güney Çin Denizi yakınlarında devriyeye gönderdi. Aynı şekilde anayasasını değiştirmekte olan Japonya'nın da militarist ve yayılmacı politikalar geliştirmesi teşvik ediliyor. Milliyetçi Japon hükümeti sürekli olarak Çin'in egemenlik alanlarındaki sahalarda provokasyonlar geliştiriyor ve Çin'i reaksiyon göstermeye zorluyor.

Tüm bu gelişmeler, Pasifik sularının haddinden fazla ısınmakta olduğunu göstermektedir. Emperyalist güçler uzun vadeli hedeflerine ulaşmak için yangına körükle gitmekten çekinmiyorlar.

Uzak Asya'daki bu gelişmelerin etkisini bugün kan gölüne dönen Orta Doğu'da yaşamaktayız. Pasifik kuşatmasının ihtilafları derinleştirici karakteri, dünya çapında yeni savaşlara kapı açmakta, emperyalist kapitalist dünya sisteminin doğa düşmanı çirkin yüzünü açığa çıkartmaktadır.

Görevler

Komünistlerin, sosyalistlerin, devrimcilerin ivedi görevi, halkları emperyalist kapitalist sistemin gerçek yüzünü göstermek, antiemperyalist, antikapitalist mücadeleyi örmektir. Anadolu-Mezopotamya coğrafyasında verilmesi gereken devrimci-demokratik savaşım ve işçi sınıfının iktidarını kurmak için atılacak her adım, bu mücadelenin kopmaz bir parçası olacak. Çünkü antiemperyalizmin en tutarlı neferleri olan komünistler şunu iyi bilmektedirler: »Asıl düşman kendi ülkemizde« ve ülkemizdeki burjuvaziye attırılacak her geri adım, emperyalizme vurulan bir darbe olacaktır.

DÜNYA

Yunanistan krizi boyutlanıyor.

Yunanistan krizinin jeo-politiği

Yunanistan krizi çok boyutlu bir mahiyete büründü. Farklı katastrof olasılıklarına karşı, halkın kendi geleceğini fethetmesinden başka çaresi yok. Yunanistan'da devrimci özne sorununun bütün yakıcılığıyla hissedileceği bir dönemin içine girdik.

Volkan YARAŞIR

1. sayfadan devam

2010'dan sonra Troyka Yunanistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesi yönünde sistematik yıkım politikalarınıdevreye soktu. Kurtarma paketleri, kitlelerin geleceğinin gaspı anlamına geldi.
Avrupa finans kapitali olağanüstü avantajlar elde etti. Yunanistan'ın tüm kaynakları finans kapitalin hizmetine sunuldu.

Troyka'nın hamleleri

Yunanistan öte yandan büyük sınıf ve kitle hareketlerine sahne oldu. Uzun süreli bir ayaklanma hali yaşandı. 2009'dan sonra 63 büyük grev, 26 genel grev gerçekleşti. Bu süreç Syriza'nın önünü açtı. Sol liberal Syriza devrimci öznenin olmadığı koşullarda, kitlelerin arayışlarının yöneldiği yapı oldu.
Troyka'yla 6 aydan beri yürütülen dengeci, zaman kazandırıcı, diplomatik ağırlıklı politikalar sonuçsuz kaldı ve sol liberal çizginin bütün manevraları etkisizleşti.
Troykanın yeni bir reform/karşı devrimci programı üzerine Syriza referanduma gitme kararı verdi. Referandum burjuva lejitimasyona hizmet eden içeriğine rağmen, Yunanistan'da yaşanan yüksek konjonktürün etkisi ve kitlelerin son yıllarda gerçekleştirdiği birikim ve deneyimler sonucu farklı politik zeminler de yarattı (Bu arada Syriza'nın politik stratejisini, kitle hareketini sokaktan çekme ve burjuva parlamenter sınırlarda tutma üzerinden kurguladığı hükümete geldiğinden beri daha net anlaşıldı).
Yunanistan halkının yüksek bir "hayır" oyuyla Troykanın politikalarını reddetmesi "meşru sınırlar içinde" kalan, kitlelerin umudunu ve direnişini gösterdi.
Yunanistan' da mücadele bir yandan düzen sınırları içine çekilmek isteniyor, öte yandan işçi sınıfı ve kitleler sokağı etkin olarak kullanıyor. Bu gerilim Yunanistan'daki mücadelenin kaderini belirleyecektir.

Momentum kırıldı

Yunanistan'daki gelişmeler bir dizi tartışma ve arayışın önünü açtı. Avro'dan hatta AB'den Yunanistan'ın çıkma tartışmaları yoğunlaştı. Yunanistan halkı için "Euro Exit" aktüelleşti. Ayrıca AB'nin neo-liberal statükoyu her şart altında korumayı amaçlayan, pan-Avrupacı politikaları artık rahat bir şekilde hayata geçiremeyeceği bir konjonktüre girildi.
Yunanistan yüksek bir konjoktürden geçiyor. Bu süreç özellikle Akdeniz havzasında sarsıcı sonuçlar yaratabilir.
Başta Kıbrıs Cumhuriyeti, İspanya, Portekiz, İrlanda, İzlanda, İtalya'da pan -Avrupacı yöntemlere, neo-liberal politikalara ve bu politikaların mızrak ucu olan Troyka'ya karşı öfke birikiyor. Sosyal ve ekonomik yıkım politikalarına karşı kitlelerin reaksiyonları artıyor. Yunanistan'daki gelişmeler bu noktada katalizör işlevi görebilir. "Euro Exit" tartışmaları yoğunlaşabilir.
Yunanistan'daki borç krizinin ve iflasın bulaşıcı etkileri ve zincirleme krizleri tetikleme olasılığı Akdeniz havzasında alt üst edici gelişmelerin önünü açabilir. Önümüzdeki aylarda önemli gelişmeler yaşanabilir. İspanya gibi bazı ülkelerde genel seçimlerin yaklaşması siyasi kriz olasılıklarını yükseltiyor.
Bu gelişmelerin AB'nin iki dominant ülkesi olan Almanya ve Fransa'yı etkilemesi kaçınılmaz gözüküyor.

Jeopolitik boyut

Yunanistan krizinin boyutlanması AB içi hiyerarşiyi tartışmaya açtı. Ve özellikle Balkanlar'daki jeo-politik statükoyu gündeme getirdi.
Almanya, kapitalist krizin Avrupa'ya yansımasından etkin bir şekilde yararlandı ve daha homojen bir AB'nin yaratılması yönünde hamleler yaptı. Yeni yağma politikalarıyla özellikle AB'nin birinci periferisini (Avrupa'nın Akdeniz havzasını) ve ikinci periferisini (Doğu Avrupa'yı) yeniden sömürgeleştirme politikaları izledi. Böylece Almanya merkezli homojenleşmiş AB'nin, emperyal özneler arasındaki hegemonya "savaşlarında" etkin bir konum elde etmesini hedeflendi.
Çünkü her yapısal kriz süreci bir yanıyla da emperyal özneler arası hegemonya savaşlarını ifade eder.

Krizin evreleri

Ne var ki Yunanistan krizinin yaşadığı iç evrim farklı dinamiklerin önünü açtı.
En başta AB'nin Almanya merkezli homojenleştirilme projesi aksadı.
"Grexit" tartışmaları ve Syriza'nın Rusya ile kurduğu temaslar Balkanlar jeo-politiği üzerine tartışmalarının önünü açtı.
Özellikle Rusya'nın Ukrayna'yı devre dışı bırakmayı amaçladığı ve Avrupa'nın kendine bağımlılığını artıran Transanadolu boru hattının Yunanistan'dan geçmesi için kurulan temaslar, AB ve ABD tarafından reaksiyonla karşılandı. Bunun yanında Rusya'nın deniz gücünün Akdenize ulaşmak için Yunanistan'da liman olanağına kavuşması, AB'nin ve NATO'nun kabul edemeyeceği bir gelişme olarak görülüyor. Ayrıca Çin'in Pire limanını satın alması bir jeo-politik tehdit olarak değerlendiriliyor. AB ve ABD gelişmeleri, Balkanlardaki ekonomik ve nüfuz alanlarının kırılması olarak ele alıyor. Rusya ve Çin'in Yunanistan merkezli Balkanlar'daki olası hamleleri, ABD'nin Rusya'yı ve Çin'i kuşatmayı hedefleyen askeri konseptini bozucu bir faktör olarak dikkat çekiyor.
Kısaca Yunanistan krizi çok boyutlu bir mahiyete büründü. Farklı katastrof olasılıklarına karşı, Yunanistan halkının kendi geleceğini fethetmesinden başka çaresi yok. Yunanistan'da kitlelerinin olağanüstü mobilizasyonların ortaya çıkacağı ve devrimci özne sorununun bütün yakıcılığıyla hissedileceği bir dönemin içine girdik.

İspanya'daki iktisadi ve siyasal kriz ve Podemos

Podemos şu an siyasi bir gerçek, ne beddua etmek ne de taparcasına sevmek gerek – Doğru tahliller ve eleştirilerle desteklenebilir. Hemen önümüzdeki İspanya genel seçimlerinde birinci parti olarak çıkabilir, ama kesinlikle tek başına iktidara gelemez.

Max ZİRNGAST

Avrupa derin bir kriz icinde hâlâ. İspanya'da son bir sene içinde 2014 Ocak'ta oluşturduğu Podemos (Yapabiliriz) roket gibi yükseldi. Niye bu kadar hızlı yükselebilirdi ve ne istiyor?
Franco diktatörlüğünden sonra İspanya'da bir iki parti sistemini oluşturdu. Sermayenin sözcüsü muhafazakâr Halk Partisi (PP) ve sosyal demokrat İspanyol Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) merkez partileri konumuna geçti. Komünist Parti bu süreçte (PCE) marjinalleştirildi. Bütün Avrupa'da küresel kriz nedeniyle iki parti sistemi de krize girdi. Kuzey Avrupa'da üçüncü parti genel olarak sağ ya da aşırı sağdır. İspanya ve Yunanistan'da sol-reformist partileri yükselmeye başladı.
Mayıs'da yapılan yerel seçimlerde Podemos tek parti olarak değil, çeşitli yerel örgütlenmeleri temsil eden listeleri destekledi. Mesela Barcelona'da tahliyelere karşı mücadele hareketinden gelen Ada Colau Belediye Başkanı oldu. Ülke çapında Podemos'un desteklediği listeler %25 civarında oy aldı ve en büyük sehirlerde (Madrid, Barcelona, Valencia) belediye başkanlığını kazandı.
Bunu başarmak icin, yani PP iktidardan atması icin, PSOE ile ittifaka girmesi gerekiyordu.
PP büyük bir yenilgi yaşadı ve %20'ye düştü. Ama PSOE de bir düzen partisi ve Podemos bütün düzen partilerini karşı cıkıyor.
Öte yandan PSOE'nin ne yapacağını düşünmesi gerek: PP ile ittifaka girerse, Yunanistan'daki PASOK gibi tozlaşacak.
Peki, Podemos nereden geldi ve tam olarak ne istiyor? Bunu değerlendirmek için İspanya'daki iktisat krizini ve toplumsal hareketleri doğru analiz etmek gerek.

İspanya krizde

Avrupalı ve İspanyalı elitler kutluyor: zor günler geçti, kemer sıkma politikaları yüzünden ekonomi yeniden kalkışta! Ama bu durumdan nüfusun çoğu faydalanamadı. İşsizlik hâlâ %24 (gençlerde işsizlik %50). En kötü zamanlarında bile 2013, %27 (%55) oldu.
Bugün sadece 17.5 milyon insan istihdam ediliyor. (2008: 20.5 milyon) ve nüfus daha da yükseliyor. Kalkınma varsa bu işsiz kalkınmasıdır.
Üstelik bir de sosyal kriz var: 2014'de her gün en az 95 aile tahliye edildi ve 2013 15.8% ilaç almak için yeterli parayı bulmadı.

Podemos'un amacı ve taktiği

İspanya'da 2011'de ortaya çıkan 15-M Hareketi meydanları işgal edip, siyasi elite karşı çıktı, ki bu öfkelilerin ayaklanması olarak tanımlanabilir.
Bu dinamikler kendilerini bugüne kadar ayakta tutabilmiş ve güclenmiştir. Sonuç olarak İspanya'da işçi ve işgal hareketinin ve mahalle örgütlenmelerinin radikalleştiğini söyleyebiliriz.
Podemos ise, kendini krizi ifade eden siyasî tabaka olarak tanımlamakta ve çeşitli hareketlerin bunu yansıttığını savunmaktadır.
Podemos, Ocak 2014'de antikapitalist ve komünist örgütlenmeden gelen beş genç akademisyen tarafından kuruldu.
Pablo Iglesias partinin karizmatik öncüsü olarak toplumda heterojen bir kesimi temsil etmekte.
Kuruluundan kısa bir süre sonra parti Avrupa meclis seçimlerinde %8'e varan bir oran ile, 5 parlamenter elde etmiş, dolayısıyla Avrupa meclisine girebilmişti.
Gelinen noktada, önemli bir gücü temsil etme konumuna yerleşti.
Podemos politik olarak siyasi ağırlığını iki konu üzerinde sürdürmekte: tasarruf/sosyal politiklar ve İspanyol elitinin yolsuzluğu.
Parti liderleri komünist ve antikapitalist hareketten beslendiği halde – mevcut politik duruşu ne sol, ne de sağ söylemi ile, daha çok aşağı tabakadan gelen ve üst tabakayı eleştiren bir düzlemde konumlanır.

Programı

Bu taktiğin arkasında Ernesto Laclau'un kuramı ve Latin Amerika'daki sol-populist deneyimler var. Podemos'un amacı bir hegemonya oluşturmak ya da en azından hegemonyaya önemli bir darbe vurmak.
Podemos için hegemonya ise özellikle seçimleri kazanmak, medya ve toplumsal kurumları kontrol altına almak.
Peki, sadece „dürüst" ve „temmiz" bir alternatif olmak, ya da gerçekten sistemi değiştirmek mi istiyor? Toplumsal yapıların ve toplumsal bilincin maddi dönüşümünü nasıl yürütmeyi düşünüyor?
Ekonomi alanında nasıl bir programı savunuyor?
Podemos geçtiğimiz günlerde sosyal ve ekonomik bir projeyi hazırlamak için belli girişimlerde bulundu. Bu girişim, „Halk için ekonomi projesi" taslağında reformist bir programı ortaya koyuyor. Programın içeriğinde, Euro bölgesinde tasarruf politikalarının gevşetilmesi ve İspanya'nın borçlarının yeniden düzenlenmesi yer alıyor.
Podemos İspanya'da kemer sıkma politikalarını geri çekmek istiyor, emeklilik yaşını düşürmek istiyor, PP'nin iş reformunun geri alınmasını, haftada 35 saatlik iş, devletin harcamalarının eğitimde ve sosyal alanda harcanmasını istiyor. Gelirlerin vergi kaçakçılarına karşı mücadeleye oluşmasını planlıyor.
Bu programın kendisi klasik reformist, ama yine de AB-hegemonyasına karşı duran bir programdır. Radikal taleplerin Avrupa 2014 seçim programından çıkması, kayıtsız şartsız tüm temel gelirlerin yerine „sosyal acil önlemlerle" değiştirilmesi ve varsayılan kısmi borçların yerine bu yapının tamamen yapılandırılması gerekiyor.

Podemos yeni dönem seçimlerinde birinci parti çıkabilir.

Sonuç olarak

Ögrenci protestoları (2009/10), meydanları işgal eden „öfkeliler"(2011/12) ve artık seçimlere katılan ve kazanabilen partiler… Syriza ve Podemos gibi partiler bu gelişmin yeni bir noktası.
Yunanistan'daki son gelişmeler ışığında, Avrupa'nın ve özellikle Almanya'nın finanskapital ve tekel sermayesinin Syriza'ya karşı yarattığı politikalar karşısında Podemos'un yen sürece ve karşılaşabilecekleri sermaye hamlelerine hazır olması gerek yoksa aynı Syriza sürecinde olduğu gibi süreç berhava olabilir.
Podemos'un Syriza'dan daha iyi halde olduğunu söylebilmek için iki sebep var:
1. Nesnel olarak, İspanya'nın iktisadı AB'nin dördüncü büyük ekonomisi. Euro bölgesinden kolay atılamaz, zira atılırsa dabu Euro'nun sonudur herhalde. Demek ki Troyka İspanya'yı Yunanistan gibi baskı altında tutamaz. Buna rağmen Podemos her ihtimale hazır olmalı. Podemos'un Latin Amerika ile de iyi ilişkileri var, yine de daha güclendirilmesi gerek. Aynı zamanda BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) ülkeler ile ilişkiler kurmalı.
2. Öznel olarak, Syriza gibi parlamento dışında direnen hareketlerden vazgeçemez. Podemos liderleri kesinlikle Latin Amerika'dan şunu ögrenmiştir: yeni bir düzen partisi olmamak için halkı güçlendirmesi gerek. Ki Podemos'un bütün ülkede ve yurtdışında 900'den fazla bölgesel yerel örgütleri var. (Tartışma ve koordinasyon yerleri.) Mevcut hareketleri ve sokağı güçlendirmeli.
Evet, Podemos şu an siyasi bir gerçek, ne beddua etmek ne de taparcasına sevmek gerek – Doğru tahliller ve eleştirilerle desteklenebilir. Hemen önümüzdeki İspanya genel seçimlerinde birinci parti olarak çıkabilir, ama kesinlikle tek başına iktidara gelemez. Podemos'un Syriza'nın tecrübelerinden ders alacağını umut edebiliriz, ancak tek başına umut yetmez..

GENÇLİK

Halk üniversitelerinin inşasına doğru

Herşeyin olanağıyla yüzleşmek!

Sistemin saldırıları tek düzlemden gelmiyor ve bu çerçevede her politikaya, ilgili düzlem içerisinde cevap üretmek önem arz ediyor. Unutmayalım şimdilik oyunu onlar kuruyor ama sahada olan biziz!

Ronay GÜLTEKÇE

Üniversitelerde bir dönemi daha geride bıraktık, önümüzdeki dönem aramıza yeni arkadaşlarımız katılacak. Peki ne bekliyorlar, ne bulacaklar?
Bugün bir öğrencinin, kampüs sınırlarından içeri ilk adımını attığındaki asgari beklentisi; eğitim sürecinin sonunda teknik bilgi-birikim ve kültürel olarak belli doygunluğa ulaşmış olmaktır. Hesapta, bu doygunluk ona sistem içerisinde min. sömürü+-max. kariyer imkânı sağlayacak ve hayatı daha "yaşanılabilir" kılacaktır.

Hayaller/hayatlar

Bu hesabın noksanları saymakla bitmez. Henüz sistemin sömürü mekanizmaları, serbest piyasanın gayri insani rekabet anlayışı, cani kolluk kuvvetleri ile tanışılmadan; bunlar hesaba katılmadan yapılmış bir hesap bu. Atlanan meselelerin hepsi de hayati. Ama o temennide, bir can alıcı nokta daha var: "Kültürel doygunluk beklentisi". İşte bu ayrıntı yazımızın odağı.
Kampüste ilk bakışta "sayısız imkân" karşılıyor öğrenciyi. Öğrenci kulüpleri, spor alanları, fakülte kantinleri, kütüphaneler vs. Ancak bu mekânların içlerine girdiğinizde, her birinin belli görünmez sınırlara sahip olduğunu çabucak fark ediyorsunuz. Kulüplerle başlayalım. Üniversitelerin en aktif kulüplerinin daima "kariyer kulüpleri" olması tesadüf değil.

Açık yönlendirmeler

Bu kulüplere üniversite yönetimleri ve şirketler tarafından büyük destekler ve kolaylıklar sağlanıyor. Onlar da ticari geziler, patronların öğrencilere akıl verdiği paneller düzenleyerek görevlerini yapıyorlar. Kültür-sanat alanında çalışma yapan gruplar ve kulüpler ise çoğu zaman ödenek ve çalışma yeri sıkıntısı çekiyorlar. Destek bulduklarında ise

Meydanlarda biz varız.

sansür vb. şartlarla karşı karşıya kalıyorlar. Böylece öğrenciler açık biçimde kültürel üretimden uzaklaştırılıyorlar.
Bir diğer önemli mesele kantinler. Örneğin; bir İletişim Fakültesi kantininde olması beklenen şeyler; gazeteler, kültür-sanat ya da haber dergileridir. Ancak kantinlere bunların yerine; bilardo ve langırt masaları, gün boyu ucuz müzik klipleri yayınlanan dev ekran plazmalar, çeşitli firmaların reklam afişleri konuluyor. Yine açık bir yönlendirme söz konusu.
Kütüphaneler konusunda da birçok zaaf mevcut. Yeterince zengin içeriğin oluşması için çaba ya da para harcanmıyor, çoğu zaman bağış kitapları ile yetiniliyor. Kaynak sıkıntısı çeken öğrenciler kitapçıların kucağına itiliyor. Düzen açısından "sakıncalı" kitaplar bilinçli olarak raflara konmayarak, açık bir sansür uygulanıyor.

Çözüm içeride

Benzeri birçok operasyonla, o kültürel doygunluk meselesi hayal olmuş oluyor neticede. Görevimiz belli; yaratıcı hamleler ile bu tek yönlü algı mekanizması bozulmalı. Kulüplere alternatif komün kültür-sanat atölyeleri kurulabilir. Kaynak için öğrenci dayanışma fonları oluşturulup, mekân olarak sınıflar kantinler kullanılmalı.
Kantinlere; sürekli güncellenen, üniversite öğrencilerini ilgilendiren gelişmeleri içeren haber panoları konulmalı.
Bu panolara şehirdeki kültür-sanat faaliyetlerinin takvimleri yerleştirilebilir. Bu çalışma paralel biçimde sosyal medyada da işlenebilir.
Öğrencilerin ulaşamadığı ya da pahalı olan kitapların yine öğrenciler tarafından (belli süreler çerçevesinde) internet üzerinden paylaşıldığı, sanal fakülte kütüphaneleri oluşturulabilir.
Bu öneriler, ortaya konacak irade ile orantılı olarak zenginleşecektir. Sistemin saldırıları tek düzlemden gelmiyor ve bu çerçevede her politikaya, ilgili düzlem içerisinde cevap üretmek önem arz ediyor. Unutmayalım şimdilik oyunu onlar kuruyor ama sahada olan biziz!

Özgürlük için bir adım öne!

Özgürlükçü Gençlik olarak bulunduğumuz her yerde 7 Haziran'a kadar HDP ile Gezi ruhunu ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin isyanını buluşturmak için çalıştık, çabaladık. Şimdi ise üniversitenin esas bileşenleriyle sermayenin üniversitelerde kökünü kazıyarak özgür halk üniversitelerini inşa etmeliyiz.

Utku ŞAHİN

Ülke genelinde son 13 yıldır uygulanan neoliberal politikaların sertleştiği ve bunun eğitim alanında kendisini fazlaca hissettirdiği bir süreçten geçiyoruz. İktidara geldiğinden bu yana YÖK'ü kaldırma vaatlerinde bulunan AKP hükümeti, 13 yıllık süreçte YÖK'ü kaldırmak bir tarafa, üniversiteleri sermayeye peşkeş çekmekle meşgul oldu. YÖK Disiplin Yasası ve şimdi İç Güvenlik Yasası ile birlikte üniversiteleri hapishaneye çevirme yolunda emin adımlarla yürüyor.

Geleceksizliğe karşı

Eğitimin metalaşma ve nitelik kaybetme süreci egemenler ile sürdürülürken, mezun olan öğrencileri geleceksizlik korkusu kaplıyor. Salt sermayenin cirit attığı üniversiteler değil öğrencinin geleceğini de elinden alan topyekün bir saldırı hayata geçirilmeye çalışılıyor. Niteliğini kaybeden, bilimsellikten uzak bir eğitim istemeyen, buna direnen akademisyenler de var olan durumu değiştirmeye çalıştıkça tüm baskı araçlarından nasibini alıyor. Yine üniversiteye baktığımız zaman, geçtiğimiz dönem üniversitelerde faşist saldırıların devlet eliyle arttırıldığını gördük, bizzat yaşadık.
Kendisini üniversitenin bir bileşeni zanneden kolluk kuvvetleri, yapılan bütün saldırılarda üniversiteyi savunan öğrencinin karşısında aktif rol aldı. Eee sırtı sıvazlanacak malum…

Barajın ardından

Güncel politik gelişmelerin yansıdığı ilk yer olan üniversitelere seçim atmosferinin yansımaması imkansızdı elbette. HDP'nin seçim kampanyasını sokakta en aktif yürüten üniversite gençliği, bu çalışmayı kampüslere taşıyınca zaten saldırmayı hazır bekleyen iktidarı harekete geçirdi. Ama nafile…
Kendi sonu olacağını bildiği Gezi ruhu ile Kürt Özgürlük Hareketinin yan yana gelmesini engellemeye çalışan iktidar yine en fazla icraatını kampüslerde göstermiş oldu. Stand, afiş, toplanma yasaklafrı…O da yetmeyince soruşturma, uzaklaştırma, gözaltı…

Örgütlenme vakti

Ancak tablo 7 Haziran itibarı ile değişti. Korktuğu başına gelen iktidardan çatırdama sesleri yükselmekte şimdi.
Demokrasi mücadelesi anlamında 7 Haziran tüm özgün alanlar açısından bir eşiği ifade etmekte. Üniversitelerde de HDP'nin barajı yıkmasıyla birlikte, faşist iktidarın gerilemesi ve özgür halk üniversitelerinin inşası için uygun bir zemin oluştu.

Özgürlük bayrağını daha yukarı taşımaya!

Özgürlükçü Gençlik olarak bulunduğumuz her yerde 7 Haziran'a kadar HDP ile Gezi ruhunu ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin isyanını buluşturmak için çalıştık, çabaladık. Şimdi ise üniversitenin esas bileşenleriyle sermayenin üniversitelerde kökünü kazıyarak özgür halk üniversitelerini inşa etmeliyiz.
İlk günlerden itibaren seçim zaferi, toplum içerisinde muhalif-ezilen kesimlere moral kaynağı oldu. Ancak işimiz burada bitmiyor, var olduğumuz bütün alanlarda mücadeleyi yükseltme ve daha fazla örgütlenme günüdür artık.
Toplumun her katmanına yayılan moral ve motivasyonu meclis siyasetine sıkıştırmadan sokaklarda ve kampüslerde olmaya devam etmeliyiz. Sistemle barışık siyaset yapmayı hızlıca kabullenen odakların aksine inatla devrimci mücadeleyi sahiplenmeli ve yükseltmeliyiz.
Sokakta başladık, sandıkta kazandık ve şimdi tekrar sokaklara çıkma zamanı. Üniversite yürütme kurulları ve Fakülte komitelerini oluşturarak üniversitenin tüm bileşenlerini mücadele içerisine katmalı ve hamle yapmalıyız. Eğitimi, piyasa ekonomisine göre tasarlayan sermaye güçlerine karşı özgür halk üniversitelerini inşa etmeliyiz.

Yarın çok geç!

Üniversiteli gençlik içerisinde mayalanan ve kendisini devam ettiren gezi ruhu, irade ve inatla mücadele içerisinde açığa çıkarılmalı.
Dün çok erkendi, yarın çok geç olacak; şimdi tam zamanı!

EKOLOJİ

İklim değişikliğinin yarattığı tehdit büyüyor!

Türkiye'de iklim değişikliği

Türkiye'nin içerisinde yer aldığı Akdeniz Havzasındaki en büyük iklim riskleri, yağış azlığı ve buna bağlı kuraklık, su kıtlığı, yer altı sularında azalma ve kıyı alanlarının bozulması olarak öngörülüyor.

Emine AYHAN

İklim, geniş zaman dilimlerinde ve daha büyük alanlarda yapılan atmosferik (hava) değerlendirmelerini ifade ediyor. İklim sistemi, Yerküre'nin yaklaşık 4,5 milyar yıllık tarihi boyunca milyonlarca yıldan on yıllara kadar tüm zaman ölçeklerinde doğal olarak değişme eğilimi göstermiş.
Ancak, 19. yüzyılın ortalarından beri, doğal değişebilirliğe ek olarak, ilk kez insan etkinliklerinin de iklimi etkilediği yeni bir döneme girildi.
Yerküre'nin beklenenden daha fazla ısınmasını sağlayan ve ısı dengesini düzenleyen güneş ışınlarını daha fazla yeryüzünde tutan bir doğal süreç olan ve canlı yaşamı olanaklı kılan "sera etkisi", sanayi devrimi ile birlikte etkisini arttırdı. İnsan kaynaklı gaz birikimlerinin artması sera etkisini, sera etkisi de iklim değişikliklerine neden olan küresel ısınmayı tetikledi. Bu değişimi en çok sıcaklık ve yağışlardaki dengesizliklerle hissetmekteyiz.

Türkiye'de ısı değişimleri

Türkiye, dünya üzerinde çöl ikliminin hâkim olduğu en önemli alanların hemen kuzeyinde yer alıyor. Türkiye'de ortalama sıcaklıklarının yaz mevsiminde önemli miktarda arttığına dair ilk tespit 1960 yılında yapılmıştı. Yaz mevsimi kadar olmasa da geçiş mevsimlerinde de (ilkbahar ve sonbahar) sıcaklığın arttığı, ancak kış sıcaklığında önemli bir değişiklik olmadığı belirlendi. Bu bulgu sıcak dönemin genişlediği anlamına geliyor.
İklim değişikliği senaryolarına göre, önümüzdeki yüzyılın sonuna doğru Türkiye'de yıllık sıcaklıkların günümüze göre 3.1-5.2oC arasında artacağı öngörülüyor.

Türkiye'de yağış değişimleri

2013-2040 yılları arasında, kış ve sonbahar mevsiminde ve özellikle de Kıyı Ege ve Batı Akdeniz bölgelerinde, günlük 1-1.25 mm civarında yağış artışları, İç ve Doğu bölgelerimizde ise günlük 0.75-1 mm'ye varan yağış azalışları bekleniyor. 2041-2070 yılları arasında Güney ve Güney Doğu bölgelerinde yağışın günlük 0.5-1.25 mm azalması, ülkenin kuzeyinde ise günlük 0.25-1mm yağış artışları bekleniyor.
Türkiye'nin içerisinde yer aldığı Akdeniz Havzasındaki en büyük iklim riskleri, yağış azlığı ve buna bağlı kuraklık, su kıtlığı, yer altı sularında azalma ve kıyı alanlarının bozulması olarak öngörülüyor.
Buna karşılık beklenmedik yağışlarda artışlar, artan sıcaklıklarla birlikte artan buharlaşma, sıcak hava dalgaları ve buna bağlı sağlık riskleri vb. şeklinde kendini gösterecek.
Dünyadaki sıcaklık artışı, atmosferde dolaşan nem miktarını da artıracak. Atmosferdeki bu nem artışı ise, yağışların şiddet ve miktarında artışa neden olacak. Bununla birlikte, yağışların dünya üzerinde ve zaman içindeki dağılışı ve yağışların miktarları her yerde eşit olmayacak olması, sorunlara yol açacak. İklim tiplerinde çeşitliliğe sahip olan Türkiye'de de, yağışın değişimini incelemek yerine bölgesel veya havza temelli bakmak önemli.

Olası sonuçları

İklim değişikliği, oldukça ciddi çevresel ve sosyo-ekonomik sonuçlara yol açabilecek, çok yönlü ve karmaşık bir sorundur ve etkileri, gelecek kuşakları ve çevreyi tehdit edecek.
Doğal afetlerde artış yaşanacak. Kuraklık, çölleşme ve bunlara bağlı ekolojik bozulmalar (doğal bitki örtüsü kaybı gibi)artacak. Böylece, tarım olumsuz etkilenecek, hayvanlara ve bitkilere zararlı canlılar artacak. Açlık vakaları ve çeşitli hastalıklar artacak. Hassas dağ ve vadi-kanyon eko-sistemleri üzerindeki insan yerleşkeleri artacak.
Türkiye'nin kurak ve yarı-kurak alanlarında, özellikle de kentlerdeki su kaynakları sorunlarına yenilerinin eklenecek ve tarımsal ve içme amaçlı su gereksinimi daha da artacak. Mevsimlik kar ve kalıcı kar-buz örtüsünün kapladığı alan ve karla örtülü devrenin uzunluğu -yani baharlık ve yazlık su depoları- azalacak.
Bu durumun önüne geçilmesi ve sera gazı emisyon kontolü için, çevreci enerji üretimine geçilip, ulaşım, sanayi, atık, arazi kullanımı tarım ve ormancılık yönünden üretim ve tüketim stratejilerini yeniden inşa etmek gerekiyor.

Karadeniz'in haydutlarının yeni rant kapısı!

Yeşil Yol'a hayır!

Şimdi yine aynı oyunla karşı karşıyayız. Karadeniz'in büyük bir kısmını kapsayacak, yüz binlerce ağacın ve canlı türünün katliamına yol açacak, tamamen rant amaçlı bir proje hayata geçiriliyor. Eşsiz doğal güzelliğin ortasına 2600 km'lik beton yol yapılıyor, adına "Yeşil Yol" deniyor.

Kenan DAĞAŞAN

1. sayfadan devam

Nedir Yeşil Yol?

Yol Samsun'dan başlıyor. Ordu, Giresun, Gümüşhane, Bayburt, Trabzon, Rize ve Artvin'in yaylaları ve turizm merkezlerini yüksek rakımdan birbirine bağlayan yaklaşık 2 bin 600 kilometre uzunluğunda turizm yolu olarak planlandı. 7 metre genişliğinde gidiş geliş olarak planlanmış. Yolun zemini taş parke döşemeli olacak. Bu yolla birlikte 40 noktada oteller, restoranlar ve kayak tesislerinden oluşan turizm merkezleri oluşturulacak. İşin sırrı bu son cümlede. Turizm ve para döngüsü uğruna Karadeniz'in eşsiz güzelliği yok edilecek.
Yolun geçirileceği yerler arasında Dünya Doğayı Koruma Vakfı'nın (WWF) koruma altına alınması gereken 200 ekolojik bölge arasında gösterdiği Çamlıhemşin ilçesindeki Fırtına Vadisi de var. Vadide yolun Samistral Yaylası ile Kavrun Yaylası arasından geçmesi planlanıyor. Bu bölge 1998 yılında 1'inci derece SİT alanı ilan edilmişti. Kaçkar Dağlarının Milli Parkı sınırları içinde yer aldığını da belirtelim.
Projenin arkasındaki kuruluşu DOKAP. Yani Doğu Karadeniz Projesi. 2000 yılında kurulan bu kuruluş aslında tek bir amaca hizmet ediyor. Kapitalist ilişkilerin henüz çok fazla girmediği Karadeniz Bölgesini hızla para-meta-para döngüsüne sokmak. DOKAP'ın Yeşil Yol proje raporundan sızanlar niyeti çok açık bir şekilde özetliyor. Amaç bölgesel sermaye birikimini sağlamak ve böylece bölge zenginliklerini piyasalaştırmak. Ayrıca bu yolla hem sermaye hem de idari olarak daha güçlü şirketler yaratılmak isteniyor.

Yayla turizmini arttırmak!

Öncelikle belirtelim, yayla turizmi yılın yalnızca üç ayında yapılıyor. Yılın sadece üç ayında gerçekleşen bu etkinlik için hem büyük miktarda para dökmek hem de yüz binlerce ağacı ve canlı ürünü yok etmek akıl karı değil. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi zaten niyet uzun vadede bir sermaye birikim modeli yaratmak. Bu da uzun vadede tarım ve hayvancılıkla geçinen, yaylalarda küçük pansiyon işleten insanların hızla tasfiyesi demek. Ardından Yayla turizmini büyük sermaye sahiplerinin eline teslim etmek.
Ekolojik etkileri ise daha da vahim. Türkiye'de iklim değişikliği yazımızda belirttiğimiz gibi Türkiye ciddi kuraklık riski taşıyan bir ülke. "Yeşil Yol Projesi" Türkiye'nin de en önemli orman alanlarının yok oluşunu getirme riski taşıyor. Yayla-köy ve şehir bağlantıları ile yapılacak yol çalışmaları ormanların bölünmesine, dolayısıyla yağış rejiminde ciddi bozulmalara yol açacak. Çıkan hafriyatın hayvan varlığı ve floranın bozulmasına neden olacağını da biliyoruz.

Yeşil Yol'a karşı halk hareketi oluşuyor.

Yeşilyola karşı

Ancak kapitalizmin yarattığı her çelişki beraberinde mücadele alanını doğuruyor. Ve şimdi Karadeniz halkı başta olmak üzere Türkiye'nin her yerinde Yeşil Yol karşıtı hareket oluştu bile. HES karşıtı mücadelelerden de deneyim sahibi olan bir yaşam savunucuları ağı sermayedarların uykusunu kaçırıyor.

Doğanın çocukları alanlarda

kapitalizm karşıtı bir alanda konumlanan Doğanın Çocukları kampüslerde örgütlenerek yaşam alanlarının talanına karşı direniş örgütlüyor. Bisiklet eylemleriyle kuruluşunu ilan eden Doğanın Çocukları artık bisikletleriyle özdeşleşiyorlar.

Kapitalizmin uygarlığı burun buruna getirdiği ekolojik krize karşı direniş alanları da hızla örgütleniyor. Kapitalizm karşıtı bir alanda konumlanan Doğanın Çocukları kampüslerde örgütlenerek yaşam alanlarının talanına karşı direniş örgütlüyor. Bisiklet eylemleriyle kuruluşunu ilan eden Doğanın Çocukları artık bisikletleriyle özdeşleşiyorlar.

Mersin

Mersin'de HES'lere, RES'lere, Nükleer Santrallere ve doğanın talan edilmesine karşı doğanın çocukları 19 Nisan Cumartesi günü Pozcu Forum AVM önünde toplanarak basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında ekolojik yıkıma karşı mücadeleyi hiçbir zaman bırakmayacaklarını belirten Doğanın Çocukları, kampüslerde örgütlenip, dalga dalga büyüyerek kapitalizmin doğayı rantsal alanlara dönüştürmesine karşı yeşil barikatlar kuracaklarını belirttiler.
Mersin Doğanın Çocukları, basın açıklamasının ardından Yenişehir GMK bulvarı üzerinden Mezitli'ye oradan da barış meydanına doğru sloganlar eşliğinde pedal çevirdi.
Eyleme, Mersin halkı da sloganlara eşlik ederek ve bisiklet sürerek destek verdi. Eylemde sık sık "Nükleer Santra istemiyoruz!, Nükleere inat Yaşasın Hayat!, Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganları atıldı. Doğanın Çocukları Gezi Parkı sürecinde olduğu gibi parkları, dereleri, denizleri kısacası tüm canlıların yaşam alanlarını koruyacaklarını vurgulayarak eylemlerini sonlandırdı.

Eskişehir

Eskişehir Doğanın Çocukları "Nükleer santrallere ve doğanın talanına karşı ses çıkar" şiarıyla 19 Mayıs'ta Espark AVM önünde bisikletlerle toplanma çağrısı yaptı. Burada toplanan yaklaşık 150 kişilik grup adına önce basın açıklaması okundu.
Yapılan basın açıklamasında 26 Nisan 1986'da Çernobil, 11 Mart 2011'de Fukushima'da yaşanan nükleer santral felaketlerine değinilirken, yaşanan felaketlerin etkilenin hala devam ettiği vurgulandı. Radyasyon bulaşan bölgelerde yaşayan canlıların yüz yıllar boyunca olumsuz etkilenmeye devam edeceğini belirtilirken, nükleer santraller sadece kaza olduğunda değil, çalışırken de zararlı olduğuna dikkat çekildi.
"Doğanın Çocukları her zaman ve her yerde nükleer yalanı teşhir etmeye devam edecek, doğal yaşam ile kapitalizm arasındaki çelişkide her zaman doğadan yana tavır alacak, doğal yaşamın geleceği için savaşmaya devam edecek" şeklinde bitirilen açıklama sonrası grup şehir içerisinde bisiklet sürerek sloganlar attı. Eyleme Eskişehir halkının ilgisi ve desteği büyük olurken, eylem Adalar'da sloganlar ve alkışlarla sonlandırıldı.

İstanbul

İstanbul Kadıköy Yoğurtçu Parkında, Gezi'nin 2. Yıldönümünde gerçekleştirilen "Yeni Yaşam Şenliği"ne katılan Doğanın Çocukları burada açtıkları standda nükleer karşıtı bildiri dağıtarak nükleer santrallere ilişkin bilgilendirme çalışması yaptı. Ayrıca Doğanın Çocuklarının kuruluş amacı ve çalışma alanları tanıtıldı.

Marjane Satrapi, doğduğu ülke İran'ın tarihine tanıklık etmiş bir sanatçı...

Bir hayal kırıklığı hikayesi

Bekleyiş/unutuluş

Satrapi, grafik romanlarında sahicilik ile klasik çizgi roman tekniği dışında bir çocuk naifliği ile resimli hikayesini işlerken, duygusunu okurun içine işleyen bir etkiyle anlatabiliyor. Eserlerinde tarihi konulardaki belgeciliği ve karakterlerinin gerçekliğini de başarıyla ortaya koyuyor

Servet İNANDI

"Hatırlamak bir kuş,
unutmak gökyüzü…"
Ahmet Erhan

Olayları hikayelendirmenin ya da bir hikayeyi anlatmanın çokça çeşitli yolları var elbette. Anlatılan hikaye bir sanat disiplini içinde anlatıyorsa anlatıcı "sanatçı" seçtiği disiplinin normlarını genişletip, geliştirebilen bir yaratıcılık ile sunabiliyorsa özgün tavır ile kendi üslubunu ortaya koyabilmiş oluyor ancak. Söz konusu sanat disiplini grafik roman olduğunda hikayenin ana unsurları içinde, hikaye ve hikayedeki karakterler, olay örgüsü, tekniğin yetkinliği ile özgün üslubuyla birleştirecek "sanat" ortaya koyabiliyor ancak… Yaşamın sürdüğü her coğrafyada yaşam dönencesi birbirini andırsa da yaşanan olayları hikayeleştiren, anlatım ve aktarımda farklı üsluplardan bahsetmek gerekir. Bu bahsi geçen coğrafyanın sanatı içinde klasikleşmiş olsa da kendi anlatım tekniğini ve dilini oluşturmayı başarmış sanatçıların vitrini daha canlıdır her zaman…

Marjane Satrapi

Satrapi, 1969 İran'ında İslam Devrimi öncesinde doğar. Şah'ın düşüşüne, Ayetullah Humeyni'nin rejimine, İran-Irak Savaşı'nın başın kadar ülke tarihine tanıklık etmiş bir sanatçı.
Ailesi tarafından rejimin basılarından Viyana'ya kaçırılmış, daha sonra tekrar İran'a dönmüş ve Görsel İletişim Bölümü'nü bitirmiş, okul bitince hiç dönmeyecekmiş gibi Fransa'ya yerleşmiş ve orada çeşitli çocuk kitapları yazıp, resimlemiş, çizgi- grafik

Azrail'i Beklerken'in Nasır Ali Bey'i

romanlar üretmiş Satrapi.
Başlıca eseri, kendi çocukluğunu anlattığı, İran İslam Devrimi'ni resimlediği otobiyografik grafik romanı Persapolis. Aynı zamanda 2007'de animasyon filmine dönüştürülmüş en iyi animasyon Oscar'ını almıştı.
Ülkemizde " Canavarlar kedilerden korkar" "Persapolis" "Dikiş Nakış" ve son olarak 2011'de yine animasyon filme dönüştürülen "Azrail'i Beklerken" Türkçe'ye çevrilen Satrapi kitapları arasında.
Satrapi, grafik romanlarında sahicilik ile klasik çizgi roman tekniği dışında bir çocuk naifliği ile resimli hikayesini işlerken, duygusunu okurun içine işleyen bir etkiyle anlatabiliyor. Eserlerinde tarihi konulardaki belgeciliği ve karakterlerinin gerçekliğini de başarıyla ortaya koyuyor.

Azrail'i beklerken

Son yayınlanan "Azrail'i Beklerken" grafik romanı İran'ın en büyük tar virtüözü, yazarın da büyük amcası Nasır Ali Bey'in gerçek yaşam hikayesinden resmedilmiş bir unutuluş, hayal kırıklığı hikayesi.
Nasır Ali Bey'in sevip kavuşamadığı gençlik aşkı İrane ile yıllar sonra karşılaşması ve gençlik aşkının O'nu hatırlamadığını söylemesinin ardına, aşık olmadan evlendiği karısının onunla bütünleşmiş en güzel eserlerini onunla bestelediği tarını kırması Nasır Ali Bey'i ölümü bekleyişine sürüklüyor. Deyim yerindeyse Nasır Ali Bey ölmeye yatıyor. Sekiz gün süren bu "uzun" bekleyişte Nasır Ali Bey çocukluğu, ailesi, hayatı, aşkı, yalnızlığı ve hatıralarıyla yeniden harmanlanır. Ta ki Azrail gelene kadar…

"Ben de geçtim gittim bu zulüm yurdundan
Elimde yelden başka bir şey kalmadan
Ama var mı ölümüne sevinip de
Ecelin şaşmaz tuzağından kurtulan"

Hayyam

Davut Betşeba'ya nasıl baktı?

Rembrant tabloya bakan bireye Davut'un gördüğü Betşeba'yı sunarak şunu söylemektedir: "Kral da peygamber de sensin!"

M.Emin TAŞDEMİR

Alman oyun yazarı George Büchner'in Woyzeck adlı oyununda, Doktor karakteri avludan öğrencilere seslenirken; "Beyler, şu an Hazreti Davut'un Betşeba'ya baktığı gibi damda duruyorum, fakat kız yurdunun bahçesinde kurusun diye asılmış Paris işi elbiseler dışında bir şey gördüğüm yok." der.
Bu cümle yaşadığımız yüzyılın Türkiye'sinde irdelenmesi gereken bir cümledir. Aslında cümle iyice irdelenirse siyasilerin balkon konuşmalarının neden onlar için önemli olduğu daha iyi anlaşılır. Öncelikle Büchner'in oyunda doktora niçin böyle bir cümle kurdurduğunu anlayabilmek; "Betşeba kim?" ve "Hz. Davut'un Betşeba'ya bakışı neyi ifade ediyor?" gibi sorulara cevap aramak gerekiyor.
Eski ahit'te anlatılan hikayeye göre, savaş zamanında Hz. Davut damda dolaşırken bahçede Hititli generali Uria'nın karısı Betşeba'yı (Bet-şeva) çıplak halde banyo yaparken görür. O anda kadını arzular. Bir elçi gönderir kadını getirmesi için. Elçi Betşeba'yı getirir. Davut, kadınla ilişkiye girer. Kadın hamile kalır vs. Hikâyenin bizi ilgilendiren bölümü buraya kadardır.

Banyosunda Betşeba

Bu hikâye 17. yüzyılda Rönesans sanatçılarından Rembrandt'ın bir tablosuna konu olmuştur Rembrandt "Banyosunda Betşeba" adını verdiği tabloda Betşeba'yı, Davut'un onu gördüğü gibi çıplak vaziyette resmetmiştir. Betşeba çıplak, yüksekçe bir yere oturmuş elinde bir kâğıt tutmaktadır. Önünde kimliği net olarak belli olmayan biri ona çoraplarını giydiriyor gibidir. Betşeba'nın elinde tuttuğu kâğıt Davut'un yolladığı mektup, önde çorabı giydiren kişi de Davut'un elçisi olduğu düşünülebilir. Betşeba beyaz bir örtünün üzerinde oturmaktadır. Ancak tablonun en çarpıcı yeri arka fondaki örtülerin aldığı şekildir. Örtü detaylı incelendiğinde o figürün üzerindeki desenlerde Betşeba'ya bakan kurda benzer bir şeklin olduğunu fark ederiz. Dönemin sanat paradigmasını göz önüne aldığımızda örtünün üzerinde çıkan şeklin tesadüfi olduğunu varsayamayız.
Tabloyu bu şekilde yorumladığımızda örtünün üzerindeki şeklin açlığı ve şehveti simgelediğini düşünebiliriz. Bu durumda Betşeba arzu nesnesi haline gelir. Böylelikle Rembrant tabloya 3 arzulayan koyuyor. Birincisi örtü üzerindeki yaratığın gözü, ikincisi damda Betşeba'yı seyreden Davut'un gözü, üçüncüsü ise tabloyu seyreden kişinin gözü. Üç gözü tek paydada birleştiriyor Rembrant. Yani Davut nasıl ki Banyo yapan Betşeba'ya şehvet ve arzuyla baktıysa ve ona sahip olma (hükmetme) içgüdüsüne kapıldıysa tabloya bakan birey de benzer bir şehvet ve arzuyla ona hükmetme egosuna kapılacaktır. Rembrant tabloya bakan bireye Davut'un gördüğü Betşeba'yı sunarak şunu söylemektedir: "Kral da peygamber de sensin!"

"Davut şehveti"

Büchner; doktorun bu sözüyle hem Eski Ahit'deki Davut ile Betşeba öyküsüne hem de Rembrant'ın tablosuna gönderme yapmaktadır. Doktor da tıpkı Davut'un Betşeba'ya baktığı gibi yahut bireyin tablodaki Betşeba'ya baktığı gibi şehvet ve arzu ile öğrencilerine bakmaktadır. Doktor balkonda kendi erkini kurduğu bir öğrenci tayfası görmek istemektedir. O yüzden öğrencilerine okulun damından bakıp hitap etmektedir. Ancak gördüğü manzara onu mutlu etmemiş olmalı ki cümlesinin devamında"kız yurdunun bahçesinde kurusun diye asılmış Paris işi elbiseler dışında bir şey gördüğüm yok." demek zorunda kalmış.
İktidar sahiplerini balkon konuşması yapmaya zorlayan şey de "Davut şehveti"dir. Son seçimden sonra Cumhurbaşkanının seçim konuşması yapmamasının sebebini buna bağlayabiliriz. Çünkü artık o balkondan şehvetle bakacağı bir iktidarı yok.

"Banyosunda Betşeba" Rembrandt.

Passolig'e karşı...

Özgürlükçü futbol için, tam zamanı!

Etkilenecek kitle büyük, özgürleşecek alan geniş, yapılacak iş acil ve önemlidir. Taraftar diliyle söylersek, kaldırın şu Passoligi, stadyumlar renklensin ve özgürleşsin, "tam zamanı şimdi."

Ömer Naci Jr.

1. sayfadan devam
Takip eden süreçte çeşitli biçimlerde sürmüş kitlesel tepkinin önüne de geçebilecek dahiyane(!) bir çözümle, "Sporda Şiddeti Önleme Yasası"ı ismi altında Passolig denen Banka Kartı, tepeden inme bir şekilde maçlara giriş için zorunlu kılındı.
İşin taraftarı müşterileştirmesi gibi kavramsal sıkıntıları bir yanda kalsın. Uygulamanın ilk yılında zaten yıllardır anaakım medyada gösterilmeye çalışıldığı görüntünün aksine, hiç coşkulu olmayan tribünlerin neredeyse tamamen boşalmış olmasını da görmezden gelelim.
Futbol maçlarını yayımlama hakkı olan TV kanallarının ve iktidarın her uygulamasını ballandıra ballandıra anlatan gazetelerin, statların ne güzel atmosferde olduğu yalanına da inanmış gözükelim. Artık bu türden çarpıtmaların günlük hayatın parçası olduğunu biliyoruz. 7 Haziran seçimleriyle birlikte, karşımıza çıkan ve devletin algısını bozabilecek ve çözüm bulunması halinde kitlelere önemli bir mesaj verilme fırsatı olan Passolig'i dayatan 6222 sayılı yasanın gözden geçirilme fırsatından bahsedelim.

Seçim bildirgelerinde Passolig

HDP ve CHP'nin seçim bildirgelerinde, özellikle Passolig boykotunda yer almış taraftar gruplarının ve bireysel taraftarların, çeşitli Taraftar Hakları Derneklerinin ve Girişimlerinin etkisiyle Passolig'i kaldırma vaadi konulmuştu.
Passolig'in seçimin hemen ertesinde hızla gelecek yıl için banka kartı aidatı adı altında para toplamaya çalışması, kurumun paniğini göstermektedir. Dünyada eşi benzeri olmayan bu uygulamanın bu apar topar hamlesinden ortaya çıkacak rant 23 milyon TL civarında. Bu rakamın 13 milyon TL'sinden biraz fazlasını kulüpler, kalanını banka alacak. Kulüplerin taraftarlarını, sevdalarını göstermeleri için(!) bu kartı hızla yenilemeleri gerektiğine dair açıklamaları da biraz bu sıcak paranın etkisiyle ardı ardına geliyor. Zaman kısa. Uygulamanın yerleşmesini engellemek için yeni meclisteki özgürlükçü her milletvekilinin organize olup, bu uygulamanın önüne geçmek için adım atmasının çok büyük önemi var. Özellikle muhalif taratarlar, bireysel ve gruplar halinde Passolig'e karşı ellerinden gelen mücadeleyi yaptılar. Ancak karşı çıkışın yasal zeminde desteklenmemesi, direnişi bir ayağı eksik kıldı.
Aydın çevrelerin, futbolun romantik yanını dillerinden düşürmeyen enetelektüel çevrelerin yayınlarında uygulamaya karşı çıkanlara destek verilmemesi, bir anlamda gözümüzün önündeki bu devasa garabetin göz ardı edilip sorunun yanından sessizce geçilmesinin de bunda payı oldu. Şimdi bu sorunu topyekün kaldırma imkanı ortaya çıktı.
Yeni meclisin bildirgelerde verdiği sözün yerine getirilmesi, sadece bir rantı ortadan kaldırmış olmayacak. Onbinlerce taraftarın kulüplerle ve stadyumlarda varolmasıyla ilgili bir sorunu da çözecek. Ülkede kulüplerin kötü yönetimlerinin sürmesi bir anlamda bu karşılıksız sevdalardaki naifliğe dayanmıştır. Yönetimlerin ve taraftarların arasındaki ilişki genelde olması gereken varoluş sebebinin tersine işlemiştir.

Taraftara düşen…

Sanki taraftarlar, yönetimlerin her yaptığını onaylamalı ya da işi onlara bırakmalıdır(!) Taraftarların üzerlerine düşen görevin sadece pazarlama araçlarına ilgi göstermek ve sessiz sedasız maça gitmek olduğu şeklinde dayatılan bu çarpık ilişkinin de sorgulanma fırsatı ortaya çıkmıştır.
Öte yandan, futbola dair alanların, statların, stadyum çevresinin, futbol şarkılarının, tezahüratların oldum olası devletin içten içe ya da açıkça desteklediği biçimde, milliyetçi, lümpen bir atmosferi beslemesi gerçeği vardır. Haziran İsyanı öncesinde, sırasında ve ertesinde bı atmosferin şiddetli bir hamleyle bozulmuş olması, stadyumların özgürlükçü ve devlete karşı sloganlarla donanması, iktidarın ruh halini oldukça bozmuştu. Karşı hamle mevcut TFF'nin seçilmesi, spor basının tek tipleştirilmesi ve Passolig ile oldu. Başta muhalifler olmak üzere, siyasetsiz ancak öfkeliler, toplumsal yapıda rant çıkmayacak, para harcama gücü olmayanlar dışarıda bırakılmıştı.

"Tam zamanı şimdi"

Bir anlamda ezilen bir kitlenin haklarının korunmuş olacağını da söyleyebiliriz. Futbolda yoksulluğun sadece stada girmek anlamını taşımadıını hatırlatalım. Türkiye'de futbolda kültür yoksulluğu vardır. Yeni meclisteki halk temsilcilerinin üzerlerine düşen, kendilerinden beklenen, bildirgede verilen sözü açarak, devletin on yıllardır besin kaynağı olan ve yararlandığı bu taraftar kültürü yoksulluğuna karşı da mücadele etmektir. Etkilenecek kitle büyük, özgürleşecek alan geniş, yapılacak iş acil ve önemlidir. Taraftar diliyle söylersek, kaldırın şu Passoligi, stadyumlar renklensin ve özgürleşsin, "tam zamanı şimdi."
Passolig'e karşı gelişen refleksleri takip etmek için şu sosyal medya hesabı kullanılabilir: twitter.com/fassolig

Seçimlerde sosyal medya grafiği

Gündemden düşmeyen ya da gündeme taşınması istenen Twitter'da TT olması, Facebook'ta capsler eşliğinde insanlara ulaşması, Youtube hesabında yayınlanan bir videonun önemi açıkça gösterdi ki, kararsız kitlelere ulaşmanın en önemli araçlarından biri sosyal medya. Yaratıcılığın bu denli yükseldiği bu seçim döneminde en yaratıcı olan parti olan HDP'nin sosyal medya gücü de açıkça görüldü.

Emrah UÇAR

Sosyal medyanın ne kadar önemli bir araç olduğunu, bizzat kendisine uygulanan sansürlerden kolaylıkla anlayabiliriz.
Özellikle yakın tarihte sosyal medya araçlarının kontrol altına alınma çabası da yine bu alanda iktidarların ne kadar çekindiğinin de göstergesidir.
Gezi olayları ile birlikte insanların haber alma ve haber verme hakkının gündeme geldiği bir dönemde, seçim çalışmalarının da bu alandan yürüyeceği çok açıktı.
Özellikle ana akım medya dediğimiz havuz medyasının sadece iktidarların söylemlerini ekranlara taşıması, bununla yetinmeyerek iktidarı yüceltmesi ve diğer muhalif partileri ise hedef olarak göstermesi, sosyal medyanın ne kadar önemli bir araç olduğunu göstermiş oldu.
RTÜK üyelerinin siyasi partilerin aldıkları oy oranlarına göre yönetimde söz sahibi olması da bunun en somut örneğidir.
7 Haziran 2015 Genel Seçimleri'nde kendini anlatma çabasına en çok ihtiyaç duyan, mizahı sık kullanan, gönüllü çaba ile oy isteyen, genç ve dinamik olan partiler daha başarılı oldu.
Şüphesiz HDP'nin barajı geçip geçmeyeceğini bile sosyal medyadan takip ettik. Aynı şekilde AKP'nin tek başına iktidar olup olmayacağına da, CHP'nin ve MHP'nin nasıl bir muhalefet yaptığına da…
Sadece Meclis'e giren bu dört parti değil, bağımsız adaylar, Vatan Partisi gibi Meclis'e girme ihtimali neredeyse olmayan partiler de kendi facebook hesaplarında sürekli sponsorlu tanıtım çalışmaları yaptılar.
Sosyal medya araçlarını kullanmak için neredeyse bütün adaylar ve partiler Facebook'a bir sponsorluk ödemesi yapmış oldular.
Sadece adaylar mı peki? Elbette hayır.
Birçok internet gazetesi bile "işte son seçim anketleri" adı altında sponsorlu reklamlar çıkarak, bu süreci kendi lehine çekmeyi başardı.

Partilerin sosyal medya çalışmaları

Peki yürütülen seçim çalışmalarında hangi partiler başarılı oldu?
HDP'nin seçim döneminde inanılmaz bir gönüllü ağı oluşmuştu. Sadece gönüllü ağı değil, aynı zamanda vatandaş haberciliği yapan, muhalif bir çok facebook sayfası ve twitter hesabı da aynı şekilde HDP'ye açıkça destek oluyordu. Hatta sadece sosyal medyadan takip edecek olsak, HDP tek başına iktidar partisi oldu diyebilirdik.
Gündemden düşmeyen ya da gündeme taşınması istenen Twitter'da TT olması, Facebook'ta capsler eşliğinde insanlara ulaşması, Youtube hesabında yayınlanan bir videonun önemi açıkça gösterdi ki, kararsız kitlelere ulaşmanın en önemli araçlarından biri sosyal medya. Yaratıcılığın bu denli yükseldiği bu seçim döneminde en yaratıcı olan parti olan HDP'nin sosyal medya gücü de açıkça görüldü.

Sosyal medyanın gücü

Örneğin Demirtaş'ın bir tv kanalında yayına çıkacak olması sosyal medyada gündem haline gelmekle kalmayıp, hangi kanala çıkarsa #DemirtaşCNNTürkte, #DemirtaşStarda, #DemirtaşFOXTVde şeklinde hashtagler ile yine Dünya gündeminde 1. olmayı başardı.
Yani RTÜK'e bağlı birçok tv kanalının veremediği haberleri sosyal medya hızla duyurmayı başardı.
Bunun önemli olduğunu düşünen bir diğer parti AKP olmalı ki, binlerce kişilik ekiple sosyal medya merkezleri kurdu ve çalışmalar yürüttü.
CHP'nin de aynı şekilde sosyal medyaya önemli yatırım yaptığını ve açılan hesaplarla kitlelere ulaştığını çok iyi biliyoruz. MHP ise daha tutuk, diğer üç partiye kıyasla daha sınırlı bir sosyal medya çalışması yürüttü diyebiliriz.
Türkiye'de Facebook kullanımında Dünya 3'cüsü Avrupa da ise 1'ci olduğunu Twitter üye sayısında Dünya 11'cisi olduğunu ve internet kullanım oranının %45 olduğunu hatırlatırsak önümüzdeki seçimlerde de sosyal medya kullanımının ne kadar önemli olduğunu anlayabiliriz.
Elbette burada siyasi liderlerin de kendi facebook ve twitter hesapları çok etkili oldu.
Demirtaş'ın yazmış olduğu bir tweet, HDP'ye olan bütün olumsuz havayı bir anda değiştirebildi.
Daha önce bir siyasi liderin kameraların karşısına geçerek herşeyi yorumlaması pek mümkün değildi.
Oysa anlık gelişmelerde bile bir tweet atarak süreçle ilgili yorumlarını dile getirebildiler.

Sosyal medyadan örgütlenme

Sosyal medyanın bir diğer önemi ise seçim döneminde örgütlenme başarısı oldu. Nerede ne yapılacak, hangi miting var, kimi protesto edecekler gibi aklınıza gelen herşey açıkça sosyal medya katılımı ile sağlandı. Anlayacağınız RTÜK'ü aşmanın tek yolu, kitlelere ulaşmanın bir diğer kanalı sosyal medya araçları. Bunu hem gönüllü hem de akıllıca yürütenler bu işten karlı çıktı.
Bu durumun önemini fark eden siyasi liderler ve partiler, bir sonraki seçim döneminde bu alana daha çok eğilecek ve bu alanda çalışmalar yürütecektir. Ama daha organize olanlar seçimlerde değil, bizzat Meclis'te çalışma yürütürken bile bu çalışmalarına aynen devam edecektir.

KADIN

Kadınlar meclisi ve sokakları kuşatıyor!

Kadınlar sokağı ve meclisi örgütleyecek

Kadın Meclis Grubunu kurarken, kadın olma konusunda odaklanarak, kadın mücadelesinin birleştirici gücünün vereceği destekten yararlanılabilir.

Meral ÇINAR

Mecliste kadın temsiliyetinin öneminin farkındaydık ve bu seçimlerde kadınların tercihinin bir fark yaratacağına olan inancımızla, "Oylar HDP'ye" demiştik. Şimdi, seçimlerden sonraki kadın temsiliyetine bakarak, kadın hareketi için araçsallaşabilecek olan parlamentoya dair birkaç kelam edelim.

Hala 453 erkek ve sadece 97 kadınla temsil ediliyor ve yönetiliyoruz. Eskiye oranla iç açıcı bir tablo olsa bile, kat edilecek yolun ciddiyetini ortaya döken rakamlar bunlar… İçinde bu kadar erkeğin bulunduğu bir mecliste, kadınları ve kadın haklarını koruyan yasaların ilerlemesini beklemek haliyle doğru olmaz.

Kadın kurtuluşunun, kadınların özgürleşmesinden ve bunun da sokaklarda güçlenen ve yayılan bir kadın hareketinden geçtiğinin farkındayız. Elbette, salt parlamenter sistem içinden gelecek düzenlemelerle kurtuluşa yürüyecek bir kadın hareketi tarifleyemeyiz. Yani, meclisteki mücadele ve kazanç imkanlarını küçümseyen "sekterizmin" batağına saplanmadığımız gibi, gözünü meclisten ayırmayıp her hamleyi oradan bekleyen "liberalizmden" de kopuşmakta da fayda var.

Şunu öngörebiliriz; eğer doğru hamlelerle ilerlenirse ve gerçekten istenirse, parlamento düzeyinde kadınların temsil edilmesi, Kadın Kurtuluş Hareketi için özgün bir mücadele alanı ve aracı haline gelebilir.

Kadın meclis grubu

Lakin, meclise girmiş olmak ve üstelik meclise bugüne kadar ki en fazla kadın temsiliyeti ile girmiş olmak, işin daha kısa vadeli ve kolay olan kısmıydı.

Zorluk asıl şimdi başlıyor; daha önce yürünmeyen bir yola çıkıyoruz, emekle ve yüksek konsantrasyonla izlenecek uygun yolu ve hamleleri keşfetmeliyiz.

97 kadının hepsinin birlikte yapabilecekleri sınırlıdır ve ortak yürüyebilecekleri yol da çok uzun olmayacaktır. Sürece öncülük etmesi ve süreklilik kazandırması gerekenler, HDP'li milletvekilleridir. Evet, işin zor kısmı daha yeni başlıyor.

Parlamentoyu ve sokakları zaptediyoruz.

Özellikle kadın mücadelesi içerisinde bulunmuş milletvekilleri için; sokak mücadelesini meclise taşımak ve ataerkil yasalara karşı meclisi de bir mücadele aracı haline getirmek, sanırım "olmazsa olmaz" bir vazgeçilmezlik taşıyor. Süreç, mecliste ancak onların öncülüğünde gerçekleşebilir. Ve, eminim ki, bu yönelim oldukça "gönüllü olarak" ve ne pahasına olursa olsun başarılacaktır. Onlar, zorluklara alışkındırlar.

Bu aralar çokca konuşulan "Kadın Meclis Grubu"ise, şayet kurulabilirse, meclis içerisindeki kadın milletvekillerinin özel bir irade olarak tanınması anlamına gelecektir. Evet, artık yeter! Kadın sorunlarının tartışılması, hakkında konuşulan 'kadınlardan bağımsız ' bir sorumsuzlukla yürütülmesine, bir takım erkeklerin çıkıp gevşek bir dille ve kimi kez sırıtarak bazen da üstten bakarak konuştuğu ve kararlar aldığı bir sefillikten kurtarılması gerekiyor.

Kadın vekiller

Bu hamle, sadece HDP'li vekillerle değil, mümkünse tüm kadın vekillerin dahil olduğu biçimde gerçekleştirilmeli. Eğer bu şekilde olursa etki gücü artacaktır.

Meclis grubunu kurarken, kadın olma konusunda odaklanarak kadın mücadelesinin birleştirici gücünün vereceği destekten yararlanılabilinir. "Kadın Meclis Grubu", geçenlerde söylendiği gibi sadece HDP'li kadın vekillerin grup toplantısı yaptığı ve diğer kadın vekillerin davet edildiği bir aşamada kalmamalı. Belki ilk aşamada bu şekilde gelişse bile, meclisteki bütün kadın vekillerin kadın hakları üzerine düzenli görüşmeler aldıkları ve oralardan çıkan ortak kararları meclise sundukları ve kadın örgütlenmeleri ile ortak çalıştıkları bir sürecin örülmesi gerekiyor.

Kadınların öncülüğü

Elbette tüm kadınlar kendi partilerini temsilen orada olacaklar. Böyle bir grup kurulması durumunda her partinin kadın politikalarının oraya dayatılması nedeniyle sorunlar çıkacaktır. Kadınlık sorunlarını ve ortak paydada bir araya gelmeyi gözetmeden, genel parti politikalarının tartışıldığı kısır bir döngüye girebilir. Ama bunların kısmen aşıldığı, en asgari politik zeminlerde ortaklaşıp en acil sorunlara karşı örgütlendiği düşünülürse -ki orada HDP'li kadınların öncülüğü görülecektir-, yaratacağı muazzam bir etki alanı olacaktır. Meclisteki bu çalışma için, özellikle feminist vekillerin ve vekil adaylarının sorumluluk hissetmeleri gerekiyor.

Mecliste bir 'Kadın Grubu' kurmak yeterli mi?

Belki de üstüne basarak tekrar etmek gerek; tüm bu kazanımların hayata geçmesi, kadınların sokakları sarması ve örgütlenmelerini büyütmesiyle olacaktır. Meclis, kadın mücadelesinde sadece bir araç olmalıdır.

Meral ÇINAR

Sorunun cevabını başta verdik aslında. Aslında bir ileri hamle olabilecek olan meclisteki "Kadın Grubu", şayet kadın mücadelesinin merkezini meclise taşıma zaafına düşerse, sistemin çıkmaz labirentlerinin içinde kaybolup gidecek, kadın mücadelesinin bütününü de moral kaybına uğratacaktır.

Bu yüzden "Kadın Grubu"; sokaktaki kadın mücadelesini merkezine alıp, sokakta açığa çıkan mücadele araçlarını meşrulaştırdığı, sokağın taleplerini meclise taşıdığı ve bu talepler doğrultusunda çalışmalar yaptığı sürece bir anlam kazanacaktır.

İradeleşme

Kadınların politikada iradeleşmesi ve bu iradeyi meclise dayatabilecek konuma gelmesi için, "Kadın Grubu", ön açmalı, yol vermelidir. Bu iradeleşme süreciyle birlikte, en acil kadın sorunlarına dair; hızlı ve sonuç alıcı yasal çözümler üzerinde çalışmaya başlanmalıdır.

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri acil konulardan biridir. Bir cins kıyımına dönüşen kadın cinayetleri ile ilgili olarak; caydırıcı cezaların artması; erkeklere iyi hal indirimlerinin ve tahrik indirimlerinin tümünün kaldırılması; kadın sığınma evlerinin çoğaltılması, desteklenmesi ve güvenliğinin arttırılması gibi önlemler en acil olanları…

Çalışma hayatında kadın erkek eşitsizliğinin önüne geçilmesi gerekiyor. Kadının "eve ek gelir götüren işçi", erkeğin ise "evi geçindiren işçi" olarak algılandığı bir durumun yarattığı eşitsizlikten bahsediyorum. Eşit işe eşit ücret; iş yerinde mobbing ve tacize karşı şiddetli yaptırımlar; çocuklu kadınlar için kreş hakkı gibi somut taleplerin "yasal" bir sorumluluğa yükseltilmesi önemlidir.

Sokaklara saralım!

Pozitif ayrımcılık; kadın ve erkeğin kamusal alanda eşit haklarla eşit temsil düzeyine gelebilmesi için, yüz yıllardır devam eden eşitsizliğin yarattığı "algı kirliliğini" yıkmak adına kadına tanınan ayrımcılığı ifade eder. Bu kazanımın etki alanını büyüterek, bütün çalışma alanlarına ve yönetsel mekanizmalara pozitif ayrımcılık ilkesinin "yasal" hale getirilmesi, kadınların güçlenmesi ve iradeleşmesinde büyük rol oynar.

Bunun yanı sıra; kadın hakları için mücadele eden örgütlerin önünün açılıp desteklenmesi, yaptıkları çalışmaların meclise yansıması, kadınların örgütlenmesi ve erkek egemenliğine karşı güçlenmesi için somut adımların atılması gerekiyor.

Belki de üstüne basarak tekrar etmek gerek; tüm bu kazanımların hayata geçmesi, kadınların sokakları sarması ve örgütlenmelerini büyütmesiyle olacaktır. Meclis, kadın mücadelesinde sadece bir araç olmalıdır. Israrla sokağı işaret etmek ve özellikle kadın cinayetlerine karşı biriken bu öfkeyi, isyanı sokaklarda örgütlemek aslolan.

Kadın örgütleri

Kadın Hareketi içerisinde de kanser gibi yayılan liberalizmin büyük oranda kendini mecliste göstereceğinden şüphemiz yok. Bu zaaf, kadınlar için acil ve hayati olan sorunlara dair yapılacak hamleler ve kadın hareketlerinin asıl öncüleri olan kadın örgütleriyle kurulacak sağlam ilişkilerle önlenebilir.

Kadınlar Özgecan'ı unutmadı

Özgecan'ın ölümü bize kadınların isyanını öğretti. Mahkemesi ise kadın cinayetlerinin yasalarla bitmeyeceğini "ataerki" ile mücadelenin önemini ve bir de bu mücadeleye kadınların öncülük etmesi gerektiğini...

Deniz USLU

Geçtiğimiz şubat ayında katledilmişti Özgecan... Hikâyesini ezbere bildiğimiz, isyanımızı sokağa döken bir damla olmuştu. Özgecan›ı unutmayacağımızı ve hesap soracağımızı adliyelerden kampüslere kazıyarak geçirdik o günleri. Bu yıl öldürülen yüz otuz sekiz kadının hesabıyla gittik Özgecan davasına... 13 Şubat ve devamındaki günlerde sokağa yansıyan toplumsal hareketi bildiğimizden davanın takipçilerinin Tarsus adliye bahçesini dolduracağını tahmin ediyorduk.

Salonda timsah gözyaşları, aşağılıkça savunmalar ve suçu üstünden birbirine atıp kurtulmaya çalışıyorlardı. Dışarıda ise Adana, Mersin, Antakya, Ankara gibi farklı şehirlerden gelen kadınlar öfkeleriyle, sloganlarıyla adliye bahçesini inletiyordu.

Kadın cinayetlerinin dayanılmaz sancısı ve hıncıyla attığımız sloganlar ve açıklamaların yanında, bahçenin bir tarafında -mahkemeye gelişini nasıl adlandıracağımızı bilemediğimiz- bir dernek vardı.

Erkek egemen kapitalist iktidarın öznelerinden oluşmuş, cebimizden ve hayatımızdan çaldıklarını sıfırlamaya çalışan Sümeyye Erdoğan'ın da yönetiminde olduğu; "Türkiye kadınının dünya kadınlarıyla rekabet etmesini" vizyonlaştırmış bir dernek... Kadın ve Demokrasi Derneği...

Masumiyet algısı

"Özgecan masumdu" diyerek kadın cinayetlerini gerekçelendiren ve "masumiyet karinesi" çıkaran, bunu kadının kıyafetine, nerede saat kaçta orada olduğuna bağlayan bir zihniyetten bahsediyoruz. Onlar 'Özgecan masum siyasete gerek yok' sloganları ile adliyeye gelirken; elbette yıllardan beri 'kadın cinayetleri politiktir' diyerek çözüm bulunmasının elzem olduğunu her fırsatta haykıran kadınlar böylesi bir cinsiyetçi kadın politikası olan iktidar ürünü derneğe "herkes sussun kadınlar konuşsun", "Kadem Dışarı" sloganlarıyla karşılık verdi.

Kadem'e yönelik slogan atarken, onların basın açıklamalarını engellerken bizi yönlendirmek isteyen Komünist partili erkeklere de bir cevabımız ardı elbette...

"Boyun eğmeyeceğimizi bilirdik kadınlarına da boyun eğmeyeceğiz buranın sorumlusu bizleriz" diyerek çığırtkanlık yapanlara; üzgünüz cevap verdik. "Kadınlar bir adım öne!"

Ataerki ile mücadele

Kadın platformu kadınları kürsüye davet etti ve sonuçta "Herkes Sussun Kadınlar Konuşsun" sloganlarıyla erkek egemenliğinin en inceltilmiş hallerinden de arındık. Biz bu erkekleri çok iyi tanıyoruz. Kadın mücadelesini bile kendi tekellerine geçirmeye çalışan bu zihniyetin, sokakta "feminist" evde ise bir "erk'eğe" nasıl dönüştüklerini iyi biliyoruz. En son Muğla'da öldürülen Cansu Kaya'nın katilinin, Özgecan eylemlerinde en ön sırada yer almasını bir tesadüf olarak yorumlamıyoruz.

Hâkim, suçluların gözyaşlarına aldanmadı fakat duruşmayı erteledi ve bir sonraki duruşmaya sanıkların katılamayacağı yönünde bir karar çıkardı. Üstü kapatılmaya çalışılan cinsel istismarın da iddianameye girmesi, mahkemenin olumlu sonuçlarından biriydi. Özgecan›ın ölümü bize kadınların isyanını öğretti. Mahkemesi ise kadın cinayetlerinin yasalarla bitmeyeceğini "ataerki" ile mücadelenin önemini; ha birde bu mücadeleye kadınların öncülük etmesi gerektiğini...

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: Rumi Matbaa Maltepe Mah. Fezılpaşa Cad. No: 8/4
Topkapı-İstanbul (0212) 612 71 72 grafik@rumimatbaa.com